

מנהגי בית הכנסת לבני אשכנז בארץ ישראל ובחוץ לארץ

לשנת תשע"ג

לוח מנהגי בית הכנסת לבני אשכנז לשנת תשע"ג

תשרי

ערב ראש השנה

מחליפים את הפרוכת, המעילים, כסויי עמוד החזן והבימה, בכיסויים לבנים, ומשאירים אותם עד אחרי יום הכיפורים. בדורות האחרונים נהגו לכסות גם את עמודי המתפללים במפות לבנות.

גירסאות התפילה

בתפילות ראש השנה כופלים 'לעילא ולעילא' רק בקדישים שנתקנו לאמירת הש"ץ, והיינו: בערבית לפני תפילת העמידה ולאחריה; בשחרית – לפני 'ברכו' ולאחר חזרת הש"ץ; לאחר קריאת התורה; במוסף לפני העמידה ולאחר חזרת הש"ץ. אך בקדישי מנחה של ש"ץ וכן בכל קדיש יתום אין כופלים. בשאר ימי התשובה, מלבד יום הכפורים, אין כופלים 'לעילא' כלל.

להלן גירסאות התפלה בכל עשרת ימי תשובה:

יכתוב לחיים טובים בני ברייתך (בלא המלה 'כל').
בספר חיים וכו' לפניך אנו (ולא אנחנו) וכל עמך בית ישראל לחיים ולשלום (בלא המלה 'טובים').

סיום העמידה: עושה השלום, במקום 'המברך את עמו ישראל בשלום'.
בסוף קדיש ובסוף העמידה אומרים את הנוסח הרגיל: עשה שלום (בלא הוספת ה"א הידועה – 'השלום').

אבינו מלכנו כלה דבר ותרב ורעב ושבי ומשחית ומגפה מגני ברייתך.
אבינו מלכנו כהבנו בספר מחילה וסליחה (ולא 'סליחה ומחילה').

להלן גירסאות התפלה בימים הנוראים:

נאז צדיקים יראו וישמחו (ולא 'ובכן צדיקים').
ונאמר ויגבה ה' צבא-ות (ולא פכתוב).
ידברך מלכנו אמת (ולא 'ודברך אמת').
בתחילת הקדושה אחר כל סילוק: פכתוב וקרא זה אל זה (בלא המילים 'על יד נביאד').

במוסף ביומפני חטאינו: שגשת לך (ולא 'השלוחה').
ותערב לפניך עתירתנו (ולא 'ותערב עליך').

הוספות ופיוטים

בכל עשרת ימי התשובה בחזרת הש"ץ אין הקהל אומר 'זכרנו', מי כמוך', 'וכתוב', אך הקהל עונה: 'אמן' על אמירת 'וכתוב לחיים טובים בני בריתך', וכן הקהל מקדים לומר 'בספר חיים' לפני הש"ץ.

בימים הנוראים אומרים את הפיוטים אשר במחזורי אשכנז המובהקים, לפי מנהג פפד"מ ובנותיה, ואין מדלגים בהם, לא בברכות קריאת שמע ולא בתפילות העמידה. הפיוטים של ראש השנה כמעט כולם שוים במחזורי אשכנז ופולין.

חלקי הפיוטים נאמרים בדרך כלל לפי ההנחיות המצוינות במחזור. מה שמצוין בו לאמירת חזן, נאמר על ידי החזן בקול רם, ומה שמצוין בו לאמירת הקהל, נאמר על ידי הקהל. לעתים, חזן אומר את חלקו הראשון של החרוז, וקהל עונה את חלקו השני. מקפידים על כך בפיוטים 'וכל מאמינים', 'אדירי איומה', 'לא עורך דין', ודומיהם (ונוהרים שלא לחבר בהם בניגוד לכוונת הפייטן ומשמעות העניין, סוף חרוז עם תחילת חרוז שאחריו, אף שפשטה אמירה או שירה כזו בכמה מקומות).

תפילות קבליות לש"ץ שנדפסו במחזורים בדורות האחרונים, 'הנני העני' וכדומה, לא נתקנו דווקא לתפילת מוסף, ואינן נאמרות בדרך חזנות. הן תפילות אישיות לשליחי הציבור של כל התפילות בימים נוראים. האומרם – אומרם בלחש, ובמקום שאין בו חשש הפסק. ולכן הש"ץ של שחרית צריך להקדים אמירתם לפני 'ברוך שאמר'.

פתיחת ארון הקדוש וסגירתו

בשחרית ומוסף של ראש השנה, ובכל תפילות יום הכיפורים, נשאר ארון הקודש פתוח בחזרת הש"ץ מלבד בקדושה וברכת כהנים (שלא כציון המחזורים המאוחרים להרבות בפתיחות וסגירות). מכבדים כמה מתפללים וכהנים בפתיחות ספורות אלה:

מתפלל פותח – לקראת תחילת חזרת הש"ץ; מתפלל סוגר – לפני קדושה.
מתפלל פותח – בתחילת אמירת 'לדור ודור'; כהן סוגר – בתחילת אמירת 'רצה'.
כהן פותח – אחר ברכת כהנים; כהן סוגר – לפני קדיש 'תתקבל'.

סדר 'אבינו מלכנו'

סדר 'אבינו מלכנו' נאמר בנחת, פיסקה פיסקה. כל פיסקה אומרה הש"ץ בנעימה מיוחדת (כל קהילה בנעימה המקובלת אצלה) ואחריו אומרה הקהל באותה נעימה. הפיסקה האחרונה 'חננו ועננו' נאמרת בלחש.

בראש השנה ויום הכפורים, בפסקאות אחדות מאריכים יותר בנעימה, בעיקר: 'חטאנו לפניך'; 'חדש עלינו שנה טובה'; 'כלה דבר וחרב'; 'קרע רוע'; 'כתבנו בספר' (כל החמש); 'שמע קולנו'; 'קבל ברחמים'; 'למען באי באש'; 'עשה למען שמך'.
בשאר ימי התשובה, כל הפסקאות נאמרות בניגון שוה.
סדר 'אבינו מלכנו' במנהג אשכנז שונה מסדר מנהג פולין.

'סארגנס' (קיטל)

בתפילות הבוקר של ראש השנה, ובתפילות יום הכפורים מכניסתו ועד צאתו, לובשים 'סארגנס' (קיטל) ומצנפת לבנה. ה'סארגנס' המקורי, שצורתו כתכריכי אשכנז המקובלים, סגור מלפנים ומאחור, ומשלשלים אותו על הגוף דרך בית הצוואר הפתוח למעלה. חוגרים עליו אבנט לבן. רבים נהגו להתעטף בטלית לבנה לגמרי שפסיה לבנים. נערים ובחורים, וכן חתן בשנה ראשונה, חובשים מצנפת לבנה אך לא 'סארגנס'. יש כהנים שנהגו ללבוש שני 'סארגנסים' זה על גבי זה. נשים מהדרות אחר בגדים לבנים. אָבֵל ב"מ לובש את ה'סארגנס' תחת חליפתו ואת המצנפת הלבנה תחת כיסוי ראש שחור, ומתעטף בטלית חול עם עטרה שחורה. בתפילות בהן האבל משמש כש"ץ, כשאיין לו מחליף, לובש בגלוי את ה'סארגנס' והמצנפת הלבנה ומתעטף בטלית לבנה.

ערבית ראש השנה

ברכת 'השכיבנו' נאמרת על ידי הש"ץ בנעימה, ולאחריה אומרים את הפסוק 'תקעו בחודש'. לאחר קדיש 'תתקבלי', מקדש הש"ץ על הכוס ומברך 'שהחיינו'. 'יגדלי' אחר התפילה נאמר בניגון מיוחד של ימים נוראים. בליל ראשון של ראש השנה אומרים איש לרעהו: 'לשנה טובה תכתבי' (בלא: 'ותחתסי') ועונה המתברך: 'גם אתה'.

שחרית ראש השנה

אחת מחמש ההשכמות. הש"ץ אומר בניגון של ימים נוראים: 'אדון עולם', ברכות 'על נטילת ידיים', 'להתעטף בציצית' ו'ברוך שאמר'. את שאר ברכות השחר ופסוקי דזמרה, אומר בניגון שבת. לפני 'ברוך שאמר' מתעטפים בטלית. הרב, ואחריו בזה אחר זה בעלי התפלה לפי סדר תפילותיהם, מברכים, בקול רם, בניגון ימים נוראים, את ברכת 'להתעטף בציצית'. בסוף 'נשמת' הש"ץ של שחרית יורד לפני התיבה, ורק בעמדו לפני מתחיל לנגן: 'המלך', ובמלה ראשונה זו מרים קולו ביותר. לפני הפיוט 'אדרת ממלכה' הש"ץ אומר 'תעיר ותריע' והקהל חוזר אחריו, אבל אחרי הפיוט רק הש"ץ אומר. כמו כן אחרי הפיוט 'אפיד', הש"ץ לבדו חוזר על 'מלך זוכר'.

קריאת התורה

סדר הוצאת ספר תורה והכנסתו בניגוני ימים נוראים.

אומרים י"ג מידות בנעימה (שלוש פעמים), תחינת 'רבון העולם' בלחש, ופסוק 'ואני תפילתי בנעימה (שלוש פעמים).
 חיובים לעלות לתורה: התוקע, ואם אפשר, גם המקרא ובעלי התפילה של שחרית ומוסף.
 העולים לתורה מברכים בניגון ימים נוראים הדומה לניגון הקריאה, וכן ה'מי שברך' וקריאת העולים לעלות 'יעמוד' וכו', נאמרים בניגון זה. קריאת המפטיר וברכותיו – בניגון הרגיל.
 בימי שברך' מוסיפים: "ויכתבהו בספר החיים עם כל ישראל אחיו, ונאמר אמך".
 ה'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.
 מכבדים את המקרא בגלילת ספר השני.

מילה בראש השנה

מלים אחר ההפטרה, לפני התקיעות. במוסף בסוף זכרונות לפני 'כי זוכר כל הנשכחות', אומרים את חרוז הפזמון 'זכור ברית אברהם'.

תקיעות דמיושב

לחולים בלבד הותר לקדש ולאכול לפני התקיעות, לפיכך לא נהגו לערוך הפסקה כלשהי לפנייה.
 הרב דורש לפני התקיעות של יום ראשון.
 אין הציבור אומר 'למנצח לבני קורח'. התוקע אומר לעצמו **בלחש** פסוקי קר"ע שט"ן, וגומר.
 לפני התקיעות מכריזים: "שתיקה יפה עד אחר גמר כל התקיעות".
 המקרא יושב בעת הברכות וכל התקיעות דמיושב, וכן מחזיקי ספרי התורה ממשיכים לשבת בשעת התקיעות.
 התוקע מברך את ברכת השופר, וביום ראשון של ראש השנה גם ברכת 'שהחיינו', אך ביום שני אין מברכים 'שהחיינו' (מלבד כאשר יום א' חל בשבת).
 קול התקיעה, השברים והתרועה, מושמעים לפי מסורת קדומים המקובלת באשכנז:

- **תקיעה.** תחילת התקיעה בצליל רגיל, ומיד יורד התוקע לצליל נמוך יותר ותיכף עולה חזרה לצליל הראשון וממשיך בו עד סוף התקיעה.
 - **שברים.** שלושה קולות מחוברים עולים ויורדים.
 - **תרועה.** תשעה קולות מחוברים ורועדים.
- מפסיקים קמעה בין 'שברים' ו'תרועה' של סדר תשר"ת. המקרא קורא: 'שברים', ותיכף אחר השמעתם קורא: 'תרועה' והתוקע מריע. אך אין המקרא קורא 'שברים תרועה' יחד.
 בין סדר תשר"ת לתש"ת ובין סדר תש"ת לתר"ת אומר המקרא: "שב!". התוקע מסיר את השופר מפיו ומניחו בסודר שהיה נתון בו לפני התקיעות, ונח התוקע כשליש דקה עד שחוזר ונוטל את השופר ומשיבו אל פיו.

אחר תקיעה גדולה אומר הקהל 'אשרי העם' עד 'יהלכון'. המקרא חוזר על פסוק זה בניגון ימים נוראים, ואומר באותו ניגון פסוק ראשון של 'אשרי'. אחר אמירת 'תהילה לדוד', המקרא נוטל ספר תורה ואומר בניגון הזה: 'יהללו', ואומרים 'לדוד מזמור' בניגון ימים נוראים. המקרא מכניס את הספרים להיכל ואומרים 'ובנחה בניגון ימים נוראים'.

מוסף ראש השנה

הש"ץ של מוסף אומר התחינות לש"ץ בלחש. בזכרונות לקראת סוף הברכה הגירסא היא: על גבי המזבח (ולא: על גב המזבח). בסוף ברכת זכרונות הנוסח הוא: וְצַדִּיק יִצְחָק, לְזִרְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הַיּוֹם בְּרַחֲמֵי תְּזַכֵּר. יש נוהגים, כפי המצוין במחזורים, שהקהל אומר את הסילוק 'ונתנה תקף' מתחילתו ברצף אחד עד 'את רוע הגזרה', ולאחר מכן הש"ץ חוזר ואומר בניגון עד 'הגזרה', בלא להפסיק לפני 'ותשובה ותפלה' וגו'. וכאשר הש"ץ מסיים לומר 'הגזרה', פותח הקהל ואומר: 'כי כשמך', עד 'על מקדישי שמך', והש"ץ אומר זאת אחריהם בניגון. ויש נוהגים שהקהל ממתין לפני הקטעים המודפסים באותיות גדולות ביותר: 'ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה', וכן: 'ואתה הוא מלך' חי וקים, כדי לומר אותם במשותף בהתעוררות גדולה.

סגירת הארון לקראת קדושה היא לפני שהש"ץ אומר 'כסוד שיח' ו'ככתוב' שהם פתיחת הקדושה.

אין אומרים 'תושגב' ולא 'ויאתיו' (אחר 'וכל מאמינים'). הש"ץ מתחיל לומר בקול רם ובנעימה 'עלינו לשבח' עד 'וגורלנו ככל המונס', והקהל אומר עמו. מוסיפים את הנשמת מאימת הצנזורה: 'שהם משתחווים להבל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע'.

סוגרים את ארון הקודש באמירת 'שלא שם חלקנו' עד 'לא יושיע'. על הש"ץ להזהר שלא להפסיק בין מלת 'שלא' למילים שאחריה. הכריעה והנפילה על הפנים מתחילה באמירת 'ואנחנו כורעים'. יש הזוקפים תוך כדי אמירת המילים 'לפני מלך', ויש הזוקפים אחר אמירת 'הקב"ה'. הש"ץ ממשיך לנגן, והקהל אומר עמו 'שהוא נוטה שמים' עד 'בגבהי מרומים'. ואז אומר הקהל בקול עם הש"ץ 'הוא אלקינו אין אחר' וכולם קוראים בקול גדול: 'אמת!', וממשיך הקהל יחד עם הש"ץ: 'מלכנו אפס זולתו' וכו' עד 'אין עוד'.

גם הנשים בעזרה שלהן כורעות ומשתחוות. תוקעים פעם אחת תשר"ת לפסוקי מלכיות; פעם אחת תש"ת לזכרונות; פעם אחת תר"ת לשופרות.

לאחר התקיעות הקהל אומר 'היום הרת עולם' והש"ץ חוזר עליו בניגון, וכן נוהגים באמירת 'ארשת שפתינו'.

בקהילות גדולות שבהן מספר כהנים רב, הש"ץ אינו מתחיל 'רצה' עד שהלוי הנוטל מודיע לו בהכרזת: 'רצה!', שכל הכהנים גמרו ליטול ידיהם.

לפני 'וכל החיים' אין אומרים 'אבינו מלכנו זכור רחמך'.

הקהל מקדים לומר 'בספר חיים' והש"ץ חוזר עליו וממשיך לומר: 'ונאמר', עד: 'לחיים טובים תכתבנו', והקהל עונה 'אמן'. הש"ץ ממשיך: 'אלקים חיים כתבנו בספר החיים' והקהל עונה: 'אמן'.

'היום תאמצנו' וגוי' אומר הש"ץ בנעימה, והקהל עונה 'אמן' בלבד. אין אומרים 'היום תתמכנו', וכן בשחרית, מוסף ונעילה ביום הכפורים.
'אין כאלקינו' ו'אנעים זמירות' בניגונים מיוחדים לראש השנה.
אחר התפילה מברך איש את רעהו: 'גוט יום טוב'.

תקיעות בסוף התפילה

כפי שהתקבלה ההנהגה בדורות האחרונים, תוקעים בגמר התפילה ששים תקיעות נוספות, בקירבת מקום למושב הרב ולא על הבימה, להורות שכבר יצאו ידי חובה בארבעים התקיעות דמיושב ודמעומד.
לפני 'עלינו לשבח' תוקעים שלושים תקיעות, ואחר 'אנעים זמירות' תוקעים שוב שלושים תקיעות, ולאחריהן אומרים שיר של יום ו'שיר מזמור לאסף'.
בכל התקיעות שאחר חזרת הש"ץ – שהונהג לתקען רק בדורות האחרונים – תוקעים 'שברים-תרועה' בנשימה אחת, וכך מקריאם המקרא.
בימינו יש נוהגים בתקיעות שאחר 'אנעים זמירות' להשמיע את הקולות של 'תקיעה', 'שברים' ו'תרועה' כמנהג מזרח אירופה.

מנחה

'אשרי' ו'ובא לציון' נאמרים בניגון שבת, אבל פסוק אחרון של 'ובא לציון' וחצי קדיש אחריו בניגון יום חול.
שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ וכן הקדושה נאמרות בניגון יום חול, אבל את ההוספות 'זכרנו' ו'מי כמוך', וכן מ'לדר ודור' עד סוף הברכה האמצעית, אומר הש"ץ בניגון ימים נוראים. את שלש הברכות האחרונות של חזרת הש"ץ, כולל ההוספות וכתוב לחיים' ו'בספר חיים' וכן קדיש 'תתקבל', אומר בניגון חול.

תשליך

ביום א' של ראש השנה אחר הצהריים הולכים אל הנהר לאמירת 'תשליך'. ב'תשליך' אומרים רק את ד' הפסוקים 'מי י' כמוך' וגומר.

ערבית ליל שני של ראש השנה

שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'.
לפני 'עלינו' מקדשים על הכוס. מניחים פרי חדש לפני הש"ץ לברכת 'שהחיינו'.
אחר התפילה מברך איש את רעהו בברכת: 'גוט יום טוב'.

שחרית יום שני של ראש השנה

בפיוט 'מלך עליון', הקהל מקדים ואומר בנעימה את החרוז האחרון, 'שופט האמת', ואחריו הש"ץ. כל פעם שהש"ץ מזכיר את המלה: 'אמת', הקהל אומר אותה בקול

רס. אחר כך הש"ץ אומר: 'ובכן נמליכך ה' מלך ה' מלך', ואינו כופל את המילים: 'ה' מלך'.

מוסף יום שני של ראש השנה

חצי קדיש לפני העמידה ושתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ נאמרים בניגון שבת. 'זכרנו' ו'מי כמוך' – בניגוני ימים נוראים.

ערבית מוצאי ראש השנה

ש"ץ אומר 'והוא רחום' ו'ברכו' בניגון הארוך של מוצאי שבת בימי הסליחות. אין הש"ץ כופל 'לעילא ולעילא', וכן אין כופלים באף תפילה בימים שבין ראש השנה ויום הכיפורים. מבדילים בבית הכנסת לפני 'עלינו'. לאחר התפילה, וכן בשאר הימים עד ליום הכיפורים, מאחל איש לרעהו: 'חתימה טובה' (ולא 'גמר חתימה טובה').

צום גדליה

עוטפים את ספר התורה במעיל שחור עד אחרי קריאת התורה של מנחה. הפזמון נאמר בניגון מיוחד לפזמונים של צום גדליה, עשרה בטבת ותענית אסתר. לפני ברכת 'רפאנו' אומר הש"ץ ברכת 'עננו'. יש שנהגו שהש"ץ מסיים ברכת 'עננו' בניגון 'שומע תפלה'. לאחר נפילת אפים בשחרית ובמנחה אומרים את הפיוט 'שומר ישראל', אף שכבר אמרוהו בסוף סליחות. באמירתו אחר שמונה עשרה, הש"ץ אומר כל תרוז בנעימה ידועה, והציבור חוזר עליו באותה נעימה. לפני קריאת התורה של שחרית אומרים 'אך אפים'. בהוצאת ספר תורה, אין אומרים 'ג מידות ותחינת 'רבון העולם', ולא בשאר ימי התשובה מלבד הימים הנוראים. במנחה, קוראים לישראל לעלות לתורה, בלא שמו, במילים: "יעמוד מפטיר". 'עננו'. 'שים שלום' במקום 'שלום רב'. 'רבון העולמים' של תענית. **בארץ ישראל**: עולים הכהנים לדוכן.

תפילות וסליחות בעשרת ימי תשובה

ש"ץ של סליחות עובר לפני התיבה ערבית שלפניהן ושחרית שאחריהן, אך לא למנחה. אָבֵל אינו עובר לפני התיבה בעשי"ת. הפזמון 'רועה ישראל' של יום ב' דעשי"ת, נאמר בניגון פזמון 'מלאכי רחמים' של יום ב' דסליחות. הפזמון 'באשמרת הבקר' של יום ג' דעשי"ת והפזמון 'שחר קמותי' של יום ד' דעשי"ת, נאמרים בניגון פזמון 'שופט כל הארץ' של ערב ראש השנה. בימי שברך' לעולי התורה מסיימים: 'ויכתבהו בספר החיים עם כל ישראל אחיו ונאמר אמין'.

שבת שובה – וילך

במעריב אומרים 'השכיבנו' וסוף קדיש שאחריו בניגון ימים נוראים. בברכת 'מגן אבות' אומרים 'המלך הקדוש'. אומרים יוצר 'אור עולם קראו', אופן 'כי אם שם' בנעימה ידועה (ויש האומרים את סופו בניגון הפיוט 'רם על כל מלך' בקרובות שחרית א' דר"ה), נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אל אלקינו'. את ההוספות 'זכרנו', 'מי כמוך', 'וכתוב לחיים', ו'בספר חיים', אומר הש"ץ בניגון הברכה שבה הן מופיעות. אחר קדיש 'תתקבלי', לפני הוצאת ספר תורה, הרב דורש דרשת שבת שובה. את דרשתו פותח באגדה, ממשיך בהלכה ומשלים באגדה. הוא מסיים במלים: 'ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן'. אחר הדרשה אומרים קדיש דרבנן. ב'מי שברך' לעולי התורה, בשחרית ובמנחה, מסיימים: 'ויכתבהו בספר החיים עם כל ישראל אחיו ונאמר אמן'. הרב חיוב לעלות לתורה. חצי קדיש שלאחר קריאת התורה נאמר בניגון המיוחד לר"ח אלול ושבת שובה. מפטירים 'שובה' עד 'יכשלו בס' וממשיכים בהפטרות 'תקעו שופר' (בכמה חומשים נסדרה לפרשת האזינו) ומסיימים: 'וידעתם... ולא יבושו עמי לעולם'. אין אומרים את פסוקי 'מי י' כמוך'. להפטרה זו אין מעלים פנוי. מזכירין נשמות גם בשבת זו, אף שיש בה יוצרות. בסוף ה'מי שברך' לקהל, לאחר המילים 'בכל מעשה ידיהם', מוסיף הש"ץ את הברכה: 'ויכתבם בספר החיים'. בקדושת מוסף הקטע מ'והוא ישמיענו' נאמר בניגון 'רם על כל מלך' של קרובות שחרית יום ראשון של ראש השנה. אחר עניית הקהל: 'אני ה' אלקיכם', אומרים את הפיוט: 'אלקיכם שופטי', ויש מדלגים אותו. קדיש 'תתקבלי' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים. בשבת זו אין אומרים שיר היחוד, מפני שעתיד להיאמר בליל יום הכפורים. בקריאת התורה של מנחה, הפסוק האחרון, 'ה' בדד ינחנו', נקרא בהרמת קול. אין אומרים 'צדקתך', אף על פי כן אין אומרים את סופו של קדיש שלם בניגון נבחר. בערבית של מוצאי שבת אומרים את 'והוא רחום' ו'ברכו' בניגון הארוך של מוצאי שבתות בימי הסליחות. אין אומרים 'ויהי נעם' עם 'ואתה קדוש'.

כפרות

בקהילות קטנות בהן מספר התרנגולים לכפרה מועט, נהגו לעשות כפרות ולשחטן בעלות השחר בין סליחות לשחרית, ויש מקומות שעשו כן לפני הליכה לסליחות, ויש – אחר שחרית. בקהילות גדולות בהן התרנגולים מרובים והשוחטים מועטים, ויש לחץ מופרז על השוחטים, העדיפו לשחוט את הכפרות לפני ערב יום הכפורים, כי כל עשרת ימי תשובה שוים לענין הכפרות, מצום גדליה עד ערב יום הכיפורים לעת

ערב, מלבד הרגע של עלות השחר בערב יום הכפורים. אם לא עשה כפרות לפני יום כיפור, יכול לעשותן בהושענא רבה.

בכל המקומות באשכנז נהגו לעשות כפרות (Kaporesh schlagen) על תרנגולים. בימי מלחמת העולם הראשונה היה מחסור בתרנגולים ויש שעשו אז כפרות על דגים או תחליפים אחרים. כאשר עלו הנאצים לשלטון בגרמניה בשנת תרצ"ג, חוקקו חוק ארצי האוסר שחיטה ללא הימום. מאז נמנע מיהודי גרמניה לעשות כפרות על תרנגולים, והכל הוכרחו לעשות על דגים או תחליפים אחרים. לכן יש כיום הסבורים שכך היה המנהג באשכנז מקדם.

לוקחים תרנגול לבן לזכר ותרגולת לבנה לנקבה, ונהגו ליקח עוף אחד לכמה זכרים או לכמה נקבות. במעוברת יש הנוטלים עברה תרגול ותרגולת.

אומרים את הפסוקים: 'בני אדם', ובשעה שמוסבבים סביב הראש אומרים 'זה חליפתי', כפי הסדר שמובא בסידורים והמחזורים. את פדיון הכפרות, כלומר את תמורתן, נותנים צדקה לעניים, ויש הנותנים את העוף עצמו.

סליחות ערב יום הכפורים

משכימים לפני עלות השחר ומרבים בסליחות כמו בערב ראש השנה. הסליחה 'אני עבדך' (אחרונה לפני הפזמון הראשון), נדפסה בספרי הסליחות כפי צורת אמירתה בערב ראש השנה, אבל אומרים אותה בהתאמה לערב יום הכפורים. במקום לומר: בכסה ליום חגנו, אומרים: כְּעֶשׂוֹר לְחֵדֶשׁ מְקַחַר. מדלגים את הקטע המודפס באותיות קטנות: 'קדושים המליכוני'. בחרוז האחרון, במקום הכתוב: למחר בראש השנה, אומרים: לְמַחֵר כְּעֶשׂוֹר לְשָׁנָה. [הצנזורה השמיטה חרוזים אחדים מתוך סליחה זו לפני החרוז 'רחום הכינה לך', ויש להשלים אמירתם כפי הנוסח שמופיע בקובץ פיוטים וסליחות].

בשני הפזמונים פותחים את ארון הקודש. פזמון 'ירצה צום עמד' נאמר בניגון 'שופט כל הארץ', לפזמון 'זכור ברית אברהם' יש ניגון משלו. את הוידוי אומרים פעם אחת בלבד, דהיינו אומרים מ'או"א תבוא לפניך' עד 'ואנחנו הרשענו'. מדלגים 'אשמנו מכל עם' וגו', וממשיכים 'משיח צדקך' עד 'הרחמים והסליחות'. אין אומרים 'ר' רחום שמך' וגו', ולא תחנון אף בעוד לילה.

שחרית ערב יום הכפורים

בין סליחות לברכות השחר, הולכים כל המתפללים – שהשכימו לפני עלות השחר – ליטול ידיהם כדי להעביר רוח רעה השורה על הידים. מאריכים באמירת 'ברכו בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון. אין אומרים 'מזמור לתודה', תחנון ו'למנצח'. אחר יציאת בית הכנסת, הולכים לבית הקברות, אומרים שם תחינות לבית הקברות (ולא תהלים שנאסרה אמירתם ליד קברים מחמת 'לועג לרש') ונותנים צדקה לעניים.

מנחה של ערב יום הכיפורים

מתפללים מנחה גדולה עם וידוי.

אין אומרים 'יהיו לרצון' לפני הוידוי.
בפתיחה לוידוי אומרים 'אנא (ולא 'או"א') תבוא לפניך תפילתנו', כנהוג ביום הכפורים.

מלקות

אחר מנחה כל אחד בורר לו חבר למלקות.
מלקים איש את רעהו, בחגורה של עור, מלקות ארבעים, מכות קלות על הגב.
הנלקה כורע לצד צפון, כריעה גמורה, כשברכיו נשענות ארצה ופלג גופו העליון נשען על הרצפה באמצעות זרועו השמאלית, כשידו הימנית פנויה להכאת לבו.
המלקה אומר את הפסוק 'והוא רחום' עד 'כל חמתו', ובאמירת כל מלה מ"ג תיבות הפסוק נותן מכה אחת. הנלקה אומר אז וידוי 'אשמנו'. חוזרים על כך שלוש פעמים.

נרות יום הכפורים

במקום שאין חשש דליקה, מרבים בבית הכנסת בנרות שעה גדולים הדולקים מעת לעת.
כל זכר (ולא נקבה), גדול או קטן, מביא נר אחד לבית הכנסת לעת תפילת מנחה של ערב יום הכפורים.
הממונים על תאורת בית הכנסת מדליקים את כל הנרות, בלא ברכה, אחר הסעודה המפסקת, בעוד היום גדול. יש מקומות בהם נהגו למכור את זכות ההדלקה הזו.
לא נהגו להדליק נרות לכפרת הורים שמתו, ובדורות האחרונים יש שהנהיגו להדליק נרות לכפרתם בבית הכנסת או בבית.
יש מקומות שכל אחד הניח את נרו לפני מקומו, ויש מקומות שקבעו להם כלי קיבול לאורך קיר.
כדי למנוע שריפה יש מקומות שהגבילו את מספר הנרות לח"י, והטילו כל שנה גורל מי יזכה בכל אחד מהם.
יש מקומות שמינו שומר נכרי לשמור על הנרות, והלה קיבל הוראה מערב יום הכפורים להדליק את כל הנרות שכבו, הוראה שאסור ליתן לו ביום הכפורים עצמו.
אין להניח את הנרות במקום בו כל פתיחת דלת או חלון יוצרת משב-רוח ומגבירה את בעירת הנרות.
אם לא נמצא מקום מוגן בתוך בית הכנסת, יש להניח את הנרות מחוץ לבית הכנסת בחדר נפרד.
הנשים מדליקות את הנרות שבבית כבכל שבת ומועד, ונותנות נר אחד בחדר השינה. מברכות עליהם 'להדליק נר של יום הכפורים' וברכת 'שהחיינו'.

הפיוטים, הפסוקים והסליחות

פיוטי יום הכפורים של מנהג פולין-ליטא שונים ממנהג אשכנז, והמתפללים זקוקים למחזורי אשכנז המובהקים. (לתשומת לב: לא כל מחזורי רעדלהיים או מחזורים עם תרגום לגרמנית הם כמנהג אשכנז).

הפיוטים והתפילות נאמרים לפי מסורת פפד"מ ובנותיה. חלק מהפיוטים ניתקן על ידי קדמונינו הפייטנים באופן שהשייך אומר משפט אחד, והקהל עונה עליו, וחוזר חלילה. סדר האמירה מצוין בתוך המחזורים. **בפסוקים והסליחות** שצוין לאומרים בסירוגין חזן וקהל, ראוי לקהל לומר בלחש גם את פסוקו של השייך, וכן לשייך את פסוקו של הקהל. הפסוקים שבין הסליחות הם הקדמה לסליחה הבאה, ולא תוספת לסליחה הקודמת, לפיכך יש לומר לפני כל סליחה את הפסוקים שלפניה. כל סליחה מתחילים במילים "אלקי ואלקי אבותינו", מלבד אותן סליחות שפותחות בשם ה' או בתוארו כגון 'אדון'. התפילות שנאמרות גם בראש השנה, כגון 'זכרנו לחיים' ו'אבינו מלכנו' – מנהגן כבראש השנה.

בכל הקדישים שנתקנו לאמירת השייך, כופלים בהם: 'לעילא ולעילא'. מבואר בגאונים ובראשונים שעיקר התפילה ביום הכפורים היא אמירת סליחות עם ייג מידות של רחמים שאינן חוזרות ריקם, לכן מקפידים מאוד לומר גם בתפילות שחרית, מוסף ומנחה לפחות שלוש סליחות נבחרות מלבד הפזמון הקבוע, וכל המרבים בסליחות ללא פגיעה בזמני התפילות הרי זה משובח. מתוך כלל הסליחות המודפסות במחזורים נבחרות כמה סליחות מידי שנה לפני יום הכיפורים, על ידי הרב או השמש. בין סליחות מוסף בוחרים כל שנה את הסליחה 'אני הוא השואל' הנאמרת בניגון מיוחד. משתדלים שבמשך יום הכיפורים תיאמר עקידה אחת, לכל הפחות. את הסליחה 'רבת צרוננו' רצוי לומר בשלוש תפילות של יום הכיפורים (שחרית, מוסף ומנחה). נוסח כל הסליחות (עד הפזמונים) במחזור בלי שיבושי הצנזורה מופיע בקובץ 'פיוטים וסליחות' (תדפיס של 'מכון מורשת אשכנז').

היודיים

הפתיחה לכל וידוי ביום הכפורים מתחילה במלה 'אנא' תבוא לפניך' ולא במלים 'אלקי ואלקי אבותינו תבוא'. את הפתיחה הזו אומר הקהל כולו בניגון, וכן את היודוי 'אשמנו' אומרים יחד בניגון מיוחד. נוסח הבקשה שבין פיסקאות 'על חטאי' הוא: 'ועל כולם סלח לנו מחל לנו כפר לנו' (בלא המילים: 'אזה סליחות'), מלבד בקשת 'ועל כולם' שבסוף 'ועל חטאים', שמוסיפים בה את המילים: 'אזה סליחות'. אחר 'בעזות מצח' אין אומרים את בקשת 'ועל כולם', אלא ממשיכים עד 'בתמהון לבבי'. אומרים את סדר 'ועל חטאים' כמנהג פפד"מ, המודפס בתחתית העמוד. בסדר 'ועל חטאים' השייך אומר כל פיסקה בניגון מיוחד, והקהל חוזר עליה בקול רם. מכים על הלב גם באמירה זו, במילים: 'שאנו חייבים'.

כל נדרי

בכניסת יום הכפורים, בהליכה לבית הכנסת, מברכים איש את רעהו: 'לשנה טובה תחתם', והמתברך עונה: 'גם אתה'.

לפני 'כל נדרי' מתעטפים בטלית. הרב, ואחריו בזה אחר זה בעלי התפלה לפי סדר תפילותיהם, מברכים, בקול רם, בניגון ימים נוראים, את ברכת 'להתעטף בציצית'. פותחים את ארון הקודש עד גמר 'כל נדרי', אבל אין מוציאים ספרי תורה ואין מקיפים עמם ואין אומרים 'אור זרוע לצדיק'. שנים מנכבדי הקהל עומדים לצדי הש"ץ אחד לימינו ואחד לשמאלו, ואומרים עמו ג' פעמים 'בישיבה של מעלה'. ש"ץ אומר בנעימה ידועה 'כל נדרי' ג' פעמים ובכל פעם מרים קולו יותר. הקהל אומר עמו בקול נמוך. נוסח 'כל נדרי' הוא כדעת רבנו תם, לשון עתיד בלבד: "מיום כפורים זה עד יום כפורים הבא עלינו לטובה". 'ונסלח' אומרים רק פעם אחת. את ברכת 'שהחיינו' אומרים כל המתפללים, והם מקדימים לסיים אותה לפני החזן כדי לענות 'אמן' על ברכתו.

ערבית ליל יום הכפורים

ברכת 'השכיבנו' נאמרת על ידי הש"ץ בנעימה, ולאחריה אומרים בניגון את הפסוק 'כי ביום הזה יכפר'. פותחים את ארון הקודש לפני אמירת 'יעלה', וסוגרים אותו לפני קדיש 'יתקבל'. 'שומע תפלה' אומרים לפי נוסח פפד"מ. לתשומת לב: נוסח זה מודפס ברוב המחזורים בתחתית העמוד. בגמר התפילה שרים 'יגדל' ו'אדון עולם' בניגוני ימים נוראים. רבים נשארים בבית הכנסת לאמירה משותפת של 'שיר היחוד' ו'שיר הכבוד'.

שחרית יום הכפורים

אחת מחמש ההשכמות. סדר ברכות השחר הוא כבכל יום, ואין משמיטים את ברכת 'שעשה לי כל צרכי'. הש"ץ אומר בניגון של ימים נוראים: 'אדון עולם', ברכות 'על נטילת ידים', 'להתעטף בציצית' ו'ברוך שאמר'. את שאר ברכות השחר ופסוקי דזמרה אומר בניגון שבת. לפני 'ברוך שאמר' מתעטפים בטלית. הרב, ואחריו בזה אחר זה בעלי התפלה לפי סדר תפילותיהם, מברכים, בקול רם, בניגון ימים נוראים, את ברכת 'להתעטף בציצית'. בברכת יוצר גורסים 'ומאיר עיני המחכים לו' ולא 'המחכים לסליחתו'. בשחרית פותחים את ארון הקודש אחר 'ברכו', וסוגרים אותו לפני העמידה בלחש. בחזרת הש"ץ פותחים וסוגרים אותו כמו בראש השנה (ראה לעיל). הפיוט 'הגוים אָפֶס וְתֵהוּ נִגְדָךְ הַשׁוֹבִים' שנקבע לאומרו בין 'מלך תר' לבין 'כי תודה', נדפס במחזורים המאוחרים בצורה חלקית ומשובשת מחמת יד הצנזורה; הפיוט 'הגוים אָיִמים וְזִמְזוּמִים קָדַר וְאָדוּמִים' שנקבע לאומרו בין הפיוט 'יחממי תום' לבין 'ובכל תוקף' נשמט לגמרי מחמת הצנזורה; גם הפיוט 'מְלָכֹתָם בְּאֶבְדָךְ עוֹבְדֵי פְסִילֵי נְסָכִים תִּכּוֹן מְלָכֹתֶיךָ מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמְּלָכִים', שנקבע לאומרו בין 'ובכל תוקף' לבין 'מאין כמוך באמצד', נדפס במחזורים עם ליקויי הצנזורה. בפפד"מ נמנעו

מאמירת שלשתם מחמת השתבשותם. נוסחי הפיוטים בשלמותם מופיעים בתדפיס המחולק בבתי הכנסת.
אחר 'רצה' אומרים 'ותערב לפניך' במקום 'ותחזינה'.

קריאת התורה

העולים לתורה מברכים בניגון ימים נוראים הדומה לניגון הקריאה, וכן ה'מי שברך' וקריאת העולים לעלות - 'יעמוד' וכו', נאמרים בניגון זה. קריאת המפטיר וברכותיו – בניגון הרגיל. 'מי שברך' לעולי התורה אומרים: "ויברכהו ויכתבהו בספר מחילה וסליחה עם כל ישראל אחיו, ונאמר אמן".

ראוי להעלות לתורה את בעלי שחרית ומוסף, אם לא קיבלו עליה בראש השנה. 'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

חתימת הברכה האחרונה של ההפטרה היא בנוסח זה: 'מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הכפורים'.

אחר ההפטרה מיחדים זמן קצר מאוד להזכרת נשמות, בו מזכיר כל אחד בעצמו את נשמות אבותיו ובני משפחתו בנוסח: "יזכור אלקים נשמת" וכוליה. אין יחיד או הש"ץ אומר 'א' מלא רחמים', אין קוראים נשמות מתוך 'ממורבוך', ואין אומרים 'אב הרחמים'. מי שהוריהם בחיים, אף הם נשארים בבית הכנסת. גם אבלים תוך שלושים וי"ב חודש אומרים 'יזכור'.

מוסף יום הכפורים

סדר הכריעות של עבודת יום הכיפורים:

הש"ץ מתחיל לומר בניגון: 'וכך היה אומר', והקהל אומר עמו מלה במלה עד 'לפני ה'". אחר כך אומר הקהל בלבד 'והכהנים והעם', ובאמירת 'היו כורעים' הקהל כורע על הברכים, ובאמירת 'ומשתחיים ומודיים' כופפים ראשיהם, ובאמירת 'ונופלים על פניהם' מניחים פניהם על חציצה שעל הרצפה, ובגמר אמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' זוקפים.

בסיימם, חוזר הש"ץ על הקטע 'והכהנים והעם', כורע ומשתחוה כמותם. כשאומר 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', אומר זאת הקהל עמו.

גם הנשים בעזרה שלהן כורעות ומשתחוות.
מכים על הלב במילים הבאות: 'חטאתי, עויתי, פשעתי', 'כפר נא, לחטאים, ולעונות, ולפשעים, שחטאתי, ושעויתי, ושפשעתי'.

כאשר מונים את הזריקות, הקהל אומרם בנעימה יחד עם הש"ץ ולא אחריו.

מנחה של יום הכפורים

הוצאת ספר תורה והכנסה בניגון שחרית שבת. 'לדוד מזמור' נאמר בלא נעימה.

טעמי המקרא וברכות התורה בניגון רגיל ולא של ימים נוראים.

קוראים לישראל לעלות לתורה, בלא הזכרת שמו, במילים: "יעמוד מפטיר".

בסוף ההפטרה אין מוסיפים 'מי א' כמוך'.

נעילה

הרב עובר לפני התיבה, אם הוא מוכשר לכך. 'אשרי' עד סוף יובא לציון' בניגון מנחה של שבת. קדיש בניגון מיוחד לנעילה. פתיחת הארון וסגירתו, כבשאר התפילות. פותחים אותו שוב לפני ה'שמות' וסוגרים אחר התקיעה. ראשי הפזמונים הנאמרים בסליחות, נאמרים כל אחד בניגונו הקבוע כבעת אמירתו בימי הסליחות. אם הזמן קצר אומרים הקהל יחד עם הש"ץ. אחר 'רצה' אומרים 'ותערב' במקום 'ותחזינה'. כהנים עולים לדוכן אף אם נמשכת תפילת נעילה לתוך הלילה, כהוראת הראב"ה, אור זרוע, יראים, מהרי"ל, חות יאיר, שאילת יעב"ץ וסיעתם.

שמות ותקיעה

אחר קדיש 'תתקבלי' אומרים את ה'שמות' לפי הסדר הנדפס במחזורי רעדעלהיים בתחתית העמוד, הוא הסדר דלהלן: ש"ץ אומר: 'ה' הוא האלקים', והקהל חוזר ואומר פסוק זה. על אמירה זו חוזרים חזן וקהל עוד שש פעמים. ש"ץ אומר פעם אחת: 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', וקהל חוזר אחריו. כולם יחד אומרים פעם אחת **בלחש**: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'. הרב קורא: 'תקיעה', והתוקע משמיע תקיעה אחת בלבד אצל הבימה. מיד אחר כך פותחים בתפילת ערבית.

ערבית מוצאי יום הכפורים

'והוא רחום' ו'ברכו' בניגון מוצאי שבת. מבדילים בבית הכנסת, ומברכים על יין ונר ששבת ולא על בשמים מברכים ברכת הלבנה מיד אחר ערבית, ולא ממתנינים עד אחר אכילה. אחר התפילה מאחלים איש לרעהו: 'גוט יום טוב'. מחליפים את הפרוכת והכסויים לאלו של ימי חול.

י"א תשרי

למחרת יום הכפורים [מכונה גם בשם 'אסרו חג של יום הכפורים'] משכימים לשחרית יותר משאר הימים, השכמה המכונה: 'אין גאטעס נאמען': 'בשם השם'. אין אומרים תחנון ולא 'למנצח'. אומרים 'צ' אך אפים' לפני קריאת התורה, בניגון הימים שאין אומרים בהם תחנון.

פרשת האזינו

הפסוק האחרון של קריאת לוי נאמר בהרמת קול. חמישי עד יוחש עתדות למו. קדיש 'תתקבלי' שלאחר מוסף בניגון נבחר.

במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מיתקבלי עד הסוף.

ערב יום טוב

בשחרית אין אומרים 'למנצח'. מחליפים את הפרוכת, המעילים, כסויי עמוד החזן והבימה באלה המיוחדים לחג.

נוסחי תפילה בחג וחול המועד

הנוסח בסוף 'והשיאנו' כבשבת: 'וישמחו בך ישראל אוהבי שמך'. במוסף, בברכה האמצעית, ב'ומפני חטאינו': שְׁשִׁטְלָהּ (ולא 'השלוחה'), ובקטע 'או"א מלך רחמן', הנוסח הוא: שׁוּבָה עֲלֵינוּ (ולא 'אלינו'). בחזרת הש"ץ של מוסף ביום טוב הנוסח הוא: וְתִעָרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ (ולא 'ותערב עליך').

ערבית ליל ראשון של סוכות

שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'. **בתוך לארץ**: רק בליל יום טוב שני. אומרים מערבות 'אוחזי בידם'. (נמצאות גם במחזורי פולין-ליטא). אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק: 'וידבר משה'. קידוש בתוך בית הכנסת עם ברכת 'שהחיינו'. 'עלינו'. 'יגדל' בניגון יום טוב.

שחרית יום ראשון של סוכות

'אדון עולם' נאמר בניגון סוכות. 'ברוך שאמר' – בניגון יום טוב. הש"ץ פותח בנעימת יום טוב באמירת 'הגדול בכבוד שמך' ולא פותח ב'ה' בתעצמות. בניגון סוכות אומר הוא את הברכה החל מ'א' ההודאות' וממשיך בה עד סוף חצי הקדיש. אומרים יוצר 'אכתיר זר', אופן 'אאמיר אותך'. את סוף האופן מ'פוצחים' הש"ץ אומר בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ר"ה. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אנא הושיעה'. אומרים בחזרת הש"ץ את הקרובות 'אוימת'. (קרובות אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא). אומרים גם 'עד לא מצוקי רגב' (רק במחזורי אשכנז) ו'א, ואין מדלגים אותם. הש"ץ אומר בניגון 'מכלכל חיים בחדש' ואת סוף הסילוק. ברכת כהנים בשחרית נאמרת בניגון סוכות, ובמוסף בניגון ימים נוראים.

נענועים והלל

לפי גדולי הפוסקים באשכנז אין לברך על אתרוג שאין לו מסורת מדור דור, אף שיש לו סימנים. מסורת כזו היתה לבני אשכנז רק על אתרוגי קאלאבריה-יענעווע.

לפני אמירת הלל השייץ מברך בקול רם את ברכת 'על נטילת לולב' בניגון של ברכת הלל, וביום הראשון מברך כן גם את ברכת 'שהחיינו'.
את פסוקי 'הודו' ו'אנא' אומרים שייץ ואחריו הקהל בניגון סוכות.
פני המנענע למזרח בכל הנענועים, וסדר הרוחות: מזרח, דרום, מערב, צפון, מעלה, מטה.

בנוסף לנענועי באמירת 'הודו' ו'יאמר נא ישראל', השייץ מנענע גם ביאמרו נא בית אהרן' ו'יאמרו נא יראי ה'', והציבור מנענע בכל פעם שעונים 'הודו'.
בכל אמירת הלל בפסוקי 'יאמרו נא' מכיון השייץ להוציא את הציבור כאשר הוא אומרם בקול רם והציבור שותק. יש הנוהגים לומר בלחש גם את פסוקי 'יאמרו נא', אבל מקפידים על ענייה משותפת ומסודרת של 'הודו' על כל אמירת 'יאמרו' של השייץ, כפי הדין, ואין משבשים את סדר הענייה מתוך רצון לומר את פסוקו של השייץ בקול רם.

במלה 'אנא' מנענעים לשתי רוחות, וכן במלה 'הושיעה' לשתי רוחות וכן במלה 'נא' לשתי רוחות, הן השייץ והן הקהל. אין מנענעים ביאנא ה' הצליחה נא'.
ביום טוב, קדיש 'תתקבל' שלאחר הלל – בניגון נבחר.

קריאת התורה בראשון של סוכות

פסוקי הוצאת ספר תורה והכנסתו נאמרים בניגוני יום טוב.
יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת 'רבון העולם', כנהוג בימים נוראים.
'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. חצי קדיש אחרי קריאת התורה בניגון סוכות.

הושענות

אחר מוסף, לפני קדיש 'תתקבל', אומרים סדר הושענות.
מוציאים ספר תורה אחד ומחזיקים אותו על הבימה עד גמר ההקפה. אחרי הוצאת ספר התורה סוגרים את הארון מיד.
שייץ אומר: 'הושענא', וקהל עונה: 'הושענא'; שייץ אומר: 'למענד אלקינו', וקהל עונה: 'הושענא'. וכן עונה הקהל בשאר שלוש אמירות 'למענד' של שייץ. לאחריהן אומר השייץ בנעימה ידועה את הפיוט 'אערנד שועי' כולו, וקהל עמו. אין אומרים 'הושענא' אחר כל צמד מלים, מלבד בשני החרוזים האחרונים, אותם אומר השייץ בקול ובניגון של 'למענד' ואחרי כל אחד מהם עונה הקהל: 'הושענא', וכפי שנדפס בסידורים והמחזורים.
סדר פיוטי הושענות לפי ימי החג הוא קבוע בכל השנים, ונמצא בסדורי ומחזורי אשכנז המובהקים.

כך הוא סדר ההליכה בעת אמירתן. שייץ פונה לצפון ומתחיל להקיף, ואחריו הולך הרב, ואחריהם הולכים בני הספסל הראשון שחולפים על פניו, ואחריהם בני הספסל השני. בני הטורים הדרומיים מתחילים להקיף מיד אחרי הרב. בני הטור האמצעי נחלקים לשנים, הסמוכים לטור השמאלי הולכים עם בני הספסל הסמוך שמשמאל, והסמוכים לטור הימני הולכים עם בני הספסל הסמוך שממין.
כאשר הציבור כולו סיים להקיף, המחזיק בספר התורה יורד ומחזירו לארון וסוגרו. לכן בקהילות גדולות חוזר הספר תורה רק סמוך לקדיש.

כחוזר הש"ץ למקומו לפני התיבה אחר ההקפה אחרי ההושענא, אומר בקול רם: "אני והו הושיעא נא", והקהל אחריו. הש"ץ אומר בניגון כל חרוז של 'כהושעת אלים', וקהל עונה על כל חרוז: 'כן הושע נא'.
 ביום טוב ובשבת, קדיש 'תתקבלי' שלאחר ההושענות נאמר בניגון נבחר.
 את שירת 'אין כ'הינו' ושיר הכבוד, יש שנהגו לאמר בניגונים שנתייחדו לימים טובים.

מנחה של יום טוב

'אשרי' עד סוף 'ובא לציון' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה, שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ וקדושה – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; קדיש 'תתקבלי' – בניגון מיוחד למנחה של יום טוב.

בארץ ישראל (ולמחרת בחוץ לארץ)
ערבית מוצאי א' דסוכות
במוצאי יו"ט א' של סוכות, אין אומרים 'לדוד ברוך' אך מאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו' כבמוצאי שבת. מבדילים בתוך בית הכנסת לפני 'עלינו'

בחוץ לארץ
ערבית ליל שני של סוכות
שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'. אומרים מערבות 'חג אסיף' (במחזורי אשכנז המובהקים). אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'ידבר משה'. קידוש עם ברכת 'שהחיינו' בתוך בית הכנסת. 'עלינו'. 'יגדל'.
שחרית יום שני של סוכות
אומרים יוצר 'אאמיץ לנורא ואיום', 'המאיר לארץ', אופן 'אאמיר אותך'. בסוף האופן הקטע מ'פוצחים' נאמר על ידי הש"ץ בניגון 'רחם מצוקים' של הפיוטים בקדושת מוסף של ר"ה. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אנא הושיעה' (במחזורי פולין-ליטא נמצא ביום א' דסוכות). אומרים בחזרת הש"ץ את הקרובות 'ארחץ'. (קרובות אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא).

תפילין בחול המועד

הנחת תפילין בחול המועד, לשיטת רבותינו הראשונים והאחרונים באשכנז בכל הדורות, היא חובה גמורה הקיימת בארץ ישראל כמו בחוץ לארץ (ורבינו עקיבא

איגר הורה שגם מי שאבותיו חדלו מהנחת תפילין, עליו לחזור לקבלת אבות אבותיו ולהניחם). בן אשכנז המתפלל בציבור שאינו מניח תפילין, מניחם בצנעה. מי שמנהג אבותיו בברכה, כפי שהיה המנהג ברוב קהילות אשכנז, מברך על התפילין גם בארץ ישראל. הש"ץ מברך על התפילין בלחש ולא בקול כבשאר ימים. לפני נטילת לולב, וכן לפני הושענות, מתירים את הרצועה מהיד, כדי שלא תחצוץ באחיות הלולב. אין הפסקה לפני מוסף לצורך חליצה. יש החולצים תפילין לפני הלל, יש החולצים לפני 'ובא לציון', יש החולצים לפני חצי קדיש ויש החולצים כמנהג הראשונים אחר מוסף, והורו פוסקי אשכנז שמועדי החליצה השונים בבית כנסת אחד אין בהם משום 'לא תתגודדו'.

שחרית חול המועד סוכות

י'אדון עולם' בניגון סוכות.
מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.
הלל ונענועים כמו ביום טוב של סוכות.

קריאת התורה של חול המועד סוכות

בקריאת התורה יש הנוהגים בארץ ישראל כבחוף לארץ לקרוא גם הקריאה של ימי מחרת ואתמול, כמסורת אשכנז שהובאה להלכה ברמ"א (כשיטת 'מור וקציעה', 'ביכורי יעקב' ו'בהר יראה' שגם בארץ ישראל יש מקום לקריאה זו, מפני שקריאה זו אינה מחמת ספיקא דיומא, וכעין מנהג זה נהגו גם הספרדים בארץ ישראל בימי מהרלב"ח). כך סדר הקריאה: ביום א' של חול המועד הכהן קורא 'וביום השני', הלוי קורא 'וביום השלישי', ישראל ראשון קורא 'וביום הרביעי', וישראל שני קורא שוב 'וביום השני'. מיום שני של חול המועד והלאה, הכהן קורא את ה'יום' של אתמול, הלוי קורא את ה'יום' הנוכח, ישראל ראשון קורא את ה'יום' של מחר, וישראל שני קורא שוב ה'יום' הנוכח.
חצי קדיש בגמר הקריאה בכל ימי חול המועד נאמר בניגון סוכות.

מוסף של חול המועד סוכות

בחזרת הש"ץ אומרים קדושת 'נקדש'.
הש"ץ אומר את שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; סיום הברכה האחרונה – בניגון יום טוב, להודיע על אמירת הושענות.
פיוטי ה'הושענות' נאמרים לפני קדיש 'תתקבל'.

שבת חול המועד

סדר קבלת שבת נאמר בשלמות, כבכל שבתות השנה.

בערבית, 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. אומרים 'במה מדליקין' ואחר קידוש 'אמר רבי אלעזר'. מקדשים בתוך בית הכנסת.

בשחרית, 'אדון עולם' בניגון סוכות.

'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה. אומרים יוצר 'את השם הנכבד', נוסח ברכת 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אזכרה מקדם פלאך'. (פיוטי שבת חול המועד מופיעים רק במחזורי אשכנז המובהקים).

פסוקי 'הודו' ו'אנא ה' הושיעה נא' נאמרים בניגון סוכות. קדיש 'תתקבל' נאמר בניגון מיוחד לקדיש שלפני קריאת מגילה במועד, ויש שמתחילים בניגון זה כבר מ'אנא ה' הצליחה נא' ובאותו ניגון מסיים הש"ץ את הברכה החל מהמילים 'כי לך טוב', וממשיך בו ואומר קדיש 'תתקבל'.

לפני הוצאת ספר תורה קוראים קהלת בברכה על מגילה של קלף. אין מברכים 'שהחיינו'. ובמקום בו נוהגים שהציבור כולו קורא את המגילה מתוך מחזורים מודפסים, אין מברכים עליה כלל. אחר הקריאה, קדיש יתום.

חצי קדיש אחר קריאת התורה נאמר בניגון סוכות.

'מי שברך' לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

בעמידה של מוסף בין פסוקי קרבן שבת לפסוקי קרבן החג אומרים: זֶה קָרְבַּן שְׁפָתַי קָרְבַּן יוֹם חַג הַסֻּפּוֹת כְּאָמֹר.

בחזרת הש"ץ של מוסף, אומר הש"ץ את שתי הברכות הראשונות, אבות וגבורות, וכן את שלש האחרונות מ'רצה', בניגון שבת, חוץ מסיום הברכה האחרונה, אותה אומר בניגון יום טוב, להודיע על אמירת ההושענות.

בקדושה אחר עניית: 'אני ה' אלקיכם', אומרים את הפיוט: 'אלקיכם ישיב'.

בגמר חזרת הש"ץ אומרים את סדר ההושענות.

אין מוציאים ספר תורה ואף אין פותחים את ארון הקודש.

ההושענות נאמרות באותה נעימה כמו בשאר ימי החג בהם מקיפים עם הלולב.

הש"ץ אומר בניגון את הפיוט 'אום נצורה', והקהל עמו. אין אומרים 'הושענא' אחר כל צמד מלים. את שני החרוזים האחרונים אומר הש"ץ בקול ובניגון של 'למענך' ו**שלא כבשאר הימים** עונה הקהל: 'הושענא' רק בפעם אחרונה בסוף הפיוט וכפי שנדפס בסידורים ובמחזורים.

הש"ץ אומר בניגון כל חרוז של 'כהושעת אב המון', וקהל עונה על כל חרוז: 'כן הושע נא'.

קדיש 'תתקבל' לאחר ההושענות – בניגון נבחר.

במנחה, סוף קדיש 'תתקבל' – בניגון נבחר.

במוצאי שבת מזמרים 'לדוד ברוך' ו'למנצח' ומאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו'. אין אומרים 'ויהי נועם'. אומרים 'ויתן לך' ומבדילים בתוך בית הכנסת.

תיקון ליל הושענא רבה

בליל הושענא רבה נוהגים רבים להיות נעורים עד לאחר חצות, וללמוד את סדר תקון ליל הושענא רבה.

קוראים בחבורה בסוכה גדולה (או בבית), את כל ספר דברים ואת כל ספר תהלים.

אין קוראים משנה תורה מתוך ספר תורה, אלא מתוך חומשים, ואופן הקריאה דומה לקריאה של ליל שבועות. יושבים כולם סביב שולחן ובראשם הרב. מחלקים את ספר דברים לפרשיות. הרב פותח בקריאת פרשת דברים עד 'שני', וקורא בקול רם בטעמים, ואחריו כל אחד ואחד לפי תורו וסדר ישיבתו קורא בקול רם קטע אחד, והצבור קורא עמו בלחש.

נהגו לעמוד בשעת קריאת עשרת הדברות. יש המקדימים לקום כמה פסוקים לפני כן כדי שלא להבדיל בין דברי תורה.

הרב קורא את עשרת הדברות וכן את פרשת 'וזאת הברכה' כולה.

בגמר קריאת ספר דברים, אומרים קדיש יתום.

את מזמורי התהלים קוראים כדרך אמירת תהלים המקובלת מקדמת דנא, היינו המקריא – כל אחד בתורו – קורא פסוק אחד בקול רם (וקהל עמו בקול נמוך), והקהל עונה אחריו בקול רם את הפסוק שאחריו, וחוזר חלילה.

לפני תחילת כל אחד מחמשת ספרי התהלים אומרים את ג' הפסוקים 'לכו נרננה', וגו'. ואחר סיום כל ספר אומרים את ג' הפסוקים 'מי יתן', וגומר, קדיש יתום ונוסח 'יהי רצון' המתאים לאותו ספר.

במהלך הלימוד עומדים לרשות הלומדים מאכלים ומשקאות. יש העורכים הפסקה להגשתם בין סיום קריאת ספר דברים לבין התחלת אמירת תהלים.

שחרית הושענא רבה

אחת מחמש ההשכמות.

לפני התפילה מסירים את טבעות הלולב, לפחות את הטבעת העליונה. מחליפים את הערבות של אגד הלולב בחדשות.

שמים פרוכת ומעילים לבנים של ימים נוראים, עד סוף התפילה. הש"ץ אינו לובש 'סארגנס' (קיטל).

'אזון עולם' בניגון ימים נוראים, וכן ברכת 'על נטילת ידים', ברכת 'להתעטף בציצית' דש"ץ ו'ברוך שאמר'. ברכות השחר ופסוקי דזמרה בניגון חול.

אין אומרים פסוקי דזמרה של שבת.

'אור חדש' עד 'לאורו' וכן 'והביאנו' עד 'וליחדך באהבה' אומר הש"ץ בניגון ימים נוראים, סיום הברכה – בניגון חול.

קריאת התורה בהושענא רבה

הוצאת ספר תורה בניגוני ימים נוראים. אומרים י"ג מדות ו'רבוץ' של ימים נוראים, ו'אני תפילתי'. אין אומרים 'על הכל'.

ניגון הקריאה וברכות העולים לתורה וכן נוסח ה'מי שברך' – כבכל יום.

כהן קורא 'וביום החמישי', לוי 'וביום הששי', שלישי 'וביום השביעי'. **בארץ ישראל**: הרביעי חוזר וקורא 'וביום השביעי'. **בחוץ לארץ**: הרביעי חוזר וקורא 'וביום הששי' ו'וביום השביעי'.

חצי קדיש אחר קריאת התורה בניגון ימים נוראים וכופלים בו 'לעילא'.

הכנסת ספר תורה בניגון ימים נוראים.

מוסף הושענא רבה

חצי קדיש לפני מוסף נאמר בניגון יום חול, ומילעילא' עד סופו – בניגון שבת. הניגונים בחזרת הש"ץ דמוסף כבשאר ימי חול המועד ואומרים קדושת 'נקדש'. להושענות שבעה אנשים מוציאים שבעה ספרי תורה ומחזיקים אותם על הבימה. ארון הקודש נשאר פתוח במשך ההקפות בלבד. בגמר הקפה ראשונה מחזירים אחד מהספרים, בגמר הקפה שניה מחזירים ספר שני, וכן בגמר כל הקפה ספר נוסף. ההקפה השניה היא 'אערוך שועי'. אחר הקפה שביעית והחזרת ספר שביעי, סוגרים את ארון הקודש. כשאינן בבית הכנסת שבעה ספרי תורה, מחזירים לפי מנין הספרים המצויים, בחישוב שהאחרון יוחזר בגמר ההקפה השביעית. הש"ץ אומר 'אני והו הושיעה נא', והקהל חוזר אחריו. 'כהושעת אליים' נאמר כבשאר ימי סוכות. בסופו, לא חוזרים על 'אני והו הושיעה נא', אלא הש"ץ ממשיך 'אנא הושיעה נא'.

ניגוני הפיוטים של ההושענות הם כמו בשאר ימי חג הסוכות. בסוף הפיוט 'אז כעיני עבדים', יש האומרים 'שערי שמים פתח' בניגון סוף הפיוט 'אנסיכה' במלכיות של ראש השנה. חובטים את ההושענות אחר קדיש 'תתקבל'. לאחר החבטות אומרים 'עלינו', שיר של יום ו'שיר מזמור לאסף'. את בדי ההושענא מצניעים לשריפת חמץ או לאפיית מצות.

בחוץ לארץ

ערבית שמיני עצרת

אומרים מערבות של שמיני עצרת: 'שמיני אותותיו'. (במחזורי אשכנז המובהקים). אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'וידבר משה'. בעמידה, בקידוש ובברכת המזון אומרים: 'את יום שמיני חג העצרת הזה. קידוש עם ברכת 'שהחיינו'. 'עלינו'. יגדלו בניגון יום טוב.

ישיבת סוכה בשמיני עצרת

מנהג רוב בני אשכנז שלא לישן בסוכה אבל אוכלים בה את הסעודות בליל שמיני עצרת וביומו, בלא ברכת 'לישב בסוכה'.

שחרית שמיני עצרת

הש"ץ של שחרית פותח במילים 'הגדול בכבוד שמך' (ולא ב'הא בתעצמות'). 'בא"י ז' מלך' עד סוף ברכת 'שתבח עם קדיש (ויש שנהגו גם 'ברכו') – בניגון מתנת יד. בקדיש זה כופלים 'לעילא ולעילא'. אומרים יוצר 'אם כאישון נצרת', 'המאיר לארץ', נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון. זולת 'אמונים אשר נאספו'. פסוקי 'הודו' ו'אנא ה' הושיעה נא' נאמרים בניגון סוכות. קדיש 'תתקבל' שלאחר הלל – בניגון נבחר. פסוקי הוצאת ספר תורה נאמרים בניגוני יום טוב. יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג

בחן לארץ

מידות ותחינת 'רבון העולם', כנהוג בימים נוראים. אומרים 'על הכל' בניגון. קוראים לחמשה קראים בפרשת 'כל הבכור'. בימי שברך' לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', 'ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו'. חצי קדיש אחר קריאת התורה נאמר בניגון סוכות. 'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. הרב הוא חיוב לעלות לתורה וכן מכובד בגלילת ספר שני, משום 'מי שברך' של 'מתנת יד'. הפטרה 'ויהי ככלות שלמה' עד 'ולישאל עמו'.

מתנת יד

הרב הוא הש"ץ עד סוף הכנסת ספר תורה, והוא מכניס את הספרים לארון. לאחר ההפטרה מברכים עבור 'מתנת יד'. אחד מראשי הקהל אוחז ספר תורה בידו ומברך את הרב בימי שברך' של 'מתנת יד', ואחר כך אוחז הרב את ספר התורה ומברך בימי שברך' של 'מתנת יד' את כל הקהל. (המעוות שכל אחד קיבל על עצמו לתת כמתנת יד עבור לומדי תורה ועניי ארץ ישראל וירושלים, נאספות אחר החג ונשלחות ליעדן). אין אומרים 'יזכור' ברגלים, כי אסור לעורר עצב בימי חיוב דאורייתא של שמחה, כמבואר בראשונים. המורגלים באמירתו כמנהג פולין, יכולים לאומרו בזמן 'מי שברך' של 'מתנת יד'. 'אשרי' והכנסת ספר תורה בניגוני ימים נוראים.

תפילת גשם

לפני מוסף תולים פרוכת לבנה. הש"ץ אינו לובש סארגנס (קיטל). קדיש לפני מוסף – בניגון ימים נוראים, כופלים בו 'לעילא', ואומרים מ'לעילא' בניגון מיוחד לתפילות גשם וטל. לפני תפילה בלחש מכריז הש"ץ: "משיב הרוח ומוריד הגשם". הקהל אומר 'משיב הרוח ומוריד הגשם' ('הגשם' הגימל בסגול ולא בקמץ) בתפילה זו ואילך. תפילת גשם נאמרת בתוך חזרת הש"ץ. פותחים את ארון הקודש בתחילת חזרת הש"ץ וסוגרים אותו לפני קדושה. ברכה ראשונה של חזרת הש"ץ נאמרת בניגון שבת. אחרי 'אתה רב להושיעי', עדיין אין אומרים 'יטריח לפלג', אלא הש"ץ אומר: 'משיב הרוח ומוריד הגשם', וממשיך 'מכלכל חיים בחסד' בניגון שבת עד 'ונאמן אתה להחיות מתים', ורק אז אומרים 'יטריח לפלג' וכל הפיוטים הנלוים לפי ניגוניהם המיוחדים. (כולם גם במחזורי פולין, מלבד האחרון 'איום זכור'). בסוף הפיוטים מקדימים: "לשובע ולא לרזון", ואחר כך אומרים: "לחיים ולא למות". אז ממשיך הש"ץ ואומר בניגון מיוחד: "ממית ומחיה ומצמיח ישועה ואין דומה לך", ומסיים בניגון שבת: "בא"י מחיה המתים". את הקדושה אומר הש"ץ בניגון 'איום זכור נא'. ברכת כהנים בניגון 'מתנת יד'.

בחון לארץ

קדיש 'תתקבלי בניגון נבחר, וכופלים בו 'לעילאי'.
 'אין כאלקיננו ו'אנעים זמירות', בניגון ימים נוראים.

מנחה של יום טוב

'אשרי עד סוף 'ובא לציין' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה, שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ וקדושה – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; קדיש 'תתקבלי' – בניגוני פזמונים של סליחות (פזמונים קדישי).

ערבית שמחת תורה

מכירת מצוות לכל השנה: יין לקידוש, יין להבדלה, נר להבדלה, חיפוש, קיפול מפה והושטה, עץ חיים, וכיוצא באלה.

שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'.

בארץ ישראל: אומרים מערבות של שמיני עצרת: 'שמיני אותיות'. (במחזורי אשכנז המובהקים).

בחון לארץ: אומרים מערבות 'את יום השמיני'.

אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'וידבר משה'.

בעמידה, בקידוש ובברכת המזון אומרים: 'את יום שמיני חג העצרת הזה'.

קדיש 'תתקבלי' בניגוני מועדי השנה ('יאהרעס קדישי').

קידוש עם ברכת שהחיינו. 'עלינו'. 'יגדל' בניגון יום טוב.

שירה וריקודים ('הקפות')

מקום המחולות. ריקודים בתוך בית הכנסת לא היו נהוגים בדורות שלפנינו. מאז ימות רבותינו הראשונים נהגו באשכנז לצאת במחולות שיר לכבוד התורה, בשעות אחר הצהרים של שמחת תורה, סביב מדורה בחצר בית הכנסת, בלא לטלטל את ספרי התורה ובלא לקפץ עמם. היו עורכים שולחן לצד המחוללים וכל החפץ בכך היה מטיב את לבו במיני תרגימא ומשקה המונחים שם. בדורות האחרונים בטלה שמחה זו בצו השלטונות, שאסרו על עריכת מדורות מפני חשש דליקות ושריפות. מני אז לא היו מנהגי מחול קבועים בשמחת תורה בקהילות אשכנז. יש שלא רקדו כלל, ויש שבליל שמחת תורה יצאו במחולות באולמות מיוחדים, ויש שבאותו לילה עשו הקפות עם מחולות בבית הכנסת עם קריאה לילדים, זה בכה וזה בכה.

איסור קיפון וריקוד בשבת ויו"ט. אסרו חז"ל לרקוד בשבת ויום טוב, והוא באופן ששתי רגלי הרוקד הן באויר בבת אחת, כמבואר בירושלמי ביצה פ"ה ה"ב: "ולא מרקדון, רבי ירמיה רבי זעורה בשם רב חונה 'קיפון' – עוקר שתי רגליו כאחת, 'ריקוד' – עוקר אחת ומניח אחת". היינו ששתי הרגלים באויר, ועקירת הרגל השניה נעשית לפני הנחת הרגל הראשונה. ונפסק להלכה בחידושי דינין והלכות למהר"י ווייל סי' ז': "אותם דעבדי חניגי ביום טוב... אסור, ותנן: אין מטפחין ואין מרקדון, אף על גב דמפרש בירושלמי: 'קיפון עוקר שתי רגליו כאחת, ריקוד עוקר רגלו אחת ומניח אחת', הא עבדי הכי כדעבדי חניגי, ואי איישר חילי

אבטליניה". לפיכך קפיצות וריקודים אלה האסורים מעיקר הדין, לא נהגו בהן באשכנז אף בשמחת תורה שביום טוב שני של גליות, ואותן קפיצות גבוהות בעקירת שתי רגלים יחד, שהונהגו בכמה מקומות בזמננו גם בשבת וביום טוב ראשון, באמירת 'משה אמת ותורתו אמת', וקפיצות אחרות כיוצא בהן, אין להן שורש במסורת אשכנז המובהקת. יסוד ההיתר לרקוד בשמחת תורה הוא בתשובת רב האי גאון (שו"ת הגאונים – שערי תשובה, סי' שי"ד): "ביום תשיעי ספק שמיני לחג... שהוא אחרון, רגילין אצלנו שמרקדים אפילו כמה זקנים בשעה שאומרים קלוסין לתורה, אלא שזו משום שבות הוא, ונהגו בו היתר ביום זה בלבד לכבוד התורה". על תשובה זו סמכו המהרי"ק וכל הפוסקים שבאו אחריו להתיר את הריקודים בשמחת תורה. ברם, התירו אותם הגאונים רק ביום טוב שני של גלויות, שהוא מדרבנן, ולא ביום טוב ראשון ובודאי לא בשבת, שאין יום שמחת תורה חל בשבת בחוץ לארץ. (בני ארץ ישראל עד לימי רבותינו הראשונים נהגו בקריאת תורה תלת-שנתית, ובשמיני עצרת לא סיימו את התורה ולא ערכו בו שום שמחה לגמר קריאתה).

היתר מחול בשבת ויום טוב. היתר גמור הוא לעסוק בשירה הנעשית בהקפות סביב הבימה במעגל, כדרך שמקיפין בלולב, כי אין בה מדיני הריקוד. לפיכך היו אבותינו 'מחננין' בשמחת תורה, היינו יוצאים במחול, כי "המחול הוא שהולכים רבים איש ביד חברו סביב סביב", וכל אחד "נמשך לו תנועת רגליו ללכת מתנועת קול השיר התנועה במחולות".

איסור שירת פסוקים. באשכנז הקפידו על שורת הדין שלא להשמיע פסוקים דרך שיר, אלא בתוך תפילה בלבד דרך העבודה שקבעו חז"ל. בזמני שמחה הירבו לזמר פיוטים וזמירות אך לא פסוקים. לפיכך בעת ריקודי שמחת תורה שרים רק מילים של קדושה שאינם פסוקים, הן פיוטים והן מילות תפילה והתעוררות. בין ההקפות שרים שירים שונים בלשון הקודש ואף בלשון אשכנז, כגון 'עס גיבט קיין גאט וויא אונזער גאט אין כאלקיננו', 'נחית כצאן עמד', ו'ויאתיו כל לעבדך', וכן אומרים בנעימה יפה שני מזמורי תהלים שלמים 'אודה ה' בכל לבבי'.

נשים ונערות בבית הכנסת. היות ולפי עיקר המסורת לא נערכו ריקודים ומחולות בתוך בית הכנסת, לא הורגלו באשכנז להתיר כניסת נשים ונערות לבית הכנסת בשמחת תורה, מלבד ילדות קטנות בגיל שאין מונעים מהן את הכניסה לבית הכנסת בכל השנה כולה.

שמחה בליל יום טוב לכבודה של תורה

בבתי הכנסת כמנהג אשכנז המובהק בארץ ישראל, התקבלה ההנהגה לסיים את תפילת ערבית לגמרי, והחפץ ללכת לביתו, לקדש ולסעוד, יכול לעשות כן. האחרים נשארים בבית הכנסת ונוהגים לפי הסדר דלהלן שאינו חלק מתפילת ערבית, ושאוב מהנהגות של קהילות אחדות באשכנז בדורות האחרונים.

פסוקי 'אתה הראת' נאמרים בקול רם על ידי הש"ץ בזה אחר זה והקהל אומרם עמו בקול נמוך. לפני 'שמע ישראל' פותחים את ארון הקודש, ואומרים את הפסוק 'שמע' בניגון ימים נוראים, את הפסוק 'ויהי בנסוע' בניגון שבת. לפני 'גדלו' מוציאים ספרי תורה לשם 'חיפוש' (ועמם את שאר הספרים, "דרך כבוד של מעלה").

בתוך ארון הקודש הריק, נהגו לשים נר דולק, עד שיוחזרו ספרי התורה.

הש"ץ אוחז את אחד מספרי התורה ואומר 'גדלו' בניגון ימים נוראים. הקפות בשירה ורננה. 'אנא ה', 'אלקי הרוחות' וכו', אומרים בניגון הקפות ('אנא ה' הושיעה נא').

כל מי שמכובד באחיזת ספר תורה בהקפות, מתעטף בטלית. בין ההקפות שרים שירים שונים, כגון 'אודה ה' בכל לבבי', 'עס גיבט קיין גאט וויא אונזער גאט אין כאלקינו', 'נחית כצאן עמד', 'ויאתיו כל לעבדך' (השירים מופיעים בתדפיס מיוחד).

אחר ההקפות עושים את ה'חיפוש', היינו שגוללים את ג' ספרי התורה למקום הקריאה של מחר.

נערים שאינם בני מצוה, שהתכונו והודיעו לגבאים לפני החג, קוראים בספרי התורה הללו בלא ברכה בטעמי המקרא בפרשיות שעומדים לקרוא מחר. כל נער קורא כשלשה פסוקים ולאחר מכן הקהל אומר לו בקול: 'יישר כח'.

בשעת הקריאה, על הקהל לישוב במקומות מסודרים, כבקריאה רגילה, לכבוד המקום ולכבוד התורה, ולא להסתובב ולהרעיש.

הכנסת ספר תורה בשירה: 'יהללו', 'לדוד מזמור', 'ובנחה יאמר'. מוציאים את הנר מן הארון לפני הכנסת ספרי התורה.

שחרית שמחת תורה

'אדון עולם' נאמר בניגון הקפות ('אנא ה' הושיעה נא'), 'ברוך שאמר' – בניגון יום טוב.

הש"ץ של שחרית פותח במילים 'הגדול בכבוד שמך' (ולא ב'ה' בתעצומות). 'הגדול' נאמר בניגון יום טוב, 'המלך' – בניגון ימים נוראים, 'שוכן עד' – בניגון שבת, 'וכתוב' – בניגון ברכת המגילה, 'בפי ישרים' – בניגון שני ספרי תורה, וסופו בניגון יום טוב.

בארץ ישראל: 'ההודאות' עד סוף ברכת ישתבח בניגון הקפות או מתנת יד. קדיש (ויש שנהגו גם 'ברכו') – בניגון מתנת יד. בקדיש זה כופלים 'לעילא ולעילא'.

בחוצ לארץ: 'ההודאות' עד סוף ברכת ישתבח עם קדיש לפני 'ברכו' – בניגון הקפות.

תפילת שחרית מברכת יוצר עד 'הבוחר בעמו ישראל באהבה' מורכבת מניגוני השנה. אומרים יוצרות של שמחת תורה: יוצר 'אשרי העם' (גם במחזורי פולין), סלוק היוצר 'אשריך ישראל' (רק במחזורי אשכנז), אופן 'אשרי אום קדושי' (רק במחזורי אשכנז). את סוף האופן מעל כסא' אומר הש"ץ בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף של ר"ה. נוסח ברכת 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון. אומרים בניגון את הזולת 'אז בקשוב' (נמצא גם במחזורי פולין). את הקטע המתחיל במילים 'ממצרים גאלתנו' אומר הש"ץ בניגון שביעי של פסח, וישירה חדשה' – בניגון ברית מילה.

ברכת כהנים וקדיש 'יתקבלי' – בניגוני מועדי השנה ('יאהרעס קדיש').

פסוקי 'אתה הראתי' נאמרים בעת שהש"ץ והמכובד בהוצאה עומדים לפני ארון הקדש. הש"ץ אומר בקול רם את הפסוקים בזה אחר זה והקהל אומרם עמו בקול נמוך. לפני 'שמע ישראל' פותחים את ארון הקודש, והש"ץ אומר את הפסוק 'שמע' בניגון ימים נוראים. לפני 'גדלו' מוציאים את כל ספרי התורה ואין מכבדים בחורים בנשיאתם.

בתוך ארון הקודש הריק, נהגו לשים נר דולק, עד שיוחזרו ספרי התורה. הש"ץ אוהז אחד מספרי התורה ואומר 'גדלו'. אחר כך אומרים 'רוממו' עד 'בישועתו'.

נושאי ספרי התורה מקיפים סביב הבימה ג' פעמים, הקפות ממש "כמו שמקיפים עם הלולב" (כמבואר ברמ"א), והקהל אינו מקיף אלא מנשק את ספרי התורה בעברם על פניהם. בכל אחת מהקפות אלה אומר החזן 'אנא ה"', 'אלקי הרוחות', בניגון 'אגיל ואשמח'.

בגמר הקפה שלישית מחזירים את רוב ספרי התורה לארון הקודש, מלבד ג' ספרי התורה שקוראים בהם. מוציאים את הנר מן הארון לפני הכנסת ספרי התורה. החזן ושנים שעמו מביאים את ג' הספרים לבימה, ואומרים 'על הכל' בניגון.

קריאת התורה דשמחת תורה

ויעזור ויגן' אומרים בניגון בר מצוה.

לקריאת התורה בפרשת 'וזאת הברכה' עולים חמשה קוראים בלבד. כהן עולה עם כל הכהנים החפצים לצאת בברכתו ולוי עולה עם כל הלויים החפצים לצאת בברכתו וישראל עם כל הישראלים החפצים לצאת בברכתו. כהן קורא עד 'מצריו תהיה', לוי – עד 'ובין כתפיו שכן', שלישי – עד 'אלפי מנשה', רביעי – עד 'עם ישראל', חמישי עם כל הנערים – עד 'ובגאותו שחקים'.

ברכות עולי התורה וקריאתה הן בניגון הרגיל ולא בניגון של ימים נוראים.

בארץ ישראל: בימי שברד' לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', 'ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו'. הרב הוא חיוב לעלות לתורה וכן מכובד בגלילת ספר שלישי, משום 'מי שברד' של 'מתנת יד'.

העולה ליכל הנערים' מברך את ברכות התורה במתון מהרגיל, כדי שיוכלו הנערים הרכים לברך עמו. אחר ברכה אחרונה של 'כל הנערים' אומר כל הקהל את הפסוק 'המלאך הגואלי בטעמי המקרא'. ש"ץ מברך בימי שברד' משותף את העולה החמישי עם כל הנערים.

בימינו יש בתי כנסת בהם נהגו אחר אמירת 'מרשות' לחתן תורה (וכן לחתן בראשית), לילך אל מושב החתן, לפרוס מעליו טלית ולהוליכו אל הבימה בשירת הפסוק 'ויהי בישורון מלך', ויש הנמנעים מכך גם מטעם שאין לשיר פסוקים. את שלושת הפסוקים האחרונים מקדים הקהל ואומרם בקול רם, ולאחר מכן חוזר עליהם הקורא בתורה.

חתן תורה קורא בעצמו את הפסוק האחרון 'ולכל היד החזקה'.

בסיום הספר קורא הציבור בקול רם כלפי המסיים את שתי המילים: "חֲזַק וְנִתְחַזַּק", כלשון המקרא ודקדוקו בשמואל-ב י, יב (ולא שלש מילים: "חזק חזק ונתחזק"), חתן תורה שותק מפני הפסק לברכה אחרונה.

שרים את החרוז הראשון של הפיוט 'אחד יחיד' לחתן תורה ולחתן בראשית, מיד אחר סיום ברכת 'אשר נתן'.

אחר גלילת ספר הראשון, מברכים את חתן התורה בימי שברד', ואז אומרים 'מרשות' של חתן בראשית. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. חתן בראשית קורא בעצמו את פרשתו.

כשמגיע הקורא ל'ויהי ערב' של כל אחד מימי הבריאה, מקדים הקהל לומר בנעימה ידועה: 'ויהי ערב ויהי בוקר יום...', וחוזר על כך הקורא.

אחר קריאת יום הששי, ממשיך הקהל לומר 'ויכלו' עד 'ברא אלהים לעשות', וחוזר הקורא על ניגון הקהל של 'ויהי ערב ויהי בוקר יום הששי', וממשיך לקרוא בטעמי המקרא את פרשת 'ויכלו' בהרמת קול יתירה.
 לחתן תורה ולחתן בראשית בשובם מן הבימה למקומם אומר להם כל אחד מהעומדים בדרכם: 'מזל טוב', והם עונים: 'ברוך תהיה'.
 חצי קדיש אחר הקריאה נאמר בניגון שמחת תורה (ויש – בניגוני 'אהרעס קדיש').
 לאחר גלילת ספר שני מברכים את חתן בראשית ב'מי שברך'. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השלישי.

מתנת יד בארץ ישראל

הרב הוא הש"ץ עד סוף הכנסת ספר תורה.
 לאחר ההפטרה מברכים עבור 'מתנת יד'. אחד מראשי הקהל אוחז ספר תורה בידו ומברך את הרב ב'מי שברך' של 'מתנת יד', ואחר כך אוחז הרב את ספר התורה ומברך בימי שברך' של 'מתנת יד' את כל הקהל. (המעוה שכל אחד קיבל על עצמו לתת כמתנת יד עבור לומדי תורה ועניי ארץ ישראל וירושלים, נאספות אחר החג ונשלחות ליעדן).
 אין אומרים 'יזכור' ברגלים, כי אסור לעורר עצב בימי חיוב דאורייתא של שמחה, כמבואר בראשונים. המורגלים באמירתו כמנהג פולין, יכולים לאומרו בזמן ימי שברך' של 'מתנת יד'.

שירה זמרה עם ספרי התורה והכנסתם

בארץ ישראל: 'אשרי בניגון ימים נוראים.
 הש"ץ נוטל ספר תורה של מפטיר, חתן תורה נוטל ספרו וחתן בראשית נוטל ספרו, ובעמדם יחד כשבידיהם ג' ספרי התורה אומרים בנעימה: 'אשר בגלל אבותי, ישישו וגילוי, 'אשריכם ישראל' ו'אגיל ואשמח'. באמרם את החרוז החוזר: 'נגיל ונשיש', הם מכרכרים קלות וסובבים במקומם, וכן מכרכרים באמרם: 'תורה היא עץ חיים'.
 בפיוט 'התקבצו מלאכים', אחר כל אחד מעשר שמותיו של משה רבנו ע"ה, אומרים: '...עלה למרום והוריד עז מבטחה', ואומרים שוב בנעימה: 'התקבצו וימי עלה' לפני השם הבא אחריו, לפי הסדר. בפיוט 'אגיל ואשמח' מזמרים לכל אחד משמות אבות העולם את כל הבית: '...שמח בשמחת תורה בא יבוא צמח בשמחת תורה, תורה היא עץ חיים לכולם חיים כי עמך מקור חיים', ובמחזורים קיצרו המדפיסים.

בחץ לארץ	בארץ ישראל
פסוקי הכנסת ספרי התורה נאמרים בניגוני יום טוב. מוסף דשמחת תורה	פסוקי הכנסת ספרי התורה נאמרים בניגוני ימים נוראים. הרב בעצמו מכניס את הספרים לארון.
כהנים עולים לדוכן גם בתפילה זו,	מוסף ותפילת גשם

בחוץ לארץ	בארץ ישראל
ואומרים את ברכת כהנים בניגוני מועדי השנה. קדיש 'תתקבל' בניגוני מועדי השנה ('יאהרעס קדישי').	ראה בלוח המקביל לבני חוץ לארץ בשמיני עצרת, אלא שקדיש 'תתקבל' נאמר בניגוני מועדי השנה ('יאהרעס קדישי').

ממתקים לילדים

מחמת ההקפדה לא לאכול בתוך בית הכנסת, חלוקת חבילות תשורה-מזכרת מחתני תורה ובראשית לילדים, נעשית בצורה מסודרת מחוץ לכתלי בית הכנסת, אחר סיום תפילת מוסף.

מנחה של יום טוב

'אשרי' עד סוף יובא לציון' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה, שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ וקדושה – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול.
בארץ ישראל: קדיש 'תתקבל' – בניגוני פזמונים של סליחות ('פזמונים קדישי').
בחוץ לארץ - בניגון מיוחד למנחה של יום טוב.
 עלינו.

שמחה לכבוד התורה

בשעות אחר הצהרים, לפני מנחה או לאחריה, מתאסף הקהל למחולות לכבוד התורה.
 אין מוציאים ספרי תורה, ואין אומרים 'אתה הראת'.
 מחוץ לבית הכנסת מכינים מזונות, פירות ומיני מתיקה עם משקאות, ואוכלים ושותים ושמחים שמחה של מצוה.
 יש שחזרו והנהיגו את המנהג הישן (שנתבטל בדורות עברו בגזירת השלטונות הגרמניים בתואנה של בטיחות) לצאת במחולות שיר לכבוד התורה סביב מדורה בחצר בית הכנסת, לצד השולחן הערוך במזונות.

מוצאי יום טוב

במוצאי יו"ט אין אומרים 'לדוד ברוך' אך מאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו' כבמוצאי שבת.
 מבדילים לפני 'עלינו'.

אסרו חג וסוף חודש תשרי

בשחרית מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.
 אין אומרים תחנון עד סוף החדש ובאסרו חג אין אומרים 'למנצח'.

בב' וה' אומרים 'א' ארך אפים' לפני קריאת התורה, בניגון הימים שאין אומרים בהם תחנון.

שבת בראשית

בשחרית אומרים יוצר 'א' נשא', אופן 'לבעל התפארת' בניגון ידוע, נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים, אומרים אותו בניגון, זולת 'אחשבה לדעת'. כהן קורא עד 'יום שלישי', לוי עד 'יום חמישי', שלישי עד 'לעשות', רביעי עד 'הוא שמו', חמישי עד 'וילבשם', ששי עד 'לקח אתו אלקים'. חתן בראשית עולה לתורה.

מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה, בניגון מיוחד מחמת ברכת החדש.

מסיימים את ההפטרה במילים: 'יגדיל תורה ויאדיר'.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל.

מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש מרחשון יהיה ביום השלישי וביום הרביעי". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון 'הלכה ותוספות', וממשיך בו בתחילת 'אשרי'.

בסוף קדושה של מוסף אחר עניית הקהל: 'אני ה' אלקיכם', אומרים את הפיוט: 'אלקיכם ישכיל'. הש"ץ אומר קדיש 'תתקבלי בניגון נבחר'.

מסיבת חתן בראשית לכל הקהל אחר תפילת מוסף.

במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבלי עד הסוף'.

מרחשון

ראש חדש מרחשון

בערבית ובשחרית מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון, אך לא מאריכים באמירת 'והוא רחום'.

ליל ראשון של ראש חדש לפני תפילת שמונה עשרה, מכריזים: 'יעלה ויבא'.

'הודו' ו'אנא' שבהלל נאמרים בניגון נבחר.

אין הפסקה בין חצי קדיש למוסף. יש החולצים תפילין לפני הקדיש, ויש שחולצים אחר מוסף.

בחזרת הש"ץ של מוסף, הש"ץ אומר את הקטע מ'לטובה ולברכה' עד 'עונו' בניגון 'הלכה ותוספות' (כמו ב'יחדשהו' של ברכת חדש מרחשון), וממשיך בניגון יום חול.

פרשת נח

תענית בה"ב של מרחשון מאחרים למחצית השניה של החדש. בקהילות שאין להם אפשרות להבדל מבני פולין ומתענים עמם בה"ב בתחילת החדש, אז בימי שברך של קהל, אחר 'וצדקה לעניים', מוסיפים בשבת זו את המילים: 'וכל מי שיתענה שני וחמישי ושני'.

במנחה, לוי קורא עד 'ונסוע הנגבה'.

בארץ ישראל
שאלה
בערבית ליל שלישי, לפני שמונה עשרה, מכריזים בקול רם: 'שאלה', כדי להזכיר לקהל לומר: 'ותן טל ומטר'.

פרשת לך לך

במנחה כהן קורא עד 'מעל עבדך'.

ט"ז במרחשון

בליל ט"ז במרחשון תרצ"ט חרבו בתי הכנסת בגרמניה והחלה רדיפת היהודים באכזריות חמה, שהמשיכה בהשמדתם בשנות הזעם הנוראות ת"ש-תש"ה. הקפידו הרבנים שלא לכנות את ליל שריפת קדשי ישראל בשם 'ליל הבדולח', שהוא השם שניתן על ידי הפושעים הנאצים מתוך לעג, אלא בשם 'ט"ז במרחשון' (כמו ט' באב, י' בטבת, י"ז בתמוז וכיו"ב). לזכר ליל פורענות זה הנהיגו רבני גרמניה הניצולים כמה ענינים, זה בכה וזה בכה, והבוחר יבחר:

תענית יחידים.

תענית ח"ק שנקבעה דוקא ליום זה.

השמעת דברי הספד.

אמירת מזמור תהלים אחר ערבית, היינו מזמור ע"ד (או מזמור ע"ט, או מזמור פ', או מזמור פ"ג).

סיום ש"ס משניות מצטבר של בני קהילה מלווה בדברי הספד וזכרון (בלא סעודה, שנערכת רק כאשר הציבור למד בצוותא את אותה מסכת).

אמירת סליחה 'ה' אלקי רבתי' ביום שני של תענית בה"ב הסמוך לט"ז במרחשון.

פרשת וירא

מסיימים את ההפטרה במילים: 'ותאמר שלום'.

בימי שברך של קהל, אחר 'וצדקה לעניים', מוסיפים את המילים: 'וכל מי שיתענה שני וחמישי ושני' (מלבד באותן קהילות שעשו כן כבר בפרשת נח).

תענית שני קמא (של בה"ב)

יש המתענים כל היום כולו כמבואר בשולחן ערוך, ויש המתענים רק תענית שעות. כאשר יש עשרה מתענים בבית הכנסת, אומרים סליחות בברכת 'סלח לנו' של חזרת הש"ץ אחר המילים 'כי פשענו'. לפני ברכת 'רפאנו' אומר הש"ץ ברכת 'עננו'. כאשר אין עשרה מתענים, אין אומרים 'עננו' ואת הסליחות אומרים לאחר חזרת הש"ץ, ובתחילתן משמיטים את משפט הפתיחה 'סלח לנו' ופותחים מיד באמירת 'יא ארך אפים'.

התחינות שנתקנו לימי הסליחות ועשרת ימי תשובה, 'עננו' וכוליה, לעולם אינן נאמרות לאחר סליחות של תעניות ציבור ובה"ב.

סדר הסליחות הוא כמנהג אשכנז המובהק. בסליחה המתחילה 'ישראל עמך תחינה עורכים' יש הרבה שיבושים מהצנזור. (הנוסח הנכון ללא שיבושי הצנזורה מופיע בתדפיס 'קובץ פיוטים וסליחות' של מכון מורשת אשכנז).

סדר 'אבינו מלכנו' ניתקן לאמירה בעשרת ימי תשובה בלבד, ואין אומרים אותו בתעניות ציבור בשאר ימות השנה.

אחר 'והוא רחום' הגדול, נפילת אפים ו'ה' אלקי ישראל', אומרים 'שומר ישראל' שהוא פיוט הנועד לימי תענית ציבור בלבד. ש"ץ אומר כל חרוז של 'שומר ישראל' בנעימה ידועה, והציבור חוזר עליו באותה נעימה.

כאשר יש עשרה מתענים קוראים בתורה בפרשת 'ויחל'. במנחה כאשר יש עשרה מתענים בבית הכנסת מוציאים ספר תורה וקוראים בו 'ויחל' ובתפילת שמונה עשרה אומרים 'עננו', 'שים שלום' במקום 'שלום רב'. 'רבון העולמים' של תענית. אין אומרים 'שומר ישראל' אחר נפילת אפים אלא ממשיכים כרגיל 'ואנחנו לא נדע'.

תענית חמישי

נוהגים כבשני קמא, ואומרים את הסליחות המיוחדות לתענית חמישי כמנהג אשכנז המובהק.

הפזמון 'רעה ישראל' נאמר בניגון 'מלאכי רחמים'. הרפריין הוא: 'ה' אלקים שלח נא, מי יקום יעקב כי קטן הוא'.

פרשת חיי שרה

לוי קורא עד 'עם אדני אברהם', רביעי – עד 'לבן אדני', חמישי – עד 'וישתחו ארצה לה'', ששי – עד 'אחרי אמו'.

מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה, נאמרת בניגון מיוחד מחמת ברכת החדש.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים 'מי שברך' לקהל. מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש כסלו יהיה ביום החמישי". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף: 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון 'מעוז צור', וממשיך בו בתחילת 'אשרי'.

תענית שני בתרא

נוהגים כבשני קמא, ואומרים את הסליחות המיוחדות לתענית שני בתרא, כמנהג אשכנז המובהק.

בסוף הסליחה המתחילה 'אזון תחן' יש שיבושי צנזורה רבים. (הנוסח המקורי מופיע בתדפיס 'קובץ פיוטים וסליחות' של מכון מורשת אשכנז).

כסלו

פרשת תולדות

חמישי קורא עד 'ויברכהו', ששי – עד 'ברוך יהיה'.

פרשת ויצא

בשם 'יששכר' קוראים רק שי"ן אחת, וכן בכל 'יששכר' בתורה כולה. מפטירים 'ויברח יעקב' ומסיימים 'ביכשלו בס' בלי להוסיף שום פסוקים מספר וואל מאלו שמוסיפים בשבת שובה.

פרשת וישלח

מפטירים 'חזון עובדיה'.

שאלה בחוץ לארץ

בערבית לפני שמונה עשרה, מכריזים בקול רם: 'שאלה', כדי להזכיר לקהל לומר: 'ותן טל ומטר'.

פרשת וישב

אין מזכירים נשמות ואין אומרים 'מי שברך' לקהל. מברכים החדש. השי"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: 'ראש חדש טבת יהיה ביום הששי'. הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף: 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והשי"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון 'מעוז צור', וממשיך בו בתחילת 'אשרי'. במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך השי"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מיתקבלי עד הסוף.

הדלקת נר חנוכה

נהגו בכל תפוצות אשכנז להדליק נר חנוכה בבית לאחר צאת הכוכבים. מאז ימות רבותינו הראשונים נהגו בכל תפוצות האשכנזים להתפלל ערבית מבעוד יום, והדלקת נר חנוכה אחרי תפילת ערבית. בדורות האחרונים מעת שנוסדו חברות 'מעריב בזמנו', יש שהקדימו את הדלקת נר חנוכה לערבית, ויש שהקדימו ערבית לנר חנוכה. בבית הכנסת מדליקים לפני ערבית. מדליקים בבית הכנסת נרות זקופים, הן של שעה הן של שמן בבזיכים זקופים בהם הלהב עולה כבמנורת בית המקדש.

המנורה מוצבת דרומית לארון הקודש, והמדליק עומד כשאחוריו לדרום ופניו לצפון. ביום הראשון מתחיל מימינו, שהוא הנר הסמוך לארון הקודש, ובשאר ימים מתחיל מהשמאלי הנוסף ופונה לימינו.
הש"ץ אומר בנגינה מיוחדת את הברכות ולאחריהן: 'הנרות הללו'.

ליל ראשון של חנוכה – מוצאי שבת

נהוג שהציבור כולו מגיע להדלקת הש"ץ, בפרט בלילה הראשון, להגדיל את פירסום הנס ברוב עם.
בעת אמירת 'ויהי נועם' עורכים את הנרות.
אחר קדיש 'תתקבלי', לפני 'ויתן לך', מדליק ש"ץ נרות חנוכה, ומבדיל לפני 'שיר המעלות' כבכל מוצאי שבת.
אף במוצאי שבת בגמר התפילה שרים 'מעוז צור' בציבור.

ערבית לילי חנוכה

לפני ערבית אומרים: 'שיר המעלות הנה ברכו' וחצי קדיש, כבכל מעריב בזמנו בחול.
'ברכו' מאריכים לומר בניגון כבמוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין אומרים בו תחנון.
אין מכריזים 'על הנסים' לפני שמונה עשרה, כי זוכרים לאומרו מחמת הדלקת הנר. הנוסח הוא 'על הנסים' בלא וי"ו החיבור ('ועל הנסים').
בגמר התפילה שרים 'מעוז צור' בציבור.
מהפיוט 'מעוז צור' שרים רק את חמישה הבתים שבודאי נתחברו על ידי הפייטן ר' מרדכי, בלא תוספות שנתפרסמו בתקופה מאוחרת כמו 'חשוף זרוע' ודומיו.
נרות חנוכה של בית הכנסת דולקים ברציפות מעת לעת, ואם אי אפשר, חוזרים ומדליקים אותם בשחרית.
ליל ראש חדש לפני תפילת שמונה עשרה, מכריזים: 'ראש חדש'.
אבל אינו עובר לפני התיבה בכל תפילות חנוכה, אך אינו מסתיר את העטרה השחורה בטליתו.

שחרית ימי חנוכה

'אדון עולם' נאמר בניגון 'מעוז צור'. 'ועלו מושיעים בהר ציון' – בניגון המאורה 'שני זיתים'.
מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.
'הודו ויאנא' שבהלל – בניגון 'מעוז צור'.

קריאת התורה של חנוכה

ביום הראשון כהן קורא מ'ויהי ביום כלות' עד 'אהרן הכהן'; לוי עד 'לחנכת המזבח'.

אף בארץ ישראל קוראים כנהוג בחוץ לארץ, היינו מיום שני עד יום חמישי של חנוכה, כהן ולוי קוראים בנשיא של אותו יום וישראל בנשיא של מחר. ביום אחרון של חנוכה, כהן ולוי קוראים בנשיא של יום שמיני וישראל גומר את פרשת נשא ואינו מוסיף פסוקים מתחילת פרשת בהעלותך.
חצי קדיש אחר קריאת התורה – בניגון ה'מאורה' של שבת חנוכה 'שני זיתים'.

טבת

ראש חדש טבת

חצי קדיש אחרי קריאת התורה נאמר בניגון ה'מאורה' של שבת חנוכה 'שני זיתים'. בחזרת הש"ץ של מוסף, הש"ץ אומר את הקטע מ'לששון ולשמחה' וכו' עד 'עון בניגון 'שני זיתים' וממשיך בניגון יום חול.

ליל שבת חנוכה

בערב שבת לפני מנחה מדליקים נר חנוכה בבית הכנסת.
'לכה דודי', לפחות את החרוז האחרון, מזמרים בניגון מיוחד לשבת זו.
בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות שמוציאים בהן שני ספרי תורה. סיום ברכת 'השכיבנו' והחלק הראשון של חצי קדיש – בניגון מיוחד לשבת זו.
אחר 'יגדל' שרים 'מעוז צור' בציבור.

שחרית שבת חנוכה

'אדון עולם' נאמר בניגון 'מעוז צור'. 'ועלו מושיעים בהר ציון' – בניגון המאורה 'שני זיתים'. 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה.
אומרים יוצר של שבת חנוכה 'אודך כי אנפת', מאורה של שבת חנוכה 'שני זיתים' בניגון. חתימת הברכה מ'אור חדש' נאמרת בניגון 'כי א' שומרנו' של שבת חנוכה. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אין צור חלף'.
החלק הראשון של חצי קדיש אחרי קריאת התורה נאמר בניגון 'כי א' שומרנו', והחלק השני בניגון מיוחד לשבת חנוכה. 'מי שברך' לשביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. למפטיר קוראים בספר שני בפרשת נשא, מ'ביום השביעי' עד 'קרבן אלישמע בן עמיהוד'.
בקדושת מוסף אומרים את הפיוט של חנוכה 'אהיכם יביא משיחו'.
קדיש 'תתקבלי' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.

מנחה שבת חנוכה

במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך ש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבלי' עד הסוף.

ליל אחרון של חנוכה – מוצאי שבת

בעת אמירת 'ויהי נועם' עורכים את הנרות. אחר קדיש 'תתקבל', לפני 'ויתן לד', מדליק ש"ץ נרות חנוכה, ומבדיל לפני 'שיר המעלות' כבכל מוצאי שבת. אף במוצאי שבת בגמר התפילה שרים 'מעוז צור' בציבור.

פרשת ויגש

שלישי קורא עד 'רוח יעקב אביהם', רביעי – עד 'הביא אתו מצרימה'.

עשרה בטבת

עוטפים את ספר התורה במעיל שחור עד אחרי קריאת התורה של מנחה. אומרים סליחות בברכת 'סלח לנו' של חזרת הש"ץ אחר המילים 'כי פשענו'. סדר הסליחות הוא כמנהג אשכנז.

הפזמון 'אבתי כי בטחוי' משובש מאד בידי הצנזור. הנוסח הנכון ללא שיבושי הצנזורה מופיע בתדפיס 'קובץ פיוטים וסליחות' של מכון מורשת אשכנז. הפזמון נאמר בניגון מיוחד לפזמונים של צום גדליה, עשרה בטבת ותענית אסתר. לפני ברכת 'רפאנו' אומר הש"ץ ברכת 'עננו'. יש מקומות שהש"ץ מסיים ברכת 'עננו' בניגון 'שומע תפלה'.

סדר 'אבינו מלכנו' ניתקן לאמירה בעשרת ימי תשובה בלבד, ואין אומרים אותו בתעניות ציבור בשאר ימות השנה. אחר נפילת אפים אומרים 'שומר ישראל', שהוא פיוט הנועד לימי תענית ציבור בלבד. הש"ץ אומר כל חרוז של 'שומר ישראל' בנעימה ידועה, והציבור חוזר עליו באותה נעימה.

לפני הוצאת ספר תורה אומרים 4 ארץ אפים, כבכל תענית ציבור, גם כשאינה בימי שני וחמישי.

במנחה, קוראים לישראל לעלות לתורה, בלא הזכרת שמו, במילים: "יעמוד מפטיר".

'עננו' 'שים שלום' במקום 'שלום רב'. 'רבון העולמים' של תענית.

בארץ ישראל: הכהנים עולים לדוכן.

אין אומרים 'אבינו מלכנו', ולא 'שומר ישראל'.

פרשת ויחי

רביעי קורא עד 'ולבן שנים מחלב', חמישי – עד 'קויתי ה"', ששי – עד 'עם רב'. חמישי נחשב לעליה חשובה, בגלל קריאת הפסוק 'לישועתך קויתי ה"' שבסופה. בקריאת מילים אלו הקורא מרים קולו.

בסיום הספר קורא הציבור כלפי המסיים את שתי המילים: חֲזַק וְנַחֲזֵק, כלשון המקרא ודקדוקו בשמואל ב', יב (ולא שלש מילים: "חזק חזק ונתחזק"), העולה שותק מפני הפסק לברכה אחרונה, ורק הקורא בתורה חוזר על קריאה זו. קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון נבחר לכבוד סיום הספר, ויש המתחילים בניגון נבחר רק מ'יתברך'.

פרשת שמות

מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה נאמרת בניגון מיוחד מחמת ברכת החדש.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל. מברכים החדש. השי"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש שבט יהיה ביום שבת קדש הבא עלינו לטובה". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והשי"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומר בניגון נבחר, ויש בניגוני פרשת שקלים, וממשיך בו בתחילת 'אשרי'.

שבט

פרשת וארא – ראש חדש שבט

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות שמוציאים בהן שני ספרי תורה. לפני תפילת העמידה של ערבית ליל שבת מכריזים: 'ראש חדש'. בשחרית נאמר 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שמוציאים בהן שני ספרי תורה.

אומרים יוצר של שבת וראש חדש 'להינו אלהים אמת', אופן 'לך אלים' בניגון, נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אמונתך אמת'.

'הודו' ו'אנא' בהלל נאמרים בניגון נבחר. חצי הקדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון ראש חדש. 'מי שברך' לשביעי נאמר אחר הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

בעמידה של מוסף, בברכת 'אתה יצרת', בין פסוקי קרבן שבת לפסוקי קרבן ראש חדש, אומרים: 'זה קרבן שבת וְקָרְבַּן רֵאשִׁי חֲדָשׁ כְּאָמֹר'.

בסוף הקדושה אומרים את הפיוט של שבת וראש חדש: 'להיכם יזרח'. 'לדור ודור' נאמר בניגון שבת, 'הא הקדוש' – בניגון יו"ט, עד 'כאמור', 'וביום השבת' – בניגון שבת, עד 'זה קרבן שבת', מוקרבן ראש חדש כאמור, ובראשי חדשיכם בניגון יו"ט, 'ישמחו' – בניגון שבת, 'להינו' עד 'לטובה ולברכה' – בניגון יו"ט, 'לששון ולשמחה וכו' עד 'עון' – בניגון נבחר או בניגוני פרשת שקלים, 'כי בעמד' עד סוף העמידה – בניגון שבת.

קדיש 'תתקבלי' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר. במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך ש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מיתקבלי עד הסוף.

פרשת בא

במנחה, כהן קורא עד 'מזה אתכם', לוי עד 'לפני העם'.

פרשת בשלח – ט"ו בשבט

בפסוקי דזמרה אומר הש"ץ את שירת הים בניגון קריאתה בתורה בשבת זו. את הקטע המתחיל במילים 'ממצרים גאלתנו' אומר הש"ץ בניגון מיוחד לפרשת בשלח ושביעי של פסח. יש הממשיכים בניגון זה עד 'גאל ישראל', ויש שהחל מהמילים 'שירה חדשה' ועד 'גאל ישראל' אומרים בניגון הידוע לברית מילה. הפסוק האחרון של קריאת לוי, 'ה' ילחם לכם ואתם תחרשו', נאמר בהרמת קול.

שלישי ורביעי הן עליות חשובות. בקריאת שלישי, שלשת הפסוקים המתחילים 'ויסע', 'ויבא', 'ויט' נקראים בהרמת קול, ובמלה האחרונה לפני כל אחד מהפסוקים האלה, הקורא מאריך בנגינה. גם המחצית השניה של הפסוק האחרון, מן 'ויאמר מצרים', נאמרת בהרמת קול.

בקריאת רביעי בפסוק האחרון המילים מיכל המחלה נקראים בהרמת קול. בקריאת שביעי הפסוק האחרון נקרא בהרמת קול. קדיש יתקבל אחר מוסף נאמר בניגון נבחר לכבוד ט"ו בשבט. מרבית באכילת פירות. יש האוכלים חמשה עשר פירות כמנין ט"ו, בתוכם משבעת המינים, ולא פירות האדמה. אוכלים תבשיל של חטים ונותנים חטים לפני העופות. יש המקפידים ליתנם לעופות לפני כניסת שבת, ויש המקילים להניחם בשבת לפני החלון ולא לפניו ממש. במנחה אומרים 'צדקתך'.

פרשת יתרו

בשחרית אומר החזן בניגון מיוחד: 'ישמח משה', עד 'וכן כתוב בתורתך', ויש האומרים בניגון עד 'שבת וינפשי'. שלישי קורא עד 'אשר תדבר אל בני ישראל', רביעי – עד 'המה יעלו בהר', חמישי – עד 'יעננו בקול'.

נהגו לעמוד בשעת קריאת עשרת הדברות. יש המקדימים לקום כמה פסוקים לפני כן כדי שלא להבדיל בין דברי תורה, ולפיכך נהגו שאין עושים 'אנכי תחלת פרשה'.

עד 'לאמר' קוראים בנגינה רגילה ובמלה 'לאמר' מאריך בנגינה. את עשרת הדברות קוראים בציבור בטעם העליון, וביחיד – בטעם התחתון. פרשת 'אנכי נקראת בקול רם. הקורא מאריך בנגינה בסיומי הפסוקים שלפני הדברות (לפי 'דברי קהלת' היינו: 'מצותי', 'לשוא' (הב'), 'ויקדשהו', 'לך', 'תרצח', 'יתנאף', 'יתגב', 'שקרי').

פרשת משפטים – שקלים

לקראת כל אחת משבתות ארבע הפרשיות תולים פרוכת ומניחים כיסויים מיוחדים של עמוד הש"ץ והאלממור (בימה).

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. 'ופרוש עלינו', 'ושמרו' וחלקו הראשון של חצי קדיש – בניגוני פרשת שקלים. בשחרית אומר הש"ץ 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה. אומרים יוצר 'מתנשא לכל'. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים אומרים אותו בניגון, זולת 'אתה אהבת'. בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אז מאז זמות'. לוי קורא עד 'המבעיר את הבערה'. 'מי שברך' לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה, בניגון פרשת שקלים. מפטירים 'בן שבע שנים יהואש'. אין מזכירים נשמות ואין אומרים 'מי שברך' לקהל. מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש אדר יהיה ביום הראשון וביום השני. הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף: 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו באחד מניגוני פורים (ניגון 'ויתלו את המן' אינו של פורים, אלא מושאל מהולכת חתן וכלה לימין). במוסף בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אשכול איווי', בניגוני פרשת שקלים, בהם מזמרים חלק מהקדושה. קדיש 'יתקבל' – בניגון פרשת שקלים. במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מיתקבל' עד הסוף. בראש חדש אין אָבֵל עובר לפני התיבה בכל ג' התפילות, כולל בערבית של מוצאי שבת. במוצאי שבת לפני שמונה עשרה מכריזים: 'יעלה ויבא'.

אדר

ראש חדש

בראש חדש במוסף מנגן הש"ץ את המילים מ'לששון ולשמחה' בניגון של פורים.

פרשת תרומה - הפסקה א'

בשחרית אומרים יוצר 'אור זרוע'. לוי קורא על 'לפני תמיד, שלישי – עד 'מראה בהר', רביעי – עד 'מלמעלה', חמישי – עד 'הראית בהר', ששי – עד 'כן יעשו'. במנחה, כהן קורא עד 'לכבוד ולתפארת', לוי – עד 'ואת השש'.

שחרית תענית אסתר

אומרים סליחות בברכת 'סלח לנו' של חזרת הש"ץ אחר המילים 'כי פשענו'. סדר הסליחות הוא כמנהג אשכנז. הפזמון נאמר בניגון מיוחד לפזמונים של צום גדליה, עשרה בטבת ותענית אסתר. יש מקומות שהש"ץ מסיים ברכת 'עננו' בניגון 'שומע תפלה'. סדר 'אבינו מלכנו' ניתקן לאמירה בעשרת ימי תשובה בלבד, ואין אומרים אותו בתעניות ציבור בשאר ימות השנה. אחר נפילת אפים אומרים 'שומר ישראל', שהוא פיוט הנועד לימי תענית ציבור בלבד. הש"ץ אומר כל חרוז של 'שומר ישראל' בנעימה ידועה, והציבור חוזר עליו באותה נעימה.

מחצית השקל

נותנים כספי צדקה לפני מנחה לתוך שלוש קערות מיוחדות, המסומנות במילים: 'מעות פורים', 'מחצית השקל' ו'צדקה'.

'מעות פורים'. עבור: חלוקה לעניי העיר לסעודת פורים, היינו מתנות לאביונים. סכום הנתינה: ג' מחציות מטבע של אותה מדינה. 'מחצית השקל'. עבור: לומדי תורה בירושלים, זכר לשקלים שנשלחו לירושלים. סכום הנתינה: ערך מחצית השקל בזמן שבית המקדש היה קיים, שהוא קרוב לעשרה גרם כסף טהור - העשיר לא ירבה והדל לא ימעט. (מרחן ה'חתם סופר' נתן מחצית שקל עתיקה אמיתית שהיתה ברשותו, ופדאה אחר כך). 'צדקה'. עבור: מטרות צדקה שונות, מצד אגרא דתעניתא צדקתא. סכום הנתינה: דמי הסעודות שלא נאכלו בתענית, ככל אשר ידבנו לבו.

מנחה של תענית אסתר

קוראים לישראל לעלות לתורה, בלא הזכרת שמו, במילים: "יעמוד מפטיר". בפסוק אחרון של 'ויחל', קוראים את המילים 'אשר אתה בקרב' בניגון קדמא ואזלא של מגילת אסתר. 'עננו'. 'שים שלום' במקום 'שלום רב'. 'רבון העולמים' של תענית. **בארץ ישראל**: הכהנים עולים לדוכן. אין אומרים 'אבינו מלכנו', ולא 'שומר ישראל'.

פרשת תצוה – פרשת זכור

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. בשחרית אומר הש"ץ את המילים 'וכתוב רננו צדיקים בה' לישרים נאוה תהלה', בניגון 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם' של ברכת המגילה. 'בפי ישרים' – בניגון המיוחד לשבתות שמוציאים בהן שני ספרי תורה.

אומרים יוצר 'זכור את אשר עשה', נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אתה מלא רחמים'.
בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אזכיר סלה'. בסילוק 'אלקים אל דמי' אומר החזן את הקטע 'והמזכירים את ה'' עד 'שוש אשיש בה'', בניגון פרשת זכור.
חצי קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון פרשת זכור.
'מי שברך' לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.
רבים מקפידים על הוראת רבינו נתן אדלר שנשים תשמענה את קריאת פרשת זכור.

למפטיר מעלים את הרב.
הקריאה המקובלת היא 'תמחה את זכר עמלק', הזי"ן של 'זכר' בצירה, ולא נהגו לכפול את הקריאה.
בהפטרה את המלה 'ומה' (קול הצאן הזה באזני), יש האומרים אותה בהטעמה מיוחדת כדי להבליט את הרמז של הנביא לגעיית הצאן.
קדיש 'תתקבל' אחר מוסף נאמר בניגון פרשת זכור.
במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבל' עד הסוף.

ליל פורים דפרזים – מוצאי שבת קדש

מזמרים 'לדוד ברוך' כבכל מוצאי שבת.
מרבים באורות ונרות בבית הכנסת.
אבל אינו עובר לפני התיבה בכל תפילות פורים.
אחר שמונה עשרה אומרים קדיש 'תתקבל', וקוראים את המגילה.
בגמר קריאת המגילה והברכה שאחריה, אומרים 'אשר הניא' ומזמרים 'שושנת יעקב'. לפני 'וגם חרבונו' יש להוסיף את הקטע שהושמט בידי הצנזורה: אָרוּיִם כָּל הָעַרְלִים. כְּרוּכִים כָּל יִשְׂרָאֵל (ולא: 'ארורים כל הרשעים ברוכים כל הצדיקים').
אומרים 'ויהי נעם' ואתה קדוש', קדיש 'תתקבל' נוסף, 'ויתן לך', הבדלה על הכוס, 'שיר המעלות', קדיש יתום, 'עלינו'.
בערים המוקפות חומה סדר התפילה כבכל מוצאי שבת.

קריאת המגילה

לקריאת המגילה עומד הרב לימין הקורא והגבאי – לשמאלו.
פותחים את המגילה ופושטים אותה עד סופה וכופלים את היריעות זו על זו באופן שתהיינה היריעות הראשונות לעיני החזן בתחילת הקריאה.
יש הנזהרים שלא לגעת במגילה בעת הקריאה משום 'האוחז ערום', ואוחזים אותה בעמוד ונרתיק המחוברים לה.
לפני אמירת הברכות מכריזים: "שתיקה יפה בשעת קריאת המגילה והברכות".
בקריאה של ליל פורים ראוי לכוין בברכת 'שהחיינו' על משלוח מנות וסעודת פורים של מחר, מפני שאין מברכים 'שהחיינו' ביום.

את הפסוקים הבאים אומר הקהל תחילה ואחר כך הש"ץ: 'אישי יהודי עד ימיני (ב, ה) / יומרדכי עד יושמחה' (ח, טו) / 'ליהודים עד יוקרי' (ח, טז) / 'חמש מאות אישי עד יעשרתי' (ט, ו-י) / 'כי מרדכי עד הסוף (הפסוק האחרון).

בפסוקים הבאים קוראים בניגון איכה: 'וכלים מכלים שונים' (א, ז) / 'אשר הגלה מירושלים עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה, אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל' (ב, ו) / 'והמלך והמני' עד 'ומר' (ג, טו - ד, א) / 'אבל גדולי עד 'לרבים' (ד, ג) / 'וכאשר אבדתי אבדתי' (ד, טז) / 'כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי' (ח, ו).

בפסוקים הבאים משמיעים ניגוני שמחה ידועים: 'להראות' עד 'היא' (א, יא) / 'להיות' עד 'עמו' (א, כב) / 'והנערה' עד 'יעש כן' (ב, ד) / 'ובהגיע תור אסתר בת אביחיל' (ב, טו) / 'ויאהב' עד 'ישתי' (ב, יז) / 'בלילה ההוא נדה שנת המלך' (ו, א) ומלת 'המלך' שאחריו בניגון 'המלך' שבימים נוראים לפני יושב על כסא' / 'מהר' עד 'אשר דברתי' (ו, י) / 'ויתלו' עד 'שככה' (ז, י) / 'הרצים' עד 'הבירה' (ח, יד) / 'ומרדכי עד 'ושמחה' (ח, טו) / 'ליהודים עד 'יוקרי' (ח, טז) / 'וכל מעשה עד 'ופרס' (י, ב) / 'כי מרדכי עד הסוף (הפסוק האחרון).

בפסוקים הבאים מרים הקורא את קולו, מפני שהשם הוי מופיע בראשי התיבות או בסופן: 'היא וכל הנשים יתנו' (א, כ) / 'יבא המלך והמן היום' (ה, ד) / 'זה איננו שוה לי' (ה, יג).

וכן מרים קולו באמירת: 'רוח והצלה עד 'אחר' (ד, יד) / 'ככה' עד 'ביקרו' (ו, יא).

שחרית פורים

אחת מחמש ההשכמות.

אומרים 'אדון עולם' באחד מניגוני פורים, וכן 'ועלו מושיעים' עד 'לאמר'. מאריכים באמירת 'ברכו בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון. בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'ויאהב אומן'. בסוף כל קטע הש"ץ אומר את שני החרוזים האחרונים בניגון, ובמלה הנזכרת מפסוק במגילה הש"ץ מגביה את קולו. בברכת המינים, אומר הש"ץ בניגון זה את החרוזים 'לכד' ו'רנן'. לפני סיום ברכת המינים, הש"ץ אומר מיום ליום בניגון פורים אבל מ'ראשי קמותיו' בניגון של כל סוף קטע. באמירת 'שובר אויבים ומכניע זדים' מרים הש"ץ את קולו בניגון הנהוג בברכת 'שומע תפילה'.

חצי קדיש לאחר קריאת התורה נאמר בניגון של פורים. אין מברכים 'שהחיינו' בקריאת המגילה של שחרית, שכבר יצאו בברכה של אתמול.

אין אומרים 'אשר הניא', מפני שקרובות נאמרו בחזרת הש"ץ, אך מזמרים את סופו: 'שושנת יעקב'.

אם יש ברית מילה, מלים בסוף התפילה כבשאר ימים. בבית הכנסת אין לימוד אחרי התפילה.

סעודת פורים

מתפללים מנחה גדולה ומהדרים להקדים את הסעודה בעוד היום גדול.

אוכלים בשר מעוֹשן המכונה 'המֵן' (מפני שבשר זה נתלה לצורך עישונו), ואת המאפה בצורת אדם הקרוי 'המֵן'. יש נוהגים לזמר 'אגני קם לאבד ידידים', או זמירות ושירים אחרים בלשון הקודש וביידיש-דייטש.

שושן פורים דפרזים

בערבית ובשחרית מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון. אין נופלים אפים ואין אומרים 'א' ארך אפים' ולמנצח.

פרשת כי תשא – פרשת פרה

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. בשחרית אומר הש"ץ 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה. אומרים יוצר 'אום אשר בך דבוקה', נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אשרי כל חוסי בך'. בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אצולת אומן'. אין אומרים בהם את הקטע 'זאת הקשה'. כהן קורא עד 'לדרתם', לוי – עד 'אשר צויתך יעשו', שלישי – עד 'לעשות לעמו', רביעי – עד 'היום ברכה', חמישי – עד 'ונחלתנו'. חצי קדיש אחר קריאת התורה נאמר בניגון חצי קדיש של ערבית שבתות שני ספרי תורה. מי שברך לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני. קדיש 'יתקבלי אחר מוסף – בניגון נבחר.

פרשת ויקהל-פקודי – פרשת החודש

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. 'ופרוש עלינו', 'ושמרו' וחלקו הראשון של חצי קדיש – בניגוני פרשת שקלים והחודש. בשחרית אומר הש"ץ 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה. אומרים יוצר 'אות זה החודש'. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'א' עושה נפלאות'. בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אתית עת דודים'. כהן עד 'מלפני משה', לוי עד 'זהב טהור'. בסיום הספר קורא הציבור כלפי המסיים את שתי המילים: "חֲזַק וְנִתְחַזַּק", כלשון המקרא ודקדוקו בשמואל ב' י, יב (ולא שלש מילים: "חזק חזק ונתחזק"), העולה שותק מפני הפסק לברכה אחרונה, ורק הקורא בתורה חוזר על קריאה זו.

יש נוהגים שמחציתו הראשונה של קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון נבחר לכבוד סיום הספר, והחל מ'יתברך' לפי מנהג כל הקהילות ממשיכים את הקדיש בניגון פרשת שקלים והחודש.

'מי שברך' לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

מפטירים 'כה אמר ה' אלקים' עד 'עולת תמיד'.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים 'מי שברך' לקהל.

מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש ניסן יהיה ביום השלישי". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף: "יחדשהו", בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון פסח ('אדיר הוא'), וממשיך בו בתחילת 'אשרי'.

במוסף בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'ראשון אמצת'. סדר ניגונו כבפרשת שקלים.

קדיש 'תתקבלי' נאמר בניגון פרשת שקלים והחודש.

במנחה כהן קורא עד 'לרצנו לפני ה'".

ניסן

ימי חול

אין אומרים תחנון בכל חודש ניסן, אבל בימי שני וחמישי אומרים 'אך אפים', גם אם חלים בערב פסח ואסרו חג.

מאריכים באמירת 'ברכו' בשחרית ובערבית בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.

אבל אינו עובר לפני התיבה. בעל 'יארציט' עובר.

הקדיש שלאחר קריאת התורה נאמר בניגון מיוחד לחדש ניסן.

שבתות

אין מזכירים נשמות.

קדיש 'תתקבלי' אחרי מוסף נאמר בניגון נבחר.

במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבלי' עד הסוף.

ראש חדש ניסן

בחזרת הש"ץ של מוסף, הש"ץ אומר את הקטע מ'לששון ולשמחה' עד 'עון' בניגון 'אדיר הוא', וממשיך בניגון יום חול.

פרשת ויקרא – הפסקה ב'

בשחרית אומרים יוצר 'אורות מאופלי'.

לוי עד 'תקריב מלח', שלישי עד 'ריח ניחח לה'', רביעי עד 'לא תאכלו'.
קדיש 'תתקבלי' אחרי מוסף נאמר בניגון נבחר.
במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון
מ'תתקבלי' עד הסוף.

פרשת צו - שבת הגדול

בשחרית אומרים יוצר 'אתי מלבנון'.
'הכל יודוך' אומרים לסירוגין עם הש"ץ החל משבת זו עד לימי הסליחות.
נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון. זולת
'אומרת אני'.
בחזרת הש"ץ של שחרית אומרים קרובות 'אוני פטרי'.
לאחר קדיש 'תתקבלי', לפני הוצאת ספר תורה, הרב דורש את דרשת שבת הגדול
מענייני פסח. את דרשתו פותח באגדה, ממשיך בהלכה ומשלים באגדה. הוא מסיים
במלים: "ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן". אחר הדרשה אומרים קדיש דרבנן.
הרב חיוב לעלות לתורה.
הקדיש שלאחר קריאת התורה נאמר בניגון מיוחד לחדש ניסן.
הקריאה למפטיר מתחילה מ'כאשר'.
מפטירים בשל פרשת השבוע ולא 'וערבה'.
קדיש 'תתקבלי' אחרי מוסף נאמר בניגון נבחר.
אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבלי'
עד הסוף.
אין אומרים בציבור 'עבדים היינו'.

ערב פסח

אין אומרים 'מזמור לתודה' ולא 'למנצח'. 'אך אפי' נאמר בנעימה.
מכריזים בבית הכנסת סוף זמני אכילת חמץ ושריפתו.
מחליפים את הפרוכת, המעילים, כסויי עמוד החזן והבימה באלה המיוחדים
לחג.

תענית בכורות

תענית בכורות נהגו מקדם להשלים, ויש מי שהקל לאכול קמעה אחרי השעה
התשיעית, כדי שלא להיכנס לחג מעונה.
בכורים קטנים שלא הגיעו למצוות, אבותיהם מתענים עליהם. אם האב חלש,
יכול לפדות את תענית בנו הקטן.
בדורות האחרונים פשטה בכמה מקומות ההנהגה, שהבכור פוטר עצמו מתענית
על ידי סיום מסכת שסיים בעצמו.
יש שהקילו עוד יותר שאף מי שלא נשתתף בלימוד המסכת ובא אל הסיום הזה
אך כדי לפטור עצמו מן התענית, גם הוא נפטר מסיומו של חברו, ויש מפקפקים
בהיתר זה.

עירוב חצרות

הנהיגו קדמונינו לעשות עירוב חצרות במצה שמתקיימת ימים רבים ואינה מתעפשת, ולכן קבעו לערב החצרות בערב פסח, שהוא זמן אפיית המצות. לפנים בישראל היו מכינים לעירוב זה מצה גדולה ביותר שנאפתה מקמח שנאסף מכל בני הקהילה, ובדורות האחרונים אחר שהורגלו לאפות מצות במאפיות ציבוריות ואין אוספים קמח מבני הקהילה, יש שנהגו לאפות מצה גדולה מיוחדת לשם עירוב חצרות ולהקנותה לבני הקהילה באופן המבואר להלן. כדי להימנע מברכה לבטלה, אין מברכים על העירוב אלא אם ברור לחלוטין שעל פי הדין אותו המקום חייב בעירוב.

בקהילות בהן מתפללים ערבית של ליל פסח מבעוד יום, עושים עירוב חצרות לפני 'ברכו', ובקהילות המאחרות להתפלל ערבית בלילה, עושים כן לפני תפילת מנחה.

הרב, או החשוב שבקהל, עולה ל'אלממור', נוטל את המצה ומוסרה לידי השמש או לאחד מבני הקהילה ואומר לו בלשון הקודש (או בשפה אחרת המובנת להם): זכה בעירוב זה לאחינו בני ישראל הדורים פה עמנו ושיבואו לדור במקומו השנה בעירי הדאת [בְּחֶזֶק הַזֶּה, בְּבֵית הַזֶּה] שִׁסְמְכוּ עָלָיו לְטַלֵּל עַל יְדוֹ מְרֻשֹׁת לְרֻשֹׁת בְּשִׁבְתוֹת וּבְיָמִים טוֹבִים הַבָּאִים. השמש מגביה את המצה טפח ומתכוון לזכות עבורם ואומר: הֲרִינִי זֹכֶה. הרב נוטל את המצה מידי השמש ומברך בקול רם (אין לברך בשם ומלכות בבית כנסת בעיר שעושים בה ערוב חצרות כללי מטעם רבני העיר): פְּרוּךְ אֱתָהּ ה' אֱלֹדֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עִרּוּב. וממשיך ואומר: בְּדֵן עִרּוּבָא יְהֵא שְׂרָא לְנָא, לְאַפּוּקִי וְלַעֲיִילִי וְלְטַלְטוּלִי, בְּרַחֲבוֹת נְחָצְרוֹת וּבְתִים, וּמְהַבְתִּים לְחָצְרוֹת וְהִרְחֹבוֹת, וּמְהַרְחֹבוֹת וְהַחָצְרוֹת לְתִים, וּמְבֵית לְבֵית, וּמְחָצֵר לְחָצֵר, וּמְגַג לְגַג, וּמְהַבְתִּים וְהַחָצְרוֹת לְגַגוֹת, וְלִקְלָ אֲתֵר דְּצָרִיךְ לָן, בְּכָל שְׁבִתוֹת הַשָּׁנָה (וְיָמִים טוֹבִים), לְנוּ וְלִקְל הַדָּרִים וְהַעֲתִידִים לְדוֹר בְּעִיר הַזֹּאת.

בכמה מקומות הורגלו לקרוא כן מתוך נוסח הרשום ב'ממורבוך' המונח על הבימה, ויש אומרים זאת בנוסחים שונים קצת. מניחים את העירוב בבית הכנסת במקום משומר שלא יאבד ושלא יאכלוהו עכברים או מזיקים אחרים, ונהגו לתלותו סמוך לתקרה במערב בית הכנסת במקום גלוי לעין בתוך קופסת עץ מפוארת, שדלתה בצורת מגן דוד וניתן לראות דרכה את המצה. אם התעפשה מצת העירוב במרוצת השנה או התליעה, עושים מחדש עירוב חצרות כפעם בפעם, כפי הצורך.

במשך דורות רבים, כאשר מצת העירוב נאפתה מקמח הנאסף מהקהל, היו מחלקים בערב שבת הגדול בין בני הקהל את מצת העירוב של אשתקד, ולאותה שבת בלבד היו עושים עירוב מפת של חמץ. משחדלו לאסוף קמח לאפיית המצה, לא חילקהו בערב שבת הגדול, אלא שרפוה עם החמץ בערב פסח, וכן היה מנהג הקדמונים.

בעיר או שכונה שאסור לטלטל בהם בשבת, אין עושים עירוב חצרות, אך כדי שלא תשתכח תורת עירוב, יש העושים עירוב חצרות בלא ברכה.

נוסחי תפילה בחג ובחול המועד

הנוסח בסוף 'והשיאנו' כבשבת: 'וישמחו בך ישראל אוהבי שמך'.

במוסף, בברכה האמצעית, ב'ומפני חטאינו': שְׁנִשְׁתַּלְחָה (ולא 'השלוחה'), ובקטע 'או"א מלך רחמן, הנוסח הוא: שׁוּבָה עֲלֵינוּ (ולא 'אלינו').
בחזרת הש"ץ של מוסף ביום טוב הנוסח הוא: וְחֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ (ולא 'ותערב עליך').

ליל ראשון של פסח

בארץ ישראל: שרים 'מה טובו לפני ברכו'.
אומרים מערבות ליל שימורים, אותו 'א חצה' (נמצאות גם במחזורי פולין-ליטא).
בברכת 'השכיבנו' אומרים את הביכור 'אזכרה שנות' (נמצא רק במחזורי אשכנז המובהקים).
לפני הקדיש אומרים את הפסוק 'וידבר משה'.
אין אומרים הלל ואין עושים קידוש בבית הכנסת.
'יגדל' בניגון יום טוב.
אחר התפילה מאחל איש לרעהו: 'בויא גוטי' ('בנה היטב', בבנין בית המקדש – כלשון פיוט ההגדה החביב 'אלמעכטיגר גאט נון בויא דיין טעמפל שירה' – 'אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב').

שחרית יום ראשון של פסח

'אדון עולם' נאמר בניגון 'אדיר הוא'; 'ברוך שאמר' – בניגון יום טוב; הלל הגדול בפסוקי דזמרה – בניגון 'אדיר הוא'.
הש"ץ פותח בנעימת יום טוב באמירת 'הגבור לנצח' ולא פותח ב'ה' בתעצומות'.
בניגון 'אדיר הוא' אומר הוא את הברכה החל מ'א' ההודאות' וממשיך בה עד סוף חצי הקדיש.
אומרים יוצר 'אור גשע'. יש הנוהגים לומר הסיום 'תאר פנים' עד 'עשה כסף' בניגון מיוחד. יש האומרים את לשון המקרא בתוך הקטע המתחיל מ'צאינה וראינה' בניגון 'היום תאמצנו', גם את סיום היוצר, 'חי זכנו' וכוליה אומרים בניגון 'תאר פנים'.
אופן 'ראשו כתם'. את סוף האופן מ'חכו ממתקים' אומר הש"ץ בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ראש השנה, נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אהבוד'. גאולה 'ברח דודי עד שתחפץ' בניגון (פיוטים אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא).
אין אומרים קרובות בחזרת הש"ץ.
ברכת כהנים, 'הודו' ו'אנא' שבהלל, קדיש אחר קריאת התורה נאמרים בניגון 'אדיר הוא', קדיש 'יתקבל' – בניגון נבחר.
הוצאת ספר תורה בניגוני יום טוב. יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת רבונו של עולם, כנהוג בימים נוראים.
מתחילים את ההפטרה מהפסוק 'בעת ההיא', ומסיימים 'אין יוצא ואין בא'.

תפילת טל

תולים פרוכת לבנה. הש"ץ אינו לובש 'סארגנס' (קיטל).

תחילת 'אשרי' וסופו, 'יהללו' וסדר הכנסת ספר תורה בניגוני ימים נוראים.
 קדיש לפני מוסף בניגון ימים נוראים, כופלים בו 'לעילא', ואומרים מ'לעילא'
 בניגון מיוחד לתפילות גשם וטל.
בארץ ישראל: הש"ץ מכריז: 'מוריד הטל' לפני תפילה בלחש, והנוהגים להגיד
 בקיץ 'מוריד הטל' אומרים מתפילה זו ואילך.
בחוף לארץ: הש"ץ מכריז: "מכלכל חיים בחסד", ואין אומרים לא 'משיב הרוח'
 ולא 'מוריד הטל', כל ימי הקיץ.
 תפילת טל נאמרת בתוך חזרת הש"ץ.
 פותחים את ארון הקודש בתחילת חזרת הש"ץ וסוגרים אותו לפני קדושה. ברכה
 ראשונה של חזרת הש"ץ נאמרת בניגון שבת.
 אחרי 'אתה רב להושיע' עדיין אין אומרים 'תהומות', אלא הש"ץ אומר: 'מוריד
 הטל', וממשיך: 'מכלכל חיים בחסד' עד 'ונאמן אתה להחיות מתים', ורק אז
 אומרים 'תהומות' וכל הפיוטים הנלוים לפי ניגוניהם המיוחדים.
 בסוף הפיוטים מקדימים: לְשׁוֹבֵעַ וְלֹא לְרֹזֵן, ואחר כך אומרים: לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֹת.
 יש האומרים את שלוש הבקשות הללו בניגון 'היום תאמצנו'. לאחריהן ממשיך
 הש"ץ בניגון מיוחד: מְמִית וּמְחַיֶּה וּמְצַמֵּחַ וְשׁוֹפֵחַ וְאֵין דּוֹקָה לָךְ, ומסיים בניגון שבת:
 בא"י מחיה המתים.
 הקדושה נאמרת בניגון 'טל תן לרצות'.
 ברכת כהנים נאמרת בניגון ראש השנה.
 קדיש 'תתקבלי' בניגון נבחר, וכופלים בו 'לעילא'. אין כאלקינו בניגון ראש
 השנה.

מנחה של יום טוב

'אשרי' עד סוף 'ובא לציון' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה ושתי
 הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית –
 בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; קדיש 'תתקבלי' – בניגון
 מיוחד למנחה של יום טוב.

בארץ ישראל
מוצאי יום טוב ראשון של פסח
אין אומרים 'לדוד ברוך' אבל מאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו' כבמוצאי שבת. ספירת העומר לפני הבדלה.

ספירת העומר

אין אומרים 'לשם יחוד'. יש האומרים לפני הברכה 'הנני מקיים', ויש שאינם
 אומרים כלום.
 הרב (או החזן) מברך וסופר בקול רם, ואחריו חוזר על כך הציבור.
 אומרים 'לעומרי' בלמ"ד.
 בליל שבת סופרים לפני 'עלינו לשבח'. במוצאי שבת סופרים לפני 'ויתן לך'.

אחר הספירה אומרים 'הרחמן', 'יהי רצון', ויש אומרים גם 'למנצח בנגינות'.
נשים מברכות וסופרות.

בחוץ לארץ

ערבית ליל יום טוב שני של פסח

שרים 'מה טובו לפני ברכו'.
אומרים מערבות ליל שימורים אור ישראל'. בברכת 'השכיבנו' אומרים את
הביכור 'אור יום הנף'.
לפני הקדיש אומרים את הפסוק 'וידבר משה'.
אין אומרים הלל ואין עושים קידוש בבית הכנסת.
לפני 'עלינו' סופרים את העומר.
'יגדל' בניגון יום טוב.
אחר התפילה מאחלים איש לרעהו: 'גוט יום טוב'.

שחרית יום שני של פסח

אומרים יוצר 'אפיק רנן ושירים' (צורת אמירתו וניגונו כביוצר של יום טוב
ראשון), אופן 'גן נעול'. את סוף האופן החל מ'חכו ממתקים', אומר הש"ץ
בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ראש השנה. נוסח 'אמת ויציב'
הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אודך כי עניתני',
גאולה 'ברח דודי אל מכון לשבתך' בניגון. (פיוטים אלה הם גם במחזורי
פולין-ליטא).
בחזרת הש"ץ אומרים את הקרובות 'אסירים אשר בכשר'.
מפטירים 'ויצו המלך את חלקיהו', ומדלגים מאחרי המילים 'בתוך
אחיהם' עד 'ויצו המלך את כל העם'.

מוצאי יום טוב שני של פסח

אין אומרים 'לדוד ברוך' אבל מאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו'
כבמוצאי שבת. ספירת העומר לפני הבדלה.

תפילין בחול המועד

הנחת תפילין בחול המועד, לשיטת רבותינו הראשונים והאחרונים באשכנז בכל
הדורות, היא חובה גמורה הקיימת בארץ ישראל כמו בחוץ לארץ (ורבינו עקיבא
איגר הורה שגם מי שאבותיו חדלו מהנחת תפילין, עליו לחזור לקבלת אבות אבותיו
ולהניחם). בן אשכנז המתפלל בציבור שאינו מניח תפילין, מניחם בצנעה. מי
שמנהג אבותיו בברכה, כפי שהיה המנהג ברוב קהילות אשכנז, מברך על התפילין
גם בארץ ישראל.

הש"ץ מברך על התפילין בלחש ולא בקול כבשאר ימים.
אין הפסקה לפני הלל או מוסף לצורך חליצה. יש החולצים תפילין לפני הלל, יש
החולצים לפני 'ובא לציון', יש החולצים לפני חצי קדיש ויש החולצים כמנהג

הראשונים אחר מוסף, והורו פוסקי אשכנז שמועדי החליצה השונים בבית כנסת אחד אין בהם משום 'לא תגודדו'.

שחרית חול המועד

'אדון עולם', 'הודו' ו'אנא' בהלל, חצי קדיש אחר קריאת התורה, נאמרים בניגון 'אדיר הוא'.

מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון. ש"ץ אומר את שתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ של מוסף בניגון יום חול. אומרים קדושת 'נקדשי'. 'לדור ודור' והברכה האמצעית נאמרים בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול.

שבת חול המועד

סדר קבלת שבת נאמר בשלמות, כבכל שבתות השנה. בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה. אומרים 'במה מדליקין' ומקדשים בבית הכנסת כבכל שבת.

ספירת העומר לפני 'עלינו'. בשחרית הש"ץ פותח בנעימת יום טוב באמירת 'הגבור לנצח' ולא פותח ב'שוכן עדי'.

את הברכה החל מ'א הודאות' אומר בניגון 'אדיר הוא' וממשיך בו עד סוף חצי הקדיש.

אומרים יוצר 'אהוביך אהובך' (צורת אמירתו וניגונו כמו ביו"ט ראשון). 'הכל יודוך' עד 'תתברך צורנו' בניגון שבת. ומשם והלאה עד העמידה ממשיכים בניגונים של יום טוב ראשון של פסח.

אופן 'דודי שליטי'. את סוף האופן מ'דודי נותן' אומר הש"ץ בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ראש השנה. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מיעל הראשונים אומרים אותו בניגון, זולת 'אלה וכאלה', גאולה 'ברח דודי אל שאנן' (פיוטים אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא. בכמה מחזורים נדפסו בתחתית עמודי פיוטי שביעי של פסח).

פסוקי 'הודו' ו'אנא ה' הושיעה נא' נאמרים בניגון 'אדיר הוא'. קדיש 'תתקבל' נאמר בניגון מיוחד לקדיש שלפני קריאת מגילה במועד. יש שמתחילים בניגון זה כבר מ'אנא ה' הצליחה נא' ובו חותם הש"ץ את ברכת 'יהללוך' החל מיכי לך טוב להודות'.

לפני הוצאת ספר תורה קוראים שיר השירים בברכה על מגילה של קלף. אין מברכים 'שהחיינו'. ובמקום בו נוהגים שהציבור כולו קורא את המגילה מתוך מחזורים מודפסים, אין מברכים עליה כלל. אחר קריאת המגילה, קדיש יתום. חלקו הראשון של קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון שבת וחלקו השני – בניגון פסח.

מתחילים את ההפטרה מ'היתה עלי ידי', ומסיימים: 'נאום ה' באחרונה שבברכות ההפטרה אין מזכירים ענין פסח.

בעמידה של מוסף בין פסוקי קרבן שבת לפסוקי קרבן פסח אומרים: זֶה קֶרְבַּן שֶׁפָּתַח לְקַרְבָּן יוֹם חַג הַמִּצּוֹת כְּאָמֹר.
 בחזרת הש"ץ של מוסף, שתי הברכות הראשונות **ושלש האחרונות** נאמרות בניגון שבת.
 קדיש יתקבל! אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.
 אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'יתקבל' עד הסוף.
 במוצאי שבת מזמרים 'לדוד ברוך', אין אומרים 'ויהי נועם', סופרים את העומר לפני 'ויתן לך' ומבדילים בבית הכנסת כבכל מוצאי שבת.

ליל שביעי של פסח

בארץ ישראל: שרים 'מה טובו לפני ברכו'.
 אומרים מערבות 'אורי וישעי' (במחזורי אשכנז המובהקים).
 בברכת 'אמת ואמונה' נאמר הקטע מ'המעביר בניו' עד 'לך ענו שירה' בנעימה מיוחדת.
 בברכת 'השכיבנו' אומרים את הביכור 'מתי אבוא'.
 אחר ברכת 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'ידבר משה'.
 קידוש בלא 'שהחינו'. ספירת העומר. 'עלינו'. 'יגדל' בניגון יום טוב.

שחרית שביעי של פסח

'אדון עולם' נאמר בניגון 'אדיר הוא'; 'ברוך שאמר' – בניגון יום טוב; הלל הגדול בפסוקי דזמרה – בניגון 'אדיר הוא'.
 הש"ץ פותח בנעימת יום טוב באמירת 'הגבור לנצח' ולא ב'הא' בתעצמות.
בארץ ישראל: את הברכה החל מ'א' ההודאות' אומר בניגון המיוחד לימי 'מתנת ידי' וממשיך בו את חצי הקדיש (ויש שממשיכים בניגון זה גם באמירת 'ברכו'). בקדיש זה כופלים 'לעילא ולעילא'.
בחוצ לארץ: את הברכה החל מ'א' ההודאות' אומר בניגון 'אדיר הוא' וממשיך בה עד סוף חצי הקדיש.
 אומרים יוצר 'ויושע שושני'.
 אין אומרים אופן. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותן בניגון, זולת 'אי פתרוס'.
 את הקטע המתחיל במילים 'ממצרים גאלתנו' אומר הש"ץ בניגון מיוחד לפרשת בשלח ושביעי של פסח. יש הממשיכים בניגון זה עד 'גאל ישראל', ויש שהחל מהמילים 'שירה חדשה' ועד 'גאל ישראל' אומרים בניגון הידוע לברית מילה.
 אין אומרים גאולה.
 קרובות בחזרת הש"ץ 'אותותיך ראינו' (פיוטים אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא).

בסילוק 'חסדי ה' אזכיר', הקטע המתחיל 'חסדי ה' כי לא תמנו', שובש מאוד בידי הצנזורה. נוסח הפייטן מופיע בקובץ פיוטים וסליחות של מכון מורשת אשכנז.
 בפיוט 'אילי הצדק ידועים' אומר הש"ץ סוף כל קטע בנעימה ידועה. הקהל מצטרף אל הש"ץ באמירת חצאי הפסוקים שבסוף כל קטע. בקטע האחרון, 'שם

יקרא', פותח הש"ץ ב'ציון יקנא', ואומרו עד סופו בניגון נבחר. ומסיימים חזן וקהל ביחד את הפסוק האחרון בניגון של הפסוקים.
בארץ ישראל: ברכת כהנים נאמרת בניגון הקדיש לפני 'ברכו' של 'מתנת יד',
ובחוץ לארץ: בניגון 'אדיר הוא'.
 קדיש 'תתקבל' אחר הלל נאמר בניגון נבחר.

קריאת התורה

הוצאת ספר תורה בניגוני יום טוב. יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת 'רבון העולם', כנהוג בימים נוראים.
בארץ ישראל: 'על הכל' בהוצאת ספר תורה נאמר בניגון.
 הפסוק האחרון של קריאת שלישי, 'ה' ילחם לכם ואתם תחרשון', נאמר בהרמת קול.
 רביעי וחמישי הן עליות חשובות.
 בקריאת רביעי, שלשת הפסוקים המתחילים 'ויסע', 'ויבא', 'ויט' נקראים בהרמת קול, ובמילה האחרונה לפני כל אחד מהפסוקים האלה, הקורא מאריך בנגינה. גם המחצית השנייה של הפסוק האחרון, מן 'ויאמר מצרים', נאמרת בהרמת קול.
 בקריאת חמישי בפסוק האחרון, המילים מ'כל המחלה', נקראים בהרמת קול.
 'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

בארץ ישראל
<p>בימי שברך' לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו. הרב הוא חיוב לעלות לתורה וכן מכובד בגלילת ספר שני, משום 'מי שברך' של 'מתנת יד'. הרב הוא הש"ץ עד סוף הכנסת ספר תורה. לאחר ההפטרה מברכים עבור 'מתנת יד'. אחד מראשי הקהל או חזן ספר תורה בידו ומברך את הרב בימי שברך' של 'מתנת יד'. ואחר כך או חזן הרב את ספר התורה ומברך בימי שברך' של 'מתנת יד' את כל הקהל. (המעוות שכל אחד קיבל על עצמו לתת כמתנת יד עבור לומדי תורה ועניי ארץ ישראל וירושלים נאספות אחר החג ונשלחות ליעדן). אין אומרים 'יזכור' ברגלים, כי אסור לעורר עצב בימי חיוב דאורייתא של שמחה, כמבואר בראשונים. המורגלים לאומרו כמנהג פולין, יכולים לאומרו בשעת אמירת 'מי שברך' של 'מתנת יד'.</p> <p style="text-align: center;">מוסף שביעי של פסח</p> <p>'אשרי' תחילתו וסופו בניגוני ימים נוראים. הכנסת ספר תורה בניגוני יום טוב. הרב בעצמו מכניס את הספרים לארון. ברכת כהנים נאמרת בניגון 'מתנת יד'. קדיש 'תתקבל' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.</p>

בחון לארץ

מוסף

ברכת כהנים נאמרת בניגון 'אדיר הוא'. קדיש 'תתקבל' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.

מנחה של יום טוב

'אשרי' ויובא לציון' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה ושתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; קדיש 'תתקבל' – בניגון מיוחד למנחה של יום טוב.

שמיני של פסח בחון לארץ

ליל שמיני של פסח

שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'. אומרים מערבות 'אמונת אמן'. (במחזורי אשכנז המובהקים). אחר ברכת 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'וידבר משה'. קידוש בלא 'שהחיינו'. ספירת העומר. 'עלינו'. 'יגדל' בניגון יום טוב.

שחרית שמיני של פסח

'אדון עולם' והלל הגדול בפסוקי דזמרה נאמרים בניגון 'אדיר הוא'. הש"ץ פותח באמירת 'הגבור לנצח' ולא ב'ה' בתעצומות'. את הברכה החל מ'א' ההודאות' אומר בניגון המיוחד לימי 'מתנת יד' וממשיך בו את חצי קדיש (ויש שממשיכים בניגון זה גם באמירת 'ברכו'). בקדיש זה כופלים 'לעילא ולעילא'. אומרים יוצר 'אתה הארת'. אין אומרים אופן. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אי פתרוס'. קרובות בחזרת הש"ץ 'אימת נוראיתך'. (פיוטים אלה הם גם במחזורי פולין-ליטא).

החרוז 'בעטותו קנאה' הוא מנוסח הפיוט והקהילות שהשמיטוהו בדורות האחרונים עשו כן מאימת הצנזור. אין אומרים 'א' נא'.

בפיוט 'אצולים מפרך סונים' אומר הש"ץ סוף כל קטע בנעימה ידועה. הקהל מצטרף אל הש"ץ באמירת חצאי הפסוקים שבסוף כל קטע. בקטע האחרון, 'מלכות עד', פותח הש"ץ ב'אז יהפוך', ואומרו עד סוף בניגון נבחר. ומסיימים חזן וקהל ביחד את הפסוק האחרון בניגון של הפסוקים. ברכת כהנים נאמרת בניגון 'אדיר הוא'. קדיש 'תתקבל' נאמר בניגון נבחר.

הוצאת ספר תורה בניגוני יום טוב. יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת רבונו של עולם, כנהוג בימים נוראים. 'על הכל' בהוצאת ספר תורה נאמר בניגון. ב'מי שברך' לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', 'ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו'. הרב הוא חיוב לעלות לתורה וגם מכבדים אותו בגלילת

שמיני של פסח בחוץ לארץ

ספר השני משום ברכת 'מתנת יד'.
קדיש שאחר קריאת התורה, נאמר בניגון 'אדיר הוא'

מתנת יד ומוסף

'מתנת יד' – ראה בלוח המקביל לבני ארץ ישראל.
'אשרי' תחילתו וסופו, וכן הכנסת ספר תורה בניגוני ימים נוראים. הרב בעצמו
מכניס את הספרים לארון. ברכת כהנים נאמרת בניגון 'מתנת יד'.
קדיש 'תתקבל' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.

מוצאי פסח

במוצאי פסח מאריכים ביותר ב'והוא רחום' ו'ברכו', ומכנים אותו: 'ברכו של חמץ'
(חמצדיגען ברכו').
לאחר קדיש 'תתקבל' סופרים את העומר ומבדילים בתוך בית הכנסת לפני
'עלינו'.

אסרו חג של פסח

אין אומרים תחנון ולא 'למנצח'.

פרקי אבות

בשבתות בין פסח ושבועות שונים מידי שבת אחר מנחה פרק אחד; בין שבועות ו"ז
בתמוז שונים מידי שבת שני פרקים. אחר י"ז בתמוז אין שונים פרקים כלל. לאחר
הפרקים אומרים קדיש יתום.

פרשת שמיני

'לכה דודי' נאמר בניגוני שבתות רגילות ולא בניגון ספירה. בשחרית אין אומרים
'זולת'.

מחציתו הראשונה של הקדיש שאחר קריאת התורה, נאמרת בניגון מיוחד לחדש
ניסן, ומחציתו השניה – בניגון מיוחד מחמת ברכת החדש.
אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל.
מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש אֶיך יהיה ביום
הרביעי וביום החמישי". הקהל אינו חוזר על ההכרזה, אלא אומר תיכף 'יחדשהו'
בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון
'הלכה ותוספות'.

קדיש 'תתקבל' אחרי מוסף נאמר בניגון נבחר.
במנחה אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון
מיתקבל עד הסוף.

אחר מנחה מתחילים לשנות פרקי אבות, ובשבת זו שונים פרק ראשון.

אייר

ראש חדש אייר

בחזרת הש"ץ של מוסף, הש"ץ אומר את הקטע מ'לששון ולשמחה' עד 'עון' בניגון 'לכה דודי' של ימי הספירה. 'כי בעמך' עד סוף העמידה – בניגון יום חול.

תקופת האבלות

מנהגי אבלות של ימי הספירה מתחילים ביום ב' אייר ונמשכים עד ערב שבועות, בהפסקת יום ל"ג בעומר. נישואין בימי הספירה אסורים עד ערב שבועות, מלבד ר"ח אייר ובי"ח בו הוא ל"ג בעומר. 'לכה דודי' בשבתות שבין ראש חדש אייר וחג השבועות נאמר בניגון המיוחד לימי הספירה. אחר ראש חדש אייר אומרים מידי שבת זולת אחד. אומרים את נוסח ברכת 'אמת ויציב' הרגיל והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בנעימת עצב, וכן אומרים בנעימה את תחילת הזולת וסופו.

פרשת תזריע-מצורע

זולת 'אזכרך דודי'. כהן קורא עד 'שבעת ימים שנית'. ב'מי שברך' של קהל, אחר 'וצדקה לעניים', מוסיפים את המילים: 'וכל מי שיתענה שני וחמישי ושני'. אחר מנחה שונים פרק ב' של אבות.

תעניות שני וחמישי שני – בה"ב

תעניות שני וחמישי שני של אייר מנהגן כמו בתעניות בה"ב של חודש מרחשון.

פרשת אחרי - קדשים

זולת 'אתה אהים'. כהן קורא עד 'כל קהל ישראל'. אחר מנחה שונים פרק ג' של אבות.

פסח שני

אומרים תחנון כרגיל.

פרשת אמור

זולת 'אהים אל דמי'.

במנחה אומרים 'צדקתך'.
אחר מנחה שונים פרק ד' של אבות.

ל"ג בעומר

בשחרית מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.

אין אומרים תחנון בשחרית אבל במנחה אומרים.
אין האבל עובר לפני התיבה בכל התפילות, אף לא ל'אשרי' ו'למנצח'.
ל"ג בעומר הוא יומא דמפגרי ביה המלמדים ותלמידיהם, ואוכלים ושותים מעט יותר לשמחת היום.
נמנעים מלהשתתף בהילולות לציון פטירת רשב"י ושאר צדיקי עולם.

פרשת בהר-בחקתי

זולת 'אחרי נמכר'.
כהן קורא עד 'איש אל אחזתו'.
לתוכחה קוראים לעלות לתורה בזה הלשון: "יעמוד מי שירצה".
בתוכחה הקורא מנמיד את קולו מהפסוק 'ואם לא תשמעו עד 'ואז ירצו את עונם' ומרים את קולו בפסוק 'וזכרתי', מנמיד בפסוק 'והארץ' ומרים מ'ואף גם זאת' עד סופו.
אחרי עלייתו, עושים לו 'מי שברך' בנוסח מיוחד בנוסף ל'מי שברך' הרגיל, ובשניהם מזכירים אותו בשמו.
בסיום הספר קורא הציבור כלפי המסיים את שתי המילים: "חֲזַק וְנִתְחַזַּק", כלשון המקרא ודקדוקו בשמואל ב', יב (ולא שלש מילים: "חזק חזק ונתחזק"), העולה שותק מפני הפסק לברכה אחרונה, ורק הקורא בתורה חוזר על קריאה זו.
קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון נבחר לכבוד סיום הספר, ויש המתחילים בניגון רק מ'יתברך' שיש לו ניגון מיוחד לשבת ברכת החדש.
אין מזכירים נשמות ואין אומרים 'מי שברך' לקהל.
מברכים חדש סיון. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש סיון יהיה ביום הששי". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון שבועות (תחילת 'אקדמות'), וממשיך בו בתחילת 'אשרי'.
אחר מנחה שונים פרק ה' של אבות.

סיון

ראש חדש סיון

בחזרת הש"ץ של מוסף ראש חדש, הש"ץ אומר את הקטע מ'לששון ולשמחה' עד 'עון' בניגון תחילת 'אקדמות', וממשיך בניגון יום חול.

שבת לפני שבועות פרשת במדבר – 'שווארץ שבת'
(שבת זכרון קהילות אשכנז שחרבו בגזירות תתנ"ו)

אומרים אהבה 'אותך כל היום' (הנוסח הנכון ללא שיבושי הצנזורה מופיע בתדפיס המחולק בבתי הכנסת), נוסח 'אמת ויציב' הרגיל, ובשבת זו אין הש"ץ משמיע 'על הראשונים' בנעימה, אך מסיימו בניגון שבת, זולת 'אלקים באזינינו'.
לאחר אמירת 'יקום פורקן' מזכירים נשמות בלחש מתוך ספר הזכרת נשמות המכונה 'ממורבוך'. תחילה קורא הש"ץ כנהוג בכל שבת את ההזכרה של שלושת הנפטרים האחרונים שהלכו לעולמם ושנרשמו בו, וכן את ההזכרה של שלושה נפטרים קודמים, לפי סדר הופעתם בספר. לאחר מכן מתחיל את ההזכרה המיוחדת לשבת זו, היינו את נשמות הרוגי קהילות בגזירות תתנ"ו, גזירות ק"ט ושאר גזירות, וכן את נשמות גדולי החכמים הנזכרים בספר. אם ארוכה מאוד רשימת ההזכרות, יש המחלקים את קריאת ההזכרות, דהיינו שמלבד הש"ץ אומר אחד ממנהיגי הקהל חלק מסדר ההזכרה בזמן שהש"ץ אומר את חלקו.
אחרי 'אשרי', הקהל עומד על רגליו והש"ץ אומר בנעימה עצובה 'אב הרחמים' והקהל אומר עמו בלחש. הנוסח הנכון הוא: **וַיִּנְקֹם בְּיָמֵינוּ לְעֵינֵינוּ נְקָמַת דָּם עֲבָדָיו הַשְּׁפוּךְ** (הנוסח המודפס קוצר בידי הצנזורה). הש"ץ נוטל את ספר התורה וממשיך בניגון של 'אב הרחמים' 'יהללו'.
במוסף אומרים את הקדושה בניגון, כדי להבדיל בין שבת זו לשבת חזון. קדיש 'ותקבל' – בניגון נבחר.
במנחה קריאת התורה מסתיימת ב'בן אהרן הכהן' לפני 'ויפקד'.
אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'יתקבל' עד הסוף.
אחר מנחה שונים פרק ו' של אבות.

ערב שבועות

בשחרית אין אומרים 'למנצח'.
מחליפים את הפרוכת, המעילים, כיסויי עמוד החזן והבימה במיוחדים לחג, ומשאירים אותם עד מוצאי החג.

עשבים ואילנות

לקראת יום טוב של שבועות, מקשטים את בית הכנסת, ומעמידים בו ענפי אילנות סרק.
ילדים קולעים מחרוזות בשלל צבעים מפרחים ריחניים (שנלקטו ממקומות שאין בהם חשש גזל), מעטרים בס את ארון הקודש והבימה ומקשטים בס את פתחי בית הכנסת ובתי המגורים.
לעיתור ספרי התורה יש הקולעים כתרים מפרחים צבעוניים ומניחים אותם על ספרי התורה במקום כתרי הכסף ורימוני הכסף.
רבנותינו הקפידו שלא לבטל מנהג קדמונים זה, לשמחת הרגל ולכבוד התורה.

נוסחי תפילה בחג

הנוסח בסוף 'והשיאנו' כבשבת: 'וישמחו בך ישראל אוהבי שמך'.
במוסף, בברכה האמצעית, ב'ומפני חטאינו': שְׁשִׁתְּלָהּ (ולא 'השלוחה'), ובקטע
'או"א מלך רחמן', הנוסח הוא: שׁוּבָה עֲלֵינוּ (ולא 'אלינו').
בחזרת השי"ץ של מוסף ביום טוב הנוסח הוא: וְהֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתָנוּ (ולא 'ותערב
עליך').

ערבית ליל שבועות

בארץ ישראל: שרים 'מה טובו לפני ברכו'.
אומרים מערבות 'וירד אביר' (כל פיוטי שבועות דידן הם גם במחזורי פולין-
ליטא).
אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'וידבר משה'.
קידוש לפני 'עלינו'.
'יגדל' בניגון יום טוב.

תיקון ליל שבועות – 'שבועות לערנען'

נעורים כל הלילה ולומדים בחבורה את סדר 'תיקון ליל שבועות'.
ילדים גדולים משתתפים בלימוד זה.
בני החבורה יושבים סביב שולחן ובראשם הרב. כל אחד מהנוכחים, לסירוגין לפי
סדר הישיבה, קורא בקול רם קטע מהתיקון, ושאר בני החבורה אומרים עמו
בלחש. כשגמר הראשון את הקטע שלו, מתחיל היושב לימינו בקריאת הקטע הבא.
וכן הלאה עד הסוף. הואיל והקטעים מרובים הם, חוזר כל אחד לקרוא בהגיע תורו
כמה פעמים.
חלק התורה נקרא בטעמי המקרא, חלק הנביאים – בנגינת ההפטרה, חלק
הכתובים – בנגינת המגילות או נגינת אמירת תהלים, וחלק המשניות – בניגון
לימוד תורה שבעל פה.
באמירת עשרת הדברות נוהגים לעמוד, ויש המקדימים לעמוד כמה פסוקים לפני
כן, שלא להבדיל בין דברי תורה.
אָבֵל אומר קדיש יתום בסיום התורה, וכן בנביאים וכן בכתובים. אחר גמר כל
סדר משה סדרי משנה אומרים 'ר' חנניא בן עקשיא' וקדיש דרבנן.
בארץ ישראל: במגילת רות יש האומרים רק את ג' הפסוקים הראשונים וגי'
הפסוקים האחרונים, מפני שבארץ ישראל קוראים את כולה בשחרית.
פסוקי מגילת איכה נאמרים בלחש. מזמורי התהלים נאמרים לסירוגין פסוק
בפסוק.
יש מרבתינו שנמנעו מלומר את התחינות הקבליות והתפילה על תיקון כרת
שבסוף הלימוד.
בכמה קהילות בגמר הלימוד נהגו לזמר 'יגדל' ו'אדון עולם' בנגונים מיוחדים.
במהלך הלימוד עומדים לרשות הלומדים מאכלים ומשקאות. יש העורכים
הפסקה להגשתם בין לימוד תורה שבכתב לתורה שבעל פה.

שחרית שבעות

'אדון עולם' נאמר בניגון תחילת 'אקדמות'.
 אחד המתפללים אשר ישן בלילה אומר את הברכות בקול רם מעל נטילת ידיים'
 עד 'גומל חסדים טובים' וגם את ברכות התורה, ומכוין להוציא את המכוונים
 לצאת.

'ברוך שאמר' נאמר בניגון יום טוב.

ש"ץ פותח בנעימת יום טוב באמירת 'ה' בתעצמות'.

בארץ ישראל: את הברכה החל מ'א הודאות' אומר בניגון המיוחד לימי 'מתנת
 יד' וממשיך בו את חצי הקדיש (ויש שממשיכים בניגון זה גם באמירת 'ברכו').
 בקדיש זה כופלים 'לעילא ולעילא'.

בחוץ לארץ: את הברכה החל מ'א הודאות' אומר בניגון תחילת 'אקדמות'
 וממשיך בו את חצי הקדיש.

אומרים יוצר 'אדון אמנני' (צורת אמירתו וניגונו כמו ביו"ט ראשון של פסח).

אופן 'ועתה בניים'. את סוף האופן מ'דרכי' עד 'יוצרים' אומר הש"ץ בניגון 'רחם
 מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ראש השנה. הקהל ממשיך מ'ישמרו' עד 'קדושו'
 והש"ץ חוזר על כך באותו ניגון. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים'
 אומרים אותו בניגון, זולת 'אנכי שמעת'.

בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'אורח חיים' (במחזורי פולין-ליטא הן הקרובות
 לשחרית יום ב' דשבעות). צורת אמירת הסדר 'ובכן ה' קנני וכו'' וניגונו כמו
 בשביעי של פסח. אומרים 'א' נא'.

[בסדר 'אלוף מסובל', הקטע המתחיל 'תעתועים המה', שובש מאוד בידי הצנזורה, נוסח הפייטן
 מופיע בקובץ פיוטים וסליחות של מכון מורשת אשכנז].

בסוף הסילוק הש"ץ מתחיל בנעימה מ'חילי מעלה'.

ברכת כהנים של שחרית נאמרת בניגון תחילת 'אקדמות'.

בחוץ לארץ	בארץ ישראל
הלל	הלל ומגילה
פסוקי 'הודו' ו'אנא' שבהלל, נאמרים בניגון תחילת 'אקדמות'. קדיש 'תתקבלי' לאחר הלל בניגון נבחר.	פסוקי 'הודו' ו'אנא ה' הושיעא נא' נאמרים בניגון תחילת 'אקדמות'. קדיש 'תתקבלי' נאמר בניגון מיוחד לקדיש שלפני קריאת מגילה במועד, ויש שמתחילים בניגון זה כבר מ'אנא ה' הצליחה נא' ובאותו ניגון מסיים הש"ץ את הברכה החל מיכי לך טוב להודות', ובו ממשיך ואומר קדיש 'תתקבלי'. לפני הוצאת ספר תורה קוראים 'רות' בברכה על מגילה של קלף. אין מברכים 'שהחיינו'. ובמקום בו נוהגים שהציבור כולו קורא את המגילה מתוך מחזורים מודפסים, אין מברכים עליה כלל. אחר קריאת המגילה, קדיש יתום

אקדמות וקריאת התורה

הוצאה והכנסה בניגוני יום טוב.

יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת 'רבון העולם', כנהוג בימים נוראים.

בארץ ישראל: 'על הכל' נאמר בניגון.

'אקדמות' אומרים אחר קריאת פסוק ראשון בתורה. העולה לתורה אינו אומר 'אקדמות' כלל, לא את חרוזי הש"ץ ולא את חרוזי הציבור, משום הפסק ברכה שלו. על פי גדולי פוסקי אשכנז ראוי לקורא בתורה להימנע מאמירת 'אקדמות' בעצמו, ולהניח לאיש זולתו לאמרו, שהוא כדמות המתורגמן. אין אומרים 'ארכי'.

בקריאת עשרת הדברות נוהגים לעמוד, ויש המקדימים לעמוד כמה פסוקים לפני כן.

עשרת הדברות קוראים בטעם עליון.

כשאומר הקורא את המילה 'לאמר' שלפניהן, מאריך בנגינה. פרשת 'אנכי' נקראת בקול רם. הקורא מאריך בנגינה בסיומי הפסוקים שלפני הדברות (לפי 'דברי קהלת' היינו: 'מצותי', 'לשוא' (הב'), 'ויקדשהו', 'לך', 'יתרצח', 'תנאף', 'תגנב', 'שקר').

להפטרה קוראים את הרב.

חצי קדיש אחר קריאת התורה נאמר בניגון נבחר.

'מי שברך' לעולה האחרון בספר הראשון נאמר אחר הגבהתו. המגביה מוסר את הספר למכובד בהוצאת הספר השני.

בארץ ישראל

בימי שברך לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו.

מכבדים את הרב בגלילת ספר שני משום 'מי שברך' של 'מתנת יד'.

מתנת יד

הרב הוא הש"ץ עד סוף הכנסת ספר תורה.

לאחר ההפטרה מברכים עבור 'מתנת יד'. אחד מראשי הקהל אוהז ספר תורה בידו ומברך את הרב בימי שברך של 'מתנת יד', ואחר כך אוהז הרב את ספר התורה ומברך בימי שברך של 'מתנת יד' את כל הקהל. (המעוה שכל אחד קיבל על עצמו לתת כמתנת יד עבור לומדי תורה ועניי ארץ ישראל וירושלים, נאספות אחר החג ונשלחות ליעדן).

אין אומרים 'יזכור' ברגלים, כי אסור לעורר עצב בימי חיוב דאורייתא של שמחה, כמבואר בראשונים. המורגלים לאומרו כמנהג פולין, יכולים לאומרו בשעת אמירת 'מי שברך' של 'מתנת יד'.

'אשרי' תחילתו וסופו בניגוני ימים נוראים.

הרב בעצמו מכניס את הספרים לארון.

מוסף שבועות

הכנסת ספר תורה בניגוני יום טוב.

בחזרת הש"ץ אומרים את אזהרות 'אתה הנחלת'.

אחר האזהרות הש"ץ אומר 'אז שש מאות' בניגון 'בראש השנה יכתבון'.

ברכת כהנים **בארץ ישראל**: בניגון 'מתנת יד' **ובחוץ לארץ**: בניגון תחילת 'אקדמות'.

קדיש 'תתקבל' בניגון נבחר.

מנחה של יום טוב

'אשרי' עד סוף 'ובא לציון' נאמרים בניגון שבת; חצי הקדיש לפני העמידה, ושתי הברכות הראשונות של חזרת הש"ץ – בניגון חול; 'לדור ודור' והברכה האמצעית – בניגון יום טוב; שלוש הברכות האחרונות – בניגון יום חול; קדיש 'תתקבל' – בניגון מיוחד למנחה של יום טוב.

בתוך לארץ

ערבית ליל שני של שבועות

שרים 'מה טובו' לפני 'ברכו'.
 אומרים מערבות 'אלקים ה"'.
 בברכת 'השכיבנו' אומרים את הביכור 'אשריך ישראל'.
 אחר 'השכיבנו' אומרים את הפסוק 'ידבר משה'.
 קידוש עם ברכת 'שהחיינו'. 'עלינו'. 'יגדל' בניגון יום טוב.

שחרית יום שני של שבועות

'אדון עולם' נאמר בניגון תחילת 'אקדמות'.
 הש"ץ מתחיל בנעימת יום טוב 'הא בתעצומות'.
 את הברכה החל מ'א ההודאות' אומר בניגון המיוחד לימי 'מתנת יד' וממשיך בו את חצי קדיש (ויש שממשיכים בניגון זה גם באמירת 'ברכו'). בקדיש זה כופלים לעילא ולעילא.
 אומרים יוצר 'אילת אהבים', אופן 'ועתה בניס'. את סוף האופן מ'דרכי' עד 'יצורים' אומר הש"ץ בניגון 'רחם מצוקים' של פיוטי קדושת מוסף ראש השנה. הקהל ממשיך מ'ישמרו' עד 'קדושו', והש"ץ חוזר על כך באותו ניגון. נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אנכי גדול בנועדים'. (במחזורי אשכנז המובהקים).
 בחזרת הש"ץ אומרים קרובות 'ארץ מטה ורעשה' (במחזורי פולין-ליטא הן הקרובות לשחרית א' דשבועות).
 אומרים 'א נא'.
 בסדר המתחיל 'ובכן ה' קנני ראשית דרכו', השמיטו המדפיסים כמה שורות בקטעים המתחילים באותיות ע"ן עד ר"יש. נוסח הפיוט המלא מופיע בקובץ 'פיוטים וסליחות', תדפיס של 'מכון מורשת אשכנז'.
 'הודו' ו'אנא' שבהלל, נאמרים בניגון תחילת 'אקדמות'. קדיש 'תתקבל' נאמר בניגון מיוחד לקדיש שלפני קריאת מגילה במועד, ויש שמתחילים בניגון זה כבר מ'אנא ה' הצליחה נא' ובאותו ניגון מסיים הש"ץ את הברכה החל מהמילים 'כי לך טוב' וממשיך בו ואומר קדיש 'תתקבל'.

בתוך לארץ**מגילה וקריאת התורה**

לפני הוצאת ספר תורה קוראים 'רות' בברכה על מגילה של קלף. אין מברכים 'שהחיינו'. ובמקום בו נוהגים שהציבור כולו קורא את המגילה מתוך מחזורים מודפסים, אין מברכים עליה כלל. אחר הקריאה אומרים קדיש יתום. הוצאת ספר תורה בניגוני יום טוב.

יש הנוהגים לומר ברגלים י"ג מידות ותחינת 'רבו העולם', כנהוג בימים נוראים. על הכלי נאמר בניגון.

ב'מי שברך' לעולי התורה אומרים: 'לכבוד התורה ולכבוד הרגל', ויזכהו לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו.

הרב הוא חיוב לעלות לתורה משום 'מתנת יד'.

מכבדים את הרב בגלילת ספר שני משום 'מי שברך' של 'מתנת יד' (סדר ומנהגי מתנת יד מובא בלוח המקביל לבני ארץ ישראל).

מוסף יום שני של שבועות

'אשרי' תחילתו וסופו בניגוני ימים נוראים.

הכנסת ספר תורה בניגוני יום טוב. הרב בעצמו מכניס את הספרים לארון.

בחזרת הש"ץ אומרים את האזהרות 'אזהרת ראשית'. אחר האזהרות אומר הש"ץ 'אז שש מאות' בניגון 'בראש השנה יכתבון'.

ברכת כהנים נאמרת בניגון 'מתנת יד'.

קדיש 'תתקבל' אחר מוסף נאמר בניגון נבחר.

מוצאי יום טוב

במוצאי יום טוב אין אומרים 'לדוד ברוך' אך מאריכים באמירת 'והוא רחום' ו'ברכו' כבמוצאי שבת.

הבדלה. ברכת הלבנה.

אסרו חג

בשחרית מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כבימים שאין בהם תחנון. אין נופלים אפים ואין אומרים 'למנצח'.

בארץ ישראל: אומרים 'ז' ארץ אפים' לפני קריאת התורה, בניגון הימים שאין

אומרים בהם תחנון.

למחרת אסרו חג עד סוף שבעת ימי התשלומים אומרים תחנון.

פרשת נשא

כהן קורא עד 'בן אהרן הכהן' לפני 'ויפקד'.

רביעי נחשב לעליה חשובה, בגלל קריאת ברכת כהנים שבסופה.
בברכת כהנים, הקורא מאריך בנגינה במלות 'אמור להם' וקורא את שלשת הפסוקים של הברכה בהרמת קול.
אחר מנחה שונים פרקים א-ב' של אבות.

פרשת בהעלתך

את פסוקי המסעות קוראים בניגון מיוחד. חמישי קורא עד 'ויסעו', ששי – עד 'את' רוחו עליהם'.
אחר מנחה שונים פרקים ג-ד' של אבות.

פרשת שלח

לוי קורא עד 'יכל נוכל לה', שלישי – עד 'מאד מאד', רביעי – עד 'את כל הארץ', חמישי – עד 'ריח ניחח לה', ששי – עד 'הגר אתכם'.
מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה, בניגון נבחר מחמת ברכת החדש.
אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל.
מברכים חודש תמוז. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש תמוז יהיה ביום שבת קדש הבא עלינו לטובה ולמחרתו ביום הראשון". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף 'יחדשהו', בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון 'לכה דודי' של בין המצרים.
אחר מנחה שונים פרקים ה-ו' של אבות.

פרשת קרח – א' דראש חדש

בליל שבת 'ברכו', 'מלכותך', 'ונאמר', 'השכיבנו' וחלקו השני של חצי קדיש נאמרים בניגונים המיוחדים לשבתות בהן קוראים בשני ספרי תורה.
לפני תפילת העמידה של ערבית ליל שבת מכריזים: 'יעלה ויבא'.
בשחרית אומר הש"ץ 'בפי ישרים' בניגון המיוחד לשבתות שני ספרי תורה.
אומרים יוצר של שבת וראש חדש 'אלקינו אלקים אמת', אופן 'לך אלים' בניגון, נוסח 'אמת ויציב' הקצר והחל מעל הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אמונתך אמת'.
שלישי קורא עד 'ביד משה לוי'.
חצי קדיש אחרי קריאת התורה נאמר בניגון ראש חדש.
'מי שברך' לעולה השביעי נאמר אחרי הגבהת הספר הראשון.
בעמידה של מוסף, בברכת 'אתה יצרת', בין פסוקי קרבן שבת לפסוקי קרבן ראש חדש, אומרים: 'זה קרבן שבת וְקָרְבַּן רֵאשׁ חֲדָשׁ פָּאָמוֹר'.
בסוף קדושה אחר עניית הקהל: 'אני ה' אלהיכם', אומרים את הפיוט: 'אהיכם יזריח'.
לדור ודור' נאמר בניגון שבת, 'הא' הקדוש' – בניגון יו"ט, עד 'כאמור', 'וביום השבת' – בניגון שבת, עד 'זה קרבן שבת', ומיקרבן ראש חדש כאמור, ובראשי חדשיכם' ממשיך בניגון יו"ט, 'ישמחו' – בניגון שבת, 'אלקינו' עד 'לטובה ולברכה' –

בניגון יו"ט, 'לששון ולשמחה' עד 'עון' – בניגון 'לכה דודי' של בין המצרים. 'כי בעמד' עד סוף העמידה בניגון שבת.
קדיש 'תתקבל' – בניגון נבחר.
במנחה, לוי עד 'לחקת עולם'.
אין אומרים 'צדקתך', ולפיכך הש"ץ אומר את הקדיש השלם בניגון מ'תתקבל' עד הסוף.
אחר מנחה שונים פרקים א'–ב' של אבות.
במוצאי שבת אין האבל עובר לפני התבה.
קודם תפילת העמידה של ערבית מכריזים: 'ראש חדש'.

תמוז

פרשת חקת

אחר מנחה שונים פרקים ג'–ד' של אבות.

פרשת בלק

אחר מנחה שונים פרקים ה'–ו' של אבות.

שבעה עשר בתמוז

ביום זה מתחיל הש"ץ לנגן את ניגוני התפילה המיוחדים לבין המצרים (ראה להלן).
עוטפים את ספר התורה במעיל שחור.
אומרים סליחות בברכת 'סלח לנו' של חזרת הש"ץ אחר המילים 'כי פשענו'. סדר הסליחות הוא כמנהג אשכנז. את הפזמון 'שעה נאסר' אומר הש"ץ בנעימה מיוחדת.
אחר אומרו את החרוז הראשון חוזר עליו הקהל באותה נעימה. הש"ץ ממשיך בניגון לומר את שאר החרוזים, והקהל עמו בקול נמוך. בסופו חוזר הקהל לומר את הקטע הראשון בקול רם ובנעימה.
לפני ברכת 'רפאנו' אומר הש"ץ ברכת 'עננו'. יש מקומות שהש"ץ מסיימו בניגון 'שומע תפלה'.
'אבינו מלכנו' ניתקן לאמירה בעשרת ימי תשובה בלבד, ואין אומרים אותו בתענית ציבור בשאר ימות השנה. אחר נפילת אפים אומרים 'שומר ישראל', שהוא פיוט הנועד לימי תענית ציבור בלבד. הש"ץ אומר כל חרוז של 'שומר ישראל' בנעימה ידועה, והציבור חוזר עליו באותה נעימה.
לפני הוצאת ספר תורה אומרים 'א' ארך אפים בניגון הפזמון 'שעה נאסר'.
במנחה, קוראים לישראל לעלות לתורה, בלא הזכרת שמו, במילים: "יעמוד מפטיר".
אחר קריאת התורה של מנחה מחזירים לספר התורה את המעיל הרגיל.
'שים שלום'. 'רבון העולמים' של תענית.
בארץ ישראל: הכהנים עולים לדוכן.
אין אומרים 'אבינו מלכנו', ולא 'שומר ישראל'.

בין המצרים

הש"ץ אומר 'אדון עולם' בניגון מיוחד לימי חול של בין המצרים, והניגון יורד במילים: 'ה' לי ולא אירא', וכן יורד הניגון במילים 'על נטילת ידים', 'מלך מהולל בתשבחות', 'אמן ואמן'.

את הסיום 'הבוחר בעמו ישראל באהבה' אומר בניגון עצוב כגון טעמי איכה. בחזרת הש"ץ של שחרית ומנחה יורד הניגון במילים: 'מגן אברהם', 'מחיה המתים', 'וקרא זה אל זה ואמרו', 'לעומתם ברוך יאמרו'. את ברכת 'ולירושלים עירך' כולה אומר בניגון ידוע של קינות, ואת חתימת הברכה – בניגון טעמי איכה. גם בסוף שלוש הברכות האחרונות משפיל את קולו, אולם במלה אחרונה של רצה וישים שלום' דהיינו 'לציון' ו'בשלום', שוב מגביה את קולו.

בשני וחמישי, בתחנון, 'ביה' 'אהי ישראל', את הקטעים שנאמרים בקול מסיימים בהשפלת קול. אומרים 'א' ארך אפים' בניגון הפזמון 'שעה נאסר'. ש"ץ משפיל קולו בסוף חצי קדיש שאחר קריאת התורה.

במנחה של ערב שבת וערב ראש חדש, בה אין אומרים תחנון, נעימת חזרת הש"ץ היא כבכל ימות השנה.

פרשת פינחס

'לכה דודי' נאמר בניגון מיוחד לשבתות בין המצרים. בשחרית אומרים את נוסח 'אמת ויציב' הרגיל. הש"ץ אומר בנעימת עצב ידועה על הראשונים 'עד 'זולתך'. אומרים זולת 'אל א' חי ארנן', תחילתו וסופו נאמרים בנעימה.

משבת זו והלאה, אין שונים פרקי אבות אחר מנחה.

פרשת מטות-מסעי

'לכה דודי' נאמר בניגון מיוחד לשבתות בין המצרים. בשחרית אומרים את נוסח 'אמת ויציב' הרגיל. הש"ץ אומר בנעימת עצב ידועה על הראשונים 'עד 'זולתך'. אומרים זולת 'אריות הדיחו', תחילתו וסופו נאמרים בנעימה.

בקריאת התורה כהן קורא עד 'בית אביה'.

את פסוקי המסעות בפרשת מסעי קוראים בניגון מיוחד.

בסיום הספר קורא הציבור כלפי המסיים את שתי המילים: **חַזַק וְנַחֲמֵנִי**, כלשון המקרא ודקדוקו בשמואל ב', יב (ולא שלש מילים: "חזק חזק ונתחזק"). העולה שותק מפני הפסק לברכה אחרונה, ורק הקורא בתורה חוזר על קריאה זו.

קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בניגון נבחר לכבוד סיום הספר, ויש המתחילים בניגון רק מ'יתברך' שיש לו ניגון מיוחד לשבת ברכת החדש. הקריאה למפטיר מתחילה מ'כאשר'.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל.

מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש אָב יהיה ביום השני". הקהל אינו חוזר על הכרזה זו, אלא אומר תיכף: "יחדשהו", בנוסח הקצר,

והשייץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו בניגון 'אלי ציון' ובו מתחיל אמירת 'אשרי'.

מנחם אב

ערב ר"ח אב

מסירים את הכתרים והרימונים מעל ספרי התורה.

ראש חדש אב

חצי קדיש אחרי קריאת התורה נאמר בניגון מיוחד לר"ח אב. באותו ניגון אומר הש"יץ במוסף את הקטע מ'לששון ולשמחה' עד 'ולסליחת עון' ומשם ממשיך בניגון חול.

שבת חזון – 'שווארץ שבת'

לובשים בגד חול בשבת חזון כדי לעשות היכר לאבלות, והקפידו על כך גדולי הפוסקים רבותינו שבאשכנז. אם בלבוש חליפה של חול כבר נעשה היכר, ניתן ללבוש את כל השאר – כובע, כתונת, נעלים – של שבת.

'לכה דודי' נאמר בניגון 'אלי ציון', וממשיכים בה באמירת 'מזמור שיר ליום השבת' ויה' מלך'. הפסוק האחרון, 'עדותיך נאמנו', נאמר בניגון שבת. יש נוהגים ששייץ אומר 'מגן אבות' בניגון עצוב מיוחד.

בשחרית אומרים 'אדון עולם' בניגון יום הכפורים ומסיימים בקול נמוך כל חרוז שבו סוף ניגון. 'ברוך שאמרי' נאמר בניגון פשוט. אין מאריכים ב'הכל יודוך' ובי' אדון'. הש"יץ אומר את הקטע מ'לא אשר שבת' עד 'ביום שבת קדשי' בניגון מיוחד של עצב, ובישמך ה' אלקינו' חוזר לניגון שבת.

אומרים אהבה 'אותך כל היום' (הנוסח הנכון ללא שיבושי הצנזורה מופיע בקובץ פיוטים וסליחות של מכון מורשת אשכנז), נוסח 'אמת ויציב' הרגיל, ובשבת זו אין הש"יץ משמיע 'על הראשונים' בנעימה, אך מסיימו בניגון שבת, ומתחיל זולת 'אלקים באזנינו' בניגונו המיוחד.

בקריאת התורה מתחילים לקרוא ללוי מהפסוק 'איכה אשא', בניגון הרגיל ולא בניגון איכה.

חצי קדיש אחר קריאת התורה נאמר בניגון מיוחד לשבת חזון. הרב קורא את ההפטרה בניגון 'איכה', ומפסוק 'לכן נאם האדון' – בניגון טעמי ההפטרה. את הפסוק האחרון של ההפטרה אומר הקהל בקול רם, ואחר כך המפטיר.

לאחר אמירת 'יקום פורקן', מזכירים נשמות בלחש מתוך ספר הזכרת נשמות המכונה 'ממורבוד'. תחילה קורא הש"יץ כנהוג בכל שבת את ההזכרה של שלושת הנפטרים האחרונים שהלכו לעולמם ושנרשמו בו, וכן את ההזכרה של שלושה נפטרים קודמים, לפי סדר הופעתם בספר. לאחר מכן מתחיל את ההזכרה המיוחדת

לשבת זו, היינו את נשמות הרוגי הקהילות בגזירות תתנ"ו, גזירות ק"ט ושאר גזירות, וכן את נשמות גדולי החכמים הנזכרים בספר. אם ארוכה מאוד רשימת ההזכרות, יש המפצלים את ההזכרה, דהיינו שמלבד הש"ץ אומר אחר עמו חלק מוגדר של סדר ההזכרה בזמן שהש"ץ אומר את חלקו.

אחרי 'אשרי', הקהל עומד על רגליו והש"ץ אומר בנעימה עצובה 'אב הרחמים' והקהל אומר עמו בלחש. הנוסח הנכון הוא: **וַיִּנְקֹם בְּיָמֵינוּ לְעֵינֵינוּ נְקָמַת דָּם עֲבָדָיו הַשְּׂפֹנֵן** (הנוסח המודפס שובש בידי הצנזורה). הש"ץ נוטל את ספר התורה וממשיך בניגון של 'אב הרחמים' 'יהללו'.

בקדושת מוסף אומר הש"ץ את הקטע 'והוא ישמיענו' עד 'כתוב לאמר' בניגון חצי הקדיש שאחר קריאת התורה.

במוצאי שבת מבדילים בבית הכנסת ואף נותנים לנערים לשותות כבכל מוצאי שבת, לקטנים שאינם יודעים להתאבל על ירושלים (אין בזה גיל מוגדר, ותלוי בכל ילד בפני עצמו).

'שיר המעלות' אחרי הבדלה נאמר בלי ניגון.

ליל תשעה באב

במנחה של ערב תשעה באב, נעימת חזרת הש"ץ היא כבכל ימות השנה. מהפכים את הפרוכת, המפות והמכסאות (ואין מסירים אותם), אך מסירים את החלק העליון והנפרד של הפרכת ('כפורת').

אין אומרים 'שיר המעלות' וחצי קדיש לפני ערבית אף כשמתפללים אחר צאת הכוכבים.

מכבים את הרוב המכריע של האורות לפני 'והוא רחום'.

ש"ץ מתפלל בלי עטיפת טלית.

מתפללים בקול נמוך דרך אבל, וכל מה שהש"ץ אומר בקול יש לו ניגון ידוע מיוחד לתשעה באב, עצוב ונמוך מאד.

יש עומדים בתפילה עד אמירת 'איכה'.

אחר שמונה עשרה אומרים קדיש שלם בלא 'יתקבל'.

הקורא והש"ץ יושבים על מדרגה שלפני ארון הקודש, והקהל על הקרקע או על מושבים נמוכים.

הקורא מברך על המגילה. בכל פרק ופרק מרים הקורא קולו יותר מקודמו.

כשמגיע החזן לפסוק 'השיבנו', מקדים הקהל ואומר בקול רם, וחזן חוזר עליו, ואומר 'כי אם' עד 'עד מאד', וחוזר הקהל לומר את הפסוק 'השיבנו' ואחריו החזן.

ש"ץ אומר את הקינות בקול ובניגוניהם, והציבור אומרן עמו בקול נמוך.

מדלגים את הקינה השניה, 'בליל זה יבכוון'.

אחר הקינות עומדים ואומרים 'ואתה קדוש' בקול נמוך. קדיש שלם בלא 'יתקבל'. 'עלינו'.

יוצאים מבית הכנסת בלי אמירת שלום.

שחרית בתשעה באב

אחת מחמש ההשכמות.

עוטפים את ספר התורה במעיל שחור.

התפילה כולה נאמרת בקול נמוך דרך אבלות, וכל מה שהש"ץ אומר בקול יש לו ניגון ידוע מיוחד לתשעה באב, עצוב ונמוך מאד. אין הש"ץ משמיע את ניגוני בין המצרים.

סדר ברכות השחר הוא כבכל יום ואין משמיטים מהן את ברכות ישעיה לי כל צרכי ועוטר ישראל'.

בחזרת הש"ץ אומרים את הקרובות 'אאביך', והש"ץ אומר 'עננו'.

הש"ץ אומר 'אוי"א ברכנו' אבל אין הכהנים עולים לדוכן.

אחר שמונה עשרה, חצי קדיש. אומרים 'א ארץ אפיס'.

עולים לתורה בלא טלית, ומברכים את ברכת התורה בקול עצוב. לפני ברכת התורה מברכים בלחש את ברכת: 'ברוך דיין האמת', ויש המברכים אותה בשם ומלכות.

קוראים בתורה בקול נמוך ועצוב בלא טעמים. אין מברכים את העולים בימי שברך, ואין הם אומרים 'יישר כח' למכבדם לעלות.

לישראל קוראים לעלות לתורה בלא הזכרת שמו אלא בקריאה: 'יעמוד מפטיר'.

קדיש שאחר קריאת התורה נאמר בנעימת עצב.

את ההפטרה בשחרית אומרים בקול בכי בלא טעמים (אף לא בטעמי איכה), כמו בקריאת התורה. 'יהללו'.

יושבים על הקרקע ואומרים קינות, והש"ץ יושב על מדרגה שלפני ארון הקודש. כל קינה וקינה נאמרת בקול מתחילתה ועד סופה, בניגונים נבחרים עצובים, על ידי אנשי הקהל, בזה אחר זה, כל אחד בתורו קינה אחת או יותר. יש קינות שיש להן ניגון מיוחד, והשאר בניגוני קינה רגילים.

יש קהילות בהן הש"ץ מקונן את י"ז הקינות הראשונות.

הקהל אומר כל קינה בקול נמוך יחד עם המקונן בקול רם.

מדלגים את הקינה 'ארזי הלבנון', ואומרים במקומה 'אלי ציון' בניגונה הידוע, בשיבה.

אחר 'אלי ציון' מתחילים לומר את הציונים. הציון השני נאמר על ידי החשוב שבקהל.

בסוף הקינות אומרים את החרוז 'עד אנה בכיה'. את הקינה 'אז בחטאנו' אומרים בניגון 'אלי ציון'.

חזן עומד ואומר 'אשרי' ויובא לציון' (בלא פסוק 'ואני זאת בריתי'), קדיש שלם בלא 'יתקבל'.

אומרים 'קרבנו גויים'. קדיש יתום. 'עלינו'. אין אומרים שיר של יום ושיר מזמור לאסף'.

אין קוראים 'איכה' בציבור.

אחר יציאת בית הכנסת הולכים לבית קברות, מסבבים אותו, ואין מתפללים על הקברים.

אחרי שחרית, השמש מעביר את המעיל השחור לספר תורה שקוראים בו במנחה.

מנחה בתשעה באב

מניחים טלית ותפילין. הש"ץ מברך עליהם בקול רם ואז מתחיל 'אשרי'. מעלים לתורה את שלושת עולי התורה של שחרית ומברכים אותם בימי שברך'.

במנחה קוראים בתורה בטעמי המקרא, והעולים לתורה מברכים ברכותיה בניגון הרגיל של כל השנה.
 לישראל קוראים לעלות לתורה בלא הזכרת שמו אלא בקריאה: 'יעמוד מפטיר'.
 אחרי קריאת התורה של מנחה עוטפים את ספר התורה במעיל של כל השנה.
 אומרים 'נחם', 'עננו', 'שים שלום' ו'רבון העולמים' של תענית.
 חזרת הש"ץ נאמרת בלי ניגוני בין המצרים.
 יש שנהגו שהש"ץ מסיים ברכת 'עננו' ו'נחם' בניגון 'שומע תפלה'.
בארץ ישראל: הכהנים עולים לדוכן. קדיש 'תתקבל'. 'עלינו'.
 בסוף מנחה אומרים שיר של יום ו'שיר מזמור לאסף' שלא נאמרו בשחרית, ולאחריהם קדיש יתום.

מוצאי תשעה באב

לפני ערבית אומרים 'שיר המעלות הנה ברכו' וחצי קדיש, כבכל מעריב בזמנו בחול.
 לאחר תפילת ערבית מחזירים את הפרוכת והכיסויים.
 אין מברכים ברכת הלבנה במוצאי ט' באב, אלא ממתינים לפחות עד לילה שאחריו ויש עד מוצאי שבת 'נחמו' על אף שלילה זה הוא סוף זמן ברכת הלבנה.

פרשת ואתחנן – שבת נחמו

החל מליל שבת זו עד ליל שבת 'שובה' אומר הש"ץ את סוף הקדיש לפני העמידה, בניגון המסולסל, דמוי התקיעות, השברים והתרועה, המקובל בחצי הקדיש שלפני מוסף ימים נוראים.

בשחרית הש"ץ אומר את ברכת 'יוצר אור' עד סוף החרוז 'אור עולם' בניגון ימים נוראים. אומרים 'יוצר ארוממך אהי', אופן 'שאו מנחה' בניגון ידוע, נוסח ברכת 'אמת ויציב' הקצר והחל מ'על הראשונים' אומרים אותו בניגון, זולת 'אמת משל היה'.

כהן קורא עד 'כלכם היום'.
 נהגו לעמוד בשעת קריאת עשרת הדברות. יש המקדימים לקום כמה פסוקים לפני כן כדי שלא להבדיל בין דברי תורה, ולפיכך נהגו שאין עושים 'אנכי תחלת פרשה'.

עד 'לאמר' קוראים בנגינה רגילה.
 את עשרת הדברות קוראים בציבור בטעם העליון, וביחיד – בטעם התחתון.
 פרשת 'אנכי נקראת בקול רם. הקורא מאריך בנגינה בסיומי הפסוקים שלפני הדברות (לפי 'דברי קהלת' היינו כשאומר הקורא את המלה 'לאמר' שלפניה, מאריך בנגינה, ובדברות עצמן מאריך במלים 'מצותיי', 'לשוא' (הב'), 'השבת' (הב'), 'לך' (הב'), 'תרחצו', 'תנאפו', 'תגנבו', 'שוא').

חמישי קורא עד 'ובשעריך'.
 מחציתו השניה של הקדיש אחר קריאת התורה נאמרת בניגון נבחר.
 בסוף קדושה אחר עניית הקהל: 'אני ה' אלקיכם', אומרים את הפיוט: 'אלקיכם יוסיף'.

משבת זו עד חדש מרחשון של השנה הבאה אומרים קדיש 'תתקבל' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים.

במנחה הפסוק האחרון של קריאת שלישי נקרא בהרמת קול.

ט"ו באב

בשחרית (אבל לא במעריב) מאריכים באמירת 'ברכו' בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.

אין אומרים תחנון בשחרית אבל במנחה שלפניו ובמנחה בו ביום אומרים.
'א ארך אפים' נאמר בנעימה.

אין האבל עובר לפני התיבה, אף לא ל'אשרי' ו'למנצח'.
ט"ו באב הוא יומא דמפגרי ביה המלמדים ותלמידיהם, ואוכלים ושותים מעט יותר לשמחת היום.

פרשת עקב

בערבית לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות. כהן קורא עד 'יחיה האדם', לוי – עד 'אשר נתן לך', שלישי – עד 'כאשר דבר ה' לך', רביעי – עד 'ובזרעך הנטויה', חמישי – עד 'לתת להם', ששי – עד 'חלב ודבש'.

הפסוק האחרון של קריאת לוי נקרא בהרמת קול.
קדיש 'תתקבלי' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים.
במנחה, כהן עד 'לפניכם היום'.

פרשת ראה

בערבית לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות.
מחציתו השניה של קדיש שאחר קריאת התורה נאמרת בניגון מיוחד מחמת ברכת החודש.

אין מזכירים נשמות ואין אומרים מי שברך לקהל.
מברכים החדש. הש"ץ נוטל ספר תורה בידו ומכריז: "ראש חדש אלול יהיה ביום השלישי וביום הרביעי". הקהל אינו חוזר על ההכרזה, אלא אומר תיכף 'יחדשהו' בנוסח הקצר, והש"ץ חוזר עליו, והחל מהמילים 'לחיים ולשלום' אומרו באחד מניגוני הימים הנוראים ובו מתחיל אמירת 'אשרי'.
קדיש 'תתקבלי' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים.

אלול

ראש חדש אלול

חצי הקדיש שלאחר קריאת התורה נאמר בניגון המיוחד לר"ח אלול ושבת שובה, ובאותו ניגון אומר הש"ץ את הקטע מ'לששון ולשמחה' במוסף.
אחר מוסף של ראש חדש, בשני ימי ראש חדש, תוקעים ג' פעמים תשר"ת.

ימי חול ושבבות

בכל יום חול תוקעים ג' פעמים תשר"ת אחר תפילת שחרית (או מוסף) ושוב אחר תפילת ערבית (ולא אחרי מנחה), ומפסיקים לתקוע שלושה ימים לפני ראש השנה. אין אומרים 'לדוד ה' אורי' אחרי התפילות. בלילי שבתות אומרים את ברכת 'השכיבנו' בניגון מיוחד. הש"ץ אומר את סוף הקדיש לפני העמידה בניגון הנהוג מאז שבת 'נחמו' ועד שבת 'שובה'. קדיש 'תתקבל' אחרי מוסף נאמר בניגון נבחר. במוצאי שבתות אומרים 'והוא רחום' ו'ברכו' בניגון מיוחד לחדש אלול.

פרשת שופטים

בערבית אומרים את ברכת 'השכיבנו' בניגון מיוחד. לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות. קדיש 'תתקבל' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים.

פרשת כי תצא

בערבית אומרים את ברכת 'השכיבנו' בניגון מיוחד. לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות. קדיש 'תתקבל' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים. בקריאת התורה של מנחה בפסוק 'השקיפה' בסוף הקריאה מרים הקורא את קולו.

פרשת כי תבא

בערבית אומרים את ברכת 'השכיבנו' בניגון מיוחד. לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות. בפסוק 'השקיפה' בסוף קריאת הלוי מרים הקורא את קולו. רביעי קורא עד 'באר היטב', חמישי – עד 'ברוך טנאך ומשארתי'. לתוכחה קוראים לעלות לתורה בזה הלשון: "יעמוד מי שירצה". בתוכחה, הקורא מנמך את קולו מהפסוק "והיה אם לא תשמע" עד "בספר הזה", ומגביה את קולו מ"ליראה" עד "את ה' אלקיך", מנמך את קולו עד "ואין קנה" ומגביה את קולו עד הסוף. אחרי עלייתו, מברכים אותו בימי שברך' בנוסח מיוחד בנוסף לימי שברך' הרגיל, ובשניהם מזכירים אותו בשמו. קדיש 'תתקבל' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים. בקריאת התורה במנחה, הפסוק האחרון, מהמלה 'והנגלות', נקרא בהרמת קול.

פרשת נצבים-וילך

בערבית אומרים את ברכת 'השכיבנו' בניגון מיוחד. לפני העמידה סוף הקדיש נאמר בניגון המסולסל, דמוי התקיעות.

הפסוק האחרון של קריאת כהן, מהמלה 'והגלות', נקרא בהרמת קול. קדיש 'תתקבל' שלאחר מוסף בניגון נבחר, ויש בניגון ימים נוראים. בקריאת התורה של מנחה, הפסוק האחרון, 'ה' בדד ינחנו', נקרא בהרמת קול. 'והוא רחום' בערבית של מוצאי שבת מנגן הש"ץ בניגון של חצי קדיש שלפני מוסף ימים נוראים, ומאריכים בו ביותר.

סליחות

הש"ץ של סליחות עובר לפני התיבה ערבית שלפניהן ושחרית שאחריהן, אך לא למנחה.

אָבֵל ובעל 'יארציט' יכולים לעבור לפני התיבה בימי הסליחות שלפני ראש השנה, ברם אָבֵל אינו הש"ץ בעשיית. סדר הסליחות הוא של מנהג אשכנז הגדול (פפד"מ ובנותיה). פותחים באמירת 'אדון עולם' בניגון מיוחד לימי הסליחות, וממשיכים באמירת 'לך ה' הצדקה'.

חצי קדיש נאמר, בניגון חול, בגמר 'י' ארך אפים' וי"ג מידות. מקפידים לומר את פסוקי ההקדמה של כל סליחה וסליחה, וש"ץ מסיים אמירתם בניגון מיוחד החל מ'כי לא על צדקתינו' עד 'ועל עמך'. לפזמונים יש ניגונים קבועים, הרבה מהם נאמרים בניגון של פזמון היום הראשון 'במוצאי מנוחה'.

כל פזמון נאמר בקול רם על ידי הש"ץ בנעימתו. בגמר אמירת הבית הראשון, חוזר עליו הקהל באותה נעימה. הש"ץ ממשיך בניגון לומר את שאר הבתים, והקהל עמו בקול נמוך. בכל בית הוא מוסיף את החרוז החוזר של סוף הבית הראשון (כגון בפזמון יום א' 'במוצאי מנוחה', מוסיפים בכל בית את החרוז החוזר: 'לשמוע אל הרנה ואל התפלה'). בסופו של הפזמון כולו חוזר הקהל לומר את כל הבית הראשון בקול רם ובנעימה.

לפיוטי 'עקדה' ו'חטאנו' יש ניגונים קבועים מיוחדים. את נוסח 'אוי"א תבא לפניך' שבהקדמת הוידוי אומר הש"ץ כולו בניגון, והקהל עמו. בהמשך ההקדמה אומרים 'שאיך אָנוּ עֲזֵי פָּנִים'.

הוידוי 'אשמנו בגדנו' נאמר בימי הסליחות שלוש פעמים ובלחש. החרוזים של 'עננו ה"', לפחות בחלקם האחרון, נאמרים על ידי הש"ץ בניגון מיוחד, והקהל עונה: 'עננו' על כל אחד מהם, היינו שהש"ץ אומר 'עננו ה"', והקהל אומר: 'עננו'. יש המקפידים על כך גם בפיוט 'מי שענה לאברהם בהר המוריה', שהקהל משיב: 'הוא יעננו'.

אחר נפילת אפים ממשיכים לשבת עד 'ואנחנו לא נדע מה נעשה'. 'מחי ומסי' נאמר בניגון מיוחד. 'מכניסי רחמים' נאמר כולו בניגון נבחר. 'מרן דבשמיא' וכן 'שומר ישראל' נאמרים בניגון 'אדר והוד'. אם החלו הסליחות לפני עלות השחר, ונסתיימו אחר עלות השחר, הקהל הולך ליטול את ידיו בגמר הסליחות.

כשמתחילים את הסליחות לפני עלות השחר והש"ץ מעוטף בטלית שאולה, הריהו מסירה מעליו בין קדיש 'תתקבל' של סליחות לברכות השחר, ולפני 'ברוך שאמר' מתעטף בטלית שלו וכן מניח תפילין ומברך את שלש הברכות בקול כדרכו בכל ימות השנה.

אחר קדיש 'תתקבל', אין החזן אומר 'אדון עולם' שנית, אלא פותח מיד בברכת 'על נטילת ידים' בניגון ימים נוראים, וממשיך בניגון חול בברכות השחר, כולל ברכת התורה לפני הקרבנות.

יום שלישי של סליחות

בסליחות אומרים את החטאנו 'אדון משפט בקרבך' במקום 'אריד בשיחי'.

ערב ראש השנה

מתענים בערב ראש השנה, ואין נוהגים להשלים את התענית. בפזמונים 'שופט כל הארץ' ו'זכור ברית', פותחים את ארון הקודש. לפזמון 'זכור ברית אברהם' יש ניגון משלו, וצורת אמירתו היא כשל פזמוני שאר ימי הסליחות. אם האיר היום אין אומרים תחנון בסוף הסליחות. מאריכים באמירת 'ברכו' בשחרית בניגון מוצאי שבת, כנהוג בכל יום שאין בו תחנון.

בשחרית לעולם אין אומרים תחנון ולא 'למנצח'. אחר תפילת שחרית ואחר תפילת מנחה (וכשמתפללים סמוך לשקיעה, לפני מנחה), מזכירים בהכרזה את הצורך לעשות עירוב תבשילין. אחר התפילה עושים 'התרת נדרים' בבית הכנסת. אומרים בה 'ואפילו נזירות שמשון'.

אחר יציאת בית הכנסת הולכים לבית הקברות, אומרים שם תחינות לבית הקברות (ולא תהלים שנאסרה אמירתם ליד קברים מחמת 'לועג לרש') ונותנים צדקה לעניים.

ברית מילה בערב ראש השנה

אם חל ברית מילה בערב ראש השנה, אין אומרים את הסליחה לברית מילה 'אל תפר בריתך' ולא את הפזמון של ה'רוקח' לברית מילה 'זכר ברית אברהם – אות ברית', שהרי ממילא אומרים את הפזמון 'זכר ברית אברהם – אבדנו מארץ'. בערב ראש השנה, שהוא יום תענית, עורכים את סעודת ברית המילה לפני חצות וסועדים בה כל הקרואים, אף אם רבים המה ואף בלא התרת נדרים.